CAROLINE COTTRELL

Soţie sau prietenă?

ALCRIS

Traducerea şi adaptarea în limba română de CECILIAIONESCU

Capitolul 1

Lista de intervenţii prevăzută pentru întreaga zi fusese epuizată. Sala de operaţie, repusă în ordine, strălucea de o curăţenie aproape sterilă. Chirurgii şi anesteziştii părăsiseră blocul operator, la fel şi supraveghetoarea şi cea mai mare parte a infirmierelor ataşate serviciului de chirurgie. Doar o singură fată tânără, aşezată pe un taburet în faţa unui cărucior, aranja instrumentele pe un platou, cu pricepere şi precizie.

Mică, îngrijită, puţin plinuţă, nu era de o frumuseţe să-ţi taie respiraţia, dar ochii îi străluceau de viaţă şi gura, puţin prea mare, se arcuia fermecător când râdea, ceea ce, din păcate, se întâmpla rareori. Îşi termină treaba, profund absorbită de gânduri şi într-o dispoziţie mai curând ursuză.

Când era de serviciu sâmbăta, după ora optsprezece, Lavinia Hawkins avea în general timp să se abandoneze gândurilor. Singurul necaz era că acestea nu erau deloc plăcute. Peste două zile, trebuia să meargă în vizită la mătuşa Gladys, pentru a avea o conversaţie serioasă cu Peta, sora sa mai mică. Poate până la urmă va ieşi ceva bun. Scoase din buzunar scrisoarea Petei, pentru a o mai citi o dată.

Mama le murise cu un an mai înainte. Mătuşa Gladys îi oferise un acoperiş Petei. Aceasta era acolo îngrozitor de nefericită. Lavinia fusese mai întâi foarte recunoscătoare pentru acest ajutor, deoarece ea nu avea un ban. Renta din care trăise mama sa, se stinsese odată cu ea. Tatăl murise de ani de zile. Tânăra fată făcea tot posibilul pentru a contribui la nevoile surorii sale, deoarece ar fi fost o crimă să o facă să-şi întrerupă studiile. Aşa că Lavinia acceptase oferta mătuşii Gladys, dar fusese o greşeală.

Mătuşa Gladys era văduvă. Mijloacele sale îi

permiteau să trăiască în mod confortabil într-o casă mare, condusă de o intendentă eficientă, lăsându-i timp să se ocupe de pasiunea sa pentru bridge şi să organizeze reuniunile din comitatul său. De bună credinţă, Lavinia crezuse că va fi fericită să trăiască împreună cu Peta, o adolescentă încântătoare, cu caracter plăcut şi adaptabil. Dar după câteva luni, simţi că ceva nu mergea. Depăşinduşi reticenţele, sora sa îi mărturisise până la urmă că mătuşa descoperise în prezenţa sa anumite inconveniente. Totuşi, tânăra fată îşi petrecea cea mai mare parte a timpului la şcoală. Rămâneau weekendurile şi vacanţele…

— Ar fi trebuit să-mi vorbeşti despre asta mai înainte, draga mea. Aş fi avut o discuţie cu mătuşa Gladys…

Strângând lângă ea umerii plăpânzi ai surorii sale, Lavinia ştia rostind aceste cuvinte, că situaţia era delicată. Peta mai avea cel puţin doi ani de studii de făcut. Presupunând chiar că ar fi avut un apartament, pentru a o primi la Londra, ceea ce nu era cazul, unde ar fi găsit banii necesari pentru studiile surorii sale?

— Încearcă să rezişti încă un an sau doi, timp în care voi face economii pentru a închiria un apartament.

Peta promisese să facă tot posibilul. Dar cu o săptămână mai înainte, scrisese de la Cuckfield, rugând-o pe Lavinia s-o scoată din casa inospitalieră a mătuşii Gladys… Lavinia împături din nou scrisoarea şi o vârî în buzunar, cu capul greu de preocupări. Ce să facă? Deocamdată nu avea nici cea mai mică idee.

Cea mai mare parte a prietenelor erau deja instalate la cantină pentru cină. Shirley Thompson, destinată sălii de chirurgie pentru femei, tocmai declara cât o ţinea gura că se săturase până peste cap de acest serviciu şi de spitalul Jerrold.

— Să mergem în camera mea, Lavinia, făcu brusc. Am cumpărat Nursing Mirror, pentru a consulta mica publicitate. Am intenţia să caut altă slujbă.

Lavinia n-o crezu decât pe jumătate. Shirley frecventa cu asiduitate unul din chirurgii spitalului şi îşi anunţa intenţia de a pleca aproximativ o dată pe lună. Dar

era prea devreme pentru a se culca. Neavând nimic mai bun de făcut, îşi urmă prietena în camera sa şi parcurse odată cu ea coloanele cu oferte de serviciu. Privirea îi fu imediat atrasă de un anunţ cu caractere mari, purtând un simplu titlu: AMSTERDAM. îl citi cu atenţie, uimită brusc de o idee, la prima vedere luminoasă.

Anunţul oferea un salariu aproape fabulos infirmierelor calificate, capabile să lucreze în sala de operaţie. Nu se pretindea cunoaşterea limbii, lecţiile de olandeză fiind prevăzute în program, cu condiţia ca aspirantele să rămână prin angajament cel puţin şase luni în acele locuri.

Lavinia făcu un calcul rapid. Dacă anunţul îşi ţinea promisiunea, cu un asemenea salariu ar fi avut mijloacele de a închiria un apartament, pentru a-şi aduce sora lângă ea... Planul era puţin nebunesc şi prezenta un inconvenient. Studiile Petei ar fi întrerupte un anumit timp. Dar asta se putea întâmpla oricum, dacă sora sa rămânea la Cuckfield, aşa cum mergeau lucrurile...

Vehemenţa scrisorii sale o făcea să se teamă de ce era mai rău. Lavinia se înfioră la ideea că putea face o escapadă. Oare nu era mai bine să fie supravegheată, cât timp lua alte măsuri care să-i permită să-şi termine studiile şi să-şi câştige mai departe existenţa?... În câteva săptămâni, va împlini şaisprezece ani şi va putea părăsi şcoala în mod legal. Cu siguranţă, trebuia să existe un mijloc de a o face să-şi continue studiile în Olanda. O rugă pe Shirley să-i împrumute ziarul şi se aşeză în pat, pentru a se gândi serios la problemă.

Două zile mai târziu, se duse la Cuckfield. Peta, singură în casă, o aştepta cu nerăbdare. O singură privire asupra chipului răvăşit al surorii sale o convinse că era îngrozitor de nefericită şi că trebuia să găsească o soluţie problemei sale, cât mai repede posibil.

— Nu mai rezist, Lavinia. Mătuşa Gladys nu încetează să mă facă să simt cât de bună este cu mine şi mă tratează ca pe o cerşetoare... Mai mult, pretinde că tu vei veni să-i serveşti de domnişoară de companie, când voi

fi în măsură să-mi câştig existenţa, în compensaţie a tot ceea ce a făcut pentru mine… Oare ce se va întâmpla cu noi?

— Am un plan, draga mea. Ai răbdare. Nu suport să te văd în starea aceasta.

Îi explică planul său, în mare, având grijă să sublinieze inconvenientele pe care, în bucuria sa, Peta le înlătura cu un gest.

— Vei putea avea grijă de tine şi să suporţi această situaţie până când îţi termini anul şcolar? îmi trebuie o lună de preaviz pentru a părăsi spitalul Jerrold şi câteva săptămâni pentru a pune lucrurile la punct în Olanda, înainte să te aduc…

— Bineînţeles, făcu Peta, entuziasmată. Crezi că vom putea trăi din salariul tău? Aş putea găsi de lucru…

— Aş prefera să-ţi urmezi studiile. Cred că ne vom putea descurca. Mai târziu, când vei învăţa limba ţării, poate vei putea să lucrezi la UNESCO sau într-un organism de acest gen… Mătuşa Gladys nu va întârzia să se întoarcă. Să vorbim despre altceva şi să încercăm să avem un aer firesc când va fi aici…

Mătuşa le găsi adâncite în cărţile de şcoală ale Petei, discutând despre fizica aplicată, despre care Lavinia nu ştia practic nimic. Se ridică pentru a primi de la mătuşa sa un sărut glacial, din vârful buzelor, pe obraz, înainte de a o măsura din cap până în picioare.

— Eşti cu adevărat prost îmbrăcată, biata mea Lavinia. Niciun aspect… Ai făcut bine să alegi profesia de infirmieră. Păcat că nu ţi-ai început studiile puţin mai devreme… La douăzeci şi şase de ani ar fi trebuit să fii deja infirmieră şefă!

Lavinia îşi frământa mintea pentru a găsi un răspuns potrivit la această remarcă lipsită de amabilitate. Preferă să vorbească despre altceva…

Mătuşii Gladys îi plăcea să mănânce bine, prânzul fu excelent. Dar nu se putu stăpâni să le atragă atenţia nepoatelor că aveau un mare noroc să beneficieze de generozitatea sa. Nu era de mirare, îşi spuse Lavinia, că

biata Peta era în acea stare.

La ora ceaiului, Lavinia plecă, spre marea uşurare a mătuşii, nerăbdătoare să-şi primească partenerele pentru partida de bridge prevăzută în acea seară.

— Dacă permiţi, mătuşă Gladys, voi veni s-o văd pe Peta săptămâna viitoare…

Ca răspuns la candidatura sa, Lavinia primi o scrisoare lunea următoare, în care i se cerea să se prezinte a doua zi după-amiază, pentru a răspunde întrebărilor prealabile angajării personalului cerut pentru Olanda.

O duzină de tinere femei aşteptau deja când aceasta sosi, toate mai tinere şi mai frumoase decât ea. Nu se aşteptase la o asemenea concurenţă. În sfârşit, îi veni rândul.

O femeie între două vârste, instalată la o masă, o invită să ia loc în faţa ei. Mai asistau alte două persoane, un bărbat de aproximativ cincizeci de ani şi o femeie tânără, puţin mai în vârstă decât Lavinia.

— Vă mulţumim că aţi răspuns anunţului nostru şi aţi venit să ne vedeţi. Numele meu este Lena Platsma, Christa Smid este infirmiera şefa a spitalului nostru, iar profesorul Van Leek, la dreapta mea, este directorul nostru medical la Amesterdam. Care vă este calificarea profesională, domnişoară Hawkins?

Lavinia îşi menţionă calificarea, având grijă să respecte cea mai strictă obiectivitate.

— Care sunt motivele care vă incită să vreţi să lucraţi cu noi?

Tânăra infirmieră spuse adevărul, fără să insiste prea mult asupra agresivităţii mătuşii sale.

— Cred că voi putea să trăiesc împreună cu sora mea din salariul pe care-l propuneţi. Ne dorim să locuim amândouă. La Londra este imposibil, sunt găzduită la spital şi mijloacele mele nu-mi permit să închiriez un apartament. În plus, mi-ar plăcea foarte mult să trăiesc la Amsterdam. Încă n-am părăsit niciodată Anglia.

— Vă place munca dumneavoastră?

— Foarte mult.

— Vedeţi vreo obiecţie în a ne adresa superiorilor dumneavoastră, la spitalul Jerrold?

— Niciuna. Oricum, în cazul în care candidatura mea este acceptată, va trebui să dau un preaviz înainte de a pleca.

— Vă mulţumesc, domnişoară Hawkins. Vă vom aduce la cunoştinţă decizia noastră, imediat ce va fi posibil, răspunse Lena Platsma zâmbind.

Lavinia se întoarse la spital în cea mai mare incertitudine. Ştia că referinţele îi erau excelente. Dar cu siguranţă, nici cele ale celorlalte candidate nu erau mai puţin bune. Încercă să nu se gândească prea mult la asta, pentru a evita o foarte mare decepţie în caz de eşec, ajutată de două urgenţe, o perforaţie intestinală şi o peritonită. Părăsi sala de operaţie prea obosită pentru a se gândi la altceva decât să ia o masă rapidă, înainte de a se culca.

Scrisoarea sa de angajament ajunse cu prima corespondenţă, a doua zi dimineaţă. Candidatura îi fusese acceptată! Execută un pas vesel de dans, înainte de a se prezenta, gâfâind, la biroul supraveghetoarei generale.

Domnişoara Mint îşi exprimă regretul de a o vedea plecând şi adăugă cu generozitate că era minunat să călătoreşti în timpul tinereţii, asigurând-o că va regăsi întotdeauna un loc în spitalul Jerrold, îndată ce va fi un post vacant, dacă îşi dorea să revină într-o zi.

Restul zilei se scurse ca în vis. Avu toate greutăţile din lume să se stăpânească să-i anunţe vestea bună Patei, temându-se de obiecţiile mătuşii. Va aştepta viitoarea sa vizită, prevăzută pentru sâmbăta viitoare.

Zilele treceau cu viteza fulgerului. Primi din Olanda informaţii referitoare la viitoarea sa slujbă, itinerarul de urmat şi data la care era aşteptată. Îi mai rămăseseră câteva economii. Putu să-şi cumpere mai multe rochii noi pe Oxford Street, într-o superbă după-amiază însorită, convenind admirabil optimismului său.

Se întoarse la spital încărcată cu pachete ce conţineau două rochii din bumbac, una roz deschis,

cealaltă de un verde cald, pantofi asortaţi, un irezistibil costum din jerseu de mătase gri perlă, căruia îi fu imposibil să-i reziste, şi un impermeabil de culoarea cafelei cu lapte, achiziţionat pentru a-şi linişti conştiinţa. Îşi etală cumpărăturile pe pat pentru a le admira pe îndelete. Îndată ce Peta va veni să i se alăture, îşi promise să-i facă această bucurie. În materie de toalete, mătuşa Gladys prefera întotdeauna utilul, plăcutului.

Când se duse la Cuckfield, sâmbăta următoare, îşi sfătui sora să păstreze tăcerea asupra proiectelor lor. Profitând de o scurtă absenţă a mătuşii, ocupată să telefoneze, îi şopti la ureche Petei:

— Totul merge bine, draga mea. Voi pleca peste cincisprezece zile. Încearcă să-ţi ascunzi bucuria. Înainte de a putea să vii la mine, vei avea doar timp să-ţi treci examenele…

Îşi scurtă vizita la Cuckfield, mătuşa descoperind, ca de obicei, motive întemeiate pentru a o împiedica s-o ducă pe Peta să cineze afară. Nu opunea niciodată nici cel mai mic refuz direct, făcând din acest fapt o discuţie imposibilă, dar învăţase să-şi impună voinţa. Oare cum va lua vestea plecării sale în Olanda? Lavinia prefera să nu se gândească.

Îşi anunţă hotărârea sa săptămâna următoare.

Mătuşa Gladys rămase surprinzător de calmă.

— Să sperăm că această nouă aventură îţi va folosi să urci câteva trepte în profesiune. Probabil este mai în vârstă decât jumătate din infirmierele având statutul tău…

Lavinia se prefăcu că nu aude, ca de obicei. În cazul de faţă, nu greşea întru totul. Mătuşa ştia perfect de ce rămăsese acasă, în loc să-şi înceapă studiile de infirmieră ieşind din şcoală. Peta era încă o fetiţă, când mama sa, cu o sănătate fragilă rămăsese singură…

— Presupun că pentru tine este o bună ocazie de a cunoaşte lumea. Într-o zi, voi avea nevoie de companie, să ştii. Peta va fi prea tânără şi prea neastâmpărată pentru mine. Contez pe tine, Lavinia, pentru a te ocupa de mine. Este cel mai mic lucru pe care-l poţi face, după toate

sacrificiile pe care le-am făcut pentru voi două…

Era mai bine să se abţină de la orice comentariu. În afară de câteva perechi de şosete uzate şi de câteva cărţi moralizatoare, însoţite de o mapă de hârtie pentru scrisori, trimise strict de Crăciun şi de aniversări, mătuşa nu făcuse nimic pentru ele.

În plus, avea din plin mijloacele de a-şi oferi o doamnă de companie. Scoase un profund oftat de mulţumire la ideea viitoarei slujbe care o aştepta la Amsterdam. Mătuşa, înşelându-se asupra semnificaţiei acestui oftat, făcu observaţia că întotdeauna fusese o fată ingrată.

Lavinia nu mai avu ocazia s-o vadă pe Peta înainte de a părăsi Anglia. Se mulţumi să-i telefoneze înainte de plecare şi petrecu săptămâna următoare pregătindu-se. Prietenele îi făcură surpriza încântătoare să organizeze o mică petrecere, în cursul căreia împărţiseră o sticlă de Xeres la douăsprezece, dezlănţuindu-se în cascade de râs şi recomandări. O asigurară că toate contau pe ea pentru a-şi găsi un soţ bogat şi frumos în Olanda, care să aibă o casă enormă, pentru a le aduce pe toate lângă ea. Lavinia era foarte populară în spital, dar nimeni nu credea cu adevărat că în Amsterdam o aştepta un destin fabulos, iar Lavinia şi mai puţin decât celelalte.

Luă avionul a doua zi dimineaţă, după o ultimă conversaţie telefonică avută cu Peta şi ateriză nu fără o anumită teamă, la aeroportul Schipol.

Şi dacă nu va găsi pe nimeni care să vorbească englezeşte? I se spusese că olandeza era o limbă îngrozitor de greu de învăţat… Şi dacă, în Olanda, tehnicile chirurgicale erau diferite de cele pe care le cunoştea? urmă pasagerii din avion, trecu de vamă şi urcă în autobuzul cu destinaţia Amsterdam, arătă adresa spitalului, înscrisă pe o hârtie, şoferului de taxi care-i încărcă bagajele în maşină.

Noua ei viaţă începea.

Capitolul 2

Spitalul, izolat de arterele animate prin alei plantate

cu arbori, era situat aproape de centrul oraşului. Lavinia coborî din taxi şi contemplă bătrâna clădire flancată, ici şi colo, de adaosuri moderne care se integrau perfect construcţiei centrale. Şoferul lăsă bagajele pe trotuar şi după ce o întrebă în engleză dacă era infirmieră, refuză bacşişul. Când taxiul se îndepărtă, Lavinia aproape avu impresia că pierde un prieten.

Constată imediat că temerile îi fuseseră nefondate. Portarul spitalului, informat de sosirea sa, îi transportă în pas rapid bagajele până într-o superbă galerie cu arcade, din care se deschideau un mare număr de uşi. Se opri în faţa uneia dintre ele, ciocăni şi se dădu de-o parte pentru a o lăsa să treacă.

Micimea încăperii contrasta cu statura impozantă a femeii care stătea lângă fereastră. Părea să aibă aproximativ patruzeci de ani. Faţa cu trăsături puternice, deasupra căreia era strâns cu severitate părul argintiu, era luminată de nişte ochi de un albastru foarte deschis.

Zâmbi şi Lavinia avu impresia că nu întâlnise niciodată pe cineva atât de fermec tore.

— Domnişoara Hawkins? spuse cu o voce la fel de plăcută ca zâmbetul său. Suntem încântaţi să vă întâmpinăm la St. Jorus şi sper că vă veţi simţi bine printre noi. Luaţi loc, vă rog…

Lavinia o ascultă cu atenţie pe directoare precizând sarcinile pe care le avea de îndeplinit, liberele şi salariul la care avea dreptul. Spuse de asemenea câteva cuvinte despre uniforme şi despre posibilităţile referitoare la învăţarea limbii olandeze.

— Cea mai mare parte a medicilor vorbesc limba engleză. De asemenea, şi unele infirmiere. Dacă întâmpinaţi greutăţi să vă faceţi înţeleasă de personalul de întreţinere, cineva vă va ajuta un timp. Sunt sigură că veţi învăţa foarte repede lucrurile esenţiale… Mi s-a părut că înţeleg că aţi prefera să locuiţi în afara spitalului. Asta va fi posibil într-o săptămână sau două, când veţi fi sigură că veţi vrea să rămâneţi printre noi. Deoarece, bineînţeles nu ne vom opune deciziei dumneavoastră, dacă veţi dori să vă

întoarceţi în Anglia.

— Cred că rămân un an, pentru a-i oferi un acoperiş surorii mele mai tinere.

Directoarea o privi cu curiozitate, fără să caute totuşi să afle mai mult. Apăsă butonul unei sonerii aşezată pe birou. O fată tânără, în uniformă de infirmieră, intră în încăpere aproape imediat.

— Jufrouw Fiske, secretara mea, vă va conduce la căminul infirmierelor şi vă va arăta camera. Doriţi fără îndoială să vă despachetaţi valiza? Veţi putea apoi să mâncaţi de prânz. După aceea, vă va conduce în sala de operaţie B. Avem puţine intervenţii prevăzute pentru această după-amiază. Asta vă va lăsa timp să vă familiarizaţi cu locurile.

Lavinia îi mulţumi şi o urmă pe Juffrouw Fiske printr-un labirint de culoare, străbătu două curţi mici aflate între ziduri cenuşii înalte, înainte de a sosi în faţa uşii camerei sale, aflată la etajul întâi. Încăperea era plăcută, destul de spaţioasă şi foarte frumos mobilată. Bagajele erau deja acolo. Pe pat, fusese aşezat un vraf de uniforme…

— Ne dorim să vă vină bine, spuse Juffrouw Fiske. Sunteţi atât de micuţă, iar noi suntem mai degrabă nişte specimene înalte, în această ţară. Voi trimite pe cineva să vă ia la prânz, pentru masă. Sper că vă va plăcea printre noi, domnişoară Hawkins.

Olandezii sunt într-adevăr nişte oameni fermecători, îşi spuse Lavinia, deschizându-şi valizele. Ştia deja că-i va plăcea noua slujbă şi că o va aprecia şi mai mult când Peta va fi lângă ea. Îi mai rămânea să întâlnească medicii cu care va fi chemată să lucreze, dar dacă erau la fel de ospitalieri ca cei pe care tocmai îi întâlnise, nu avea de ce se teme.

Uniforma pe care o îmbrăcă îi venea de minune. Îi mai rămânea doar să aştepte să vină s-o ia.

O fată înaltă, blondă-cenuşiu, cu o faţă veselă, îi bătu la uşă şi intră în cameră.

— Neeltje Haagsma, făcu strângându-i mâna cu entuziasm.

Lavinia deschise ochii mari, întrebându-se ce puteau să însemne acele cuvinte.

— Este numele meu, spuse tânăra fată, ca şi când îi citise gândurile. În general, când două persoane se întâlnesc pentru prima dată, îşi spun numele şi îşi strâng mâna! Este simplu ca bună ziua, nu găsiţi?

Se exprima într-o excelentă limbă engleză.

— Lavinia Hawkins, răspunse râzând.

Oare trebuie să vă spun domnişoară? Cred că se spune „Jufrouw…”

— Nu, nu. Spune-mi Neeltje. Îţi voi spune Lavinia. Doar infirmiera şefa, Hoofd Zuster, trebuie să fie numită Zuster Smid.

— Şi medicii?

— Le spunem „doctor” şi „chirurg” pentru chirurgi.

Pe scurt, este foarte simplu, îşi spuse Lavinia, uşurată. Nu întărie să-şi schimbe părerea sosind într-o sală imensă, unde un mare număr de infirmiere erau aşezate la masă, flecărind în gura mare.

Neeltje o prezentă rapid însoţitoarelor de la masă şi o lăsă să strângă mâinile celor din jur, pentru a se aşeza şi ea. Înfometată, Lavinia înghiţi cu poftă chiftelele de carne însoţite de o varietate de legume proaspete şi de cartofi din abundenţă. Făcu tot ce putu mai bine pentru a răspunde întrebărilor viitoarelor colege, plăcut surprinsă că pot conversa cu ea în engleză, că cea mai mare parte o vorbeau în mod curent.

Spitalul nu părea să fie de construcţie recentă, dar blocul operator era de un modernism nemaipomenit. Ce păcat, îşi spuse, cănu-i poate povesti asta Petei. Îşi promise să-i scrie imediat ce va fi posibil. Fu repede absorbită de rutina familiară şi nu mai avu timp să se gândească la altceva decât la munca sa. Tehnicile practicate erau aproape identice cu cele de la spitalul Jerrold. Doar un murmur de voci înăbuşite, care se exprimau într-o limbă străină îi amintea, deocamdată, că părăsise Anglia. Zuster Smid începuse prin a o observa cu atenţie, apoi se relaxa pe măsură ce-i constata competenţa absolută.

După-amiaza se termină şi sala de operaţie fu pusă în ordine pentru a doua zi dimineaţă, sau pentru orice urgenţă care s-ar fi putut prezenta în timpul nopţii. Înconjurată de celelalte infirmiere, Lavinia cină bucuroasă şi fu condusă în camera lui Neeltje, în compania a şase prietene, pentru a bea o cafea, la fel cum era obişnuită să facă la Jerrold. Simţi o uşoară urmă de nostalgie la gândul prietenelor lăsate la Londra... Era puţin obosită, fără îndoială, îşi spuse. Nu greşise, deoarece de-abia îşi puse capul pe pernă, că adormi profund.

Era în a treia zi de lucru când i se ceru să urce la etajul superior să ducă o prelevare la laboratorul de patologie.

Laboratorul era condus de profesorul Ter Bavinck, celebru pentru lucrările lui strălucite de cercetare. Spitalele de mai mică importanţă se adresau acestuia permanent şi participa la numeroase congrese în străinătate, unde prezenţa îi era foarte căutată, aşa cum Neeltje o informase vorbindu-i despre el cu respect. Lavinia trase concluzia că profesorul făcea obiectul unei veneraţii speciale în acest spital şi şi-l imagină cu o mare barbă albă.

Lavinia împinse uşa grea din sticlă a laboratorului şi se află într-o încăpere vastă luminată strălucitor, dotată cu un echipament pe care-l cunoştea fără să-i fi înţeles vreodată foarte bine funcţionarea. Bărbaţi aplecaţi peste microscoape erau toţi prea obosiţi pentru a-i remarca prezenţa. Lavinia străbătu încăperea în spatele căreia se afla o uşă pe care era scris numele profesorului şi ciocăni. Niciun răspuns. Privi în jur, nehotărâtă.

Din spate, un bărbat cu umeri laţi îi atrase imediat atenţia. Îşi opri privirea pe părul blond ca inul, în care se amestecau fire argintii.

— Îl caut pe profesorul Ter Blavinck, spuse Lavinia. Trebuie să-i înmânez o prelevare s-o examineze de urgenţă, pentru sala de operaţie B.

Bărbatul ridică din umeri cu enervare, fără să se întoarcă.

— Puneţi lamela lângă mine, vă rog, şi dispăreţi.

Fermecătoarea dispoziţie a Laviniei se şterse, făcând loc unei indignări sporite. Puse eşantionul pe masă, lângă cotul său.

— Nu aveam intenţia să rămân plantată aici să vă privesc! nu se putu împiedica să facă remarca.

Bărbatul înălţă surprins capul şi Lavinia avu timp să privească faţa de o frumuseţe remarcabilă a profesorului, ai cărui ochi albaştri cu gene dese priviră adânc şi intens în ai săi. Nu era deloc pregătită pentru zâmbetul prietenesc pe care i-l adresă. Când împinse scaunul pentru a veni spre ea, Lavinia trebui să ridice capul pentru a-l privi, atât de impunătoare îi era statura.

— Ah! făcu profesorul încă zâmbind, iat-o pe domnişoara Hawkins, noua noastră infirmieră englezoaică! … Niciun membru al personalului din acest spital nu şi-ar fi permis să-mi vorbească pe acest ton!

Chipul Laviniei îşi schimbă culoarea şi luă o superbă tentă roz. Căuta cu disperare o replică potrivită şi, negăsind niciuna, strânse cu încăpăţânare din buze. Fără îndoială, fusese impertinentă, dar bărbatul o căutase!

— Presupun că este o intervenţie în curs?

— Da, domnule.

— Voi anunţa rezultatul telefonic, în câteva minute, după examinarea probei. Întoarceţi-vă repede la ocupaţiile dumneavoastră, îi spuse pe un ton părintesc.

Lavinia nu se putu stăpâni să se gândească la acel bărbat, în timp ce toată echipa îi aştepta raportul, gata să intervină exact cum va sugera profesorul. Mesajul le ajunse foarte repede. Lavinia se întrebă oare ce gândise profesorul când ochiul său experimentat decelase celulele canceroase din proba pe care i-o dusese. Probabil, pacientul adormit pe masa de operaţie, din fericire fără să ştie ce se întâmpla, nu era pentru el decât un caz dintre multe altele. Probabil nici măcar nu ştia dacă era vorba de o persoană tânără sau bătrână, frumoasă sau urâtă, căsătorită sau celibatară.

Doar la ora cinei, Neeltje o întrebă ce credea despre

profesor.

— De-abia am schimbat două vorbe, răspunse cu prudenţă Lavinia. N-am făcut decât să pun proba pe masa sa…

— Atâta tot?

— A remarcat doar că eram noua infirmieră englezoaică. În ceea ce mă priveşte, l-am găsit… mai degrabă impresionant.

— Este din regiunea Friesland, ca mine. În general, suntem persoane foarte înalte! Chiar dacă este bătrân, este grozav de bine clădit!

— Bătrân? se miră Lavinia. Nu mi s-a părut că are aerul unui moş!

— Are mai mult de patruzeci de ani, preciză o brunetă scundă din capătul mesei. A fost căsătorit. Fiica sa are deja paisprezece ani.

Lavinia îşi reţinu cel puţin o jumătate de duzină de întrebări, care-i veneau pe vârful limbii. Viaţa particulară a profesorului Ter Blavinck nu era treaba sa. Totuşi, i-ar fi plăcut să ştie ce se întâmplase cu soţia sa. Mica brunetă îi citise probabil gândurile, deoarece continuă:

— Soţia i-a murit de peste zece ani. Se pare că n-a fost o soţie exemplară. Nimeni n-o plăcea. Profesorul nu vorbeşte niciodată despre ea. Cine ştie, poate el a iubit-o. Fiica sa este adorabilă. Se numeşte Sibendina.

— Ce nume frumos! făcu Lavinia.

— Este puţin obişnuit, răspunse Neeltje, în timp ce-şi bea cafeaua. Vii să vezi un film la televizor, Lavinia?

Îl întâlni pe profesor două zile mai târziu, când se întorcea de la lecţia de limba olandeză, ţinută de Jufrouw de Wall, foarte mulţumită de progresele sale.

Urmând itinerarul ce-i fusese indicat, se plimba pe o stradă strâmtă, mărginită de case încântătoare cu faţade înguste, strânse unele în altele, înalte de două sau trei etaje, acoperite cu acoperişuri diferite. Unele, mai largi decât celelalte, aveau pontoane duble şi uşi impozante la care se ajungea printr-o serie de trepte. Interiorul acestor locuinţe frumoase trebuia să fie splendid şi admirabil

mobilat, judecând după superbele draperii, vizibile din stradă.

— Nu mă aşteptam să vă găsesc pe aici, domnişoară Hawkins, făcu o voce în spatele Laviniei. Sper că nu v-aţi rătăcit…

Tânăra infirmieră se întoarse brusc, pentru a se afla faţă în faţă cu profesorul Ter Blavinck.

Nu se rătăcise cu adevărat, dar nu mai avea nici cea mai mică idee de drumul pe care venise.

— Mă întorc de la lecţia de limba engleză şi străzile acestea sunt atât de frumoase, încât m-am plimbat puţin… Cred că strada aceasta duce la spital…

— Este o fundătură, răspunse profesorul râzând vesel. Merg la spital. Ar fi mai bine să mă urmaţi.

— Oh! nu… sper să fiu în stare să mă întorc pe drumul meu, răspunse Lavinia prompt, preocupată să nu-l deranjeze pe acest bărbat înalt şi calm, care avea asupra ei cea mai ciudată influenţă.

— Am impresia că nu vă sunt deloc pe plac, domnişoară Hawkins.

Aceasta îl privi descumpănită, pe punctul de a-i spune că, dimpotrivă, îl aprecia foarte mult.

— Nu vă cunosc, profesore, şi nu am niciun motiv să nu vă plac. Nu voiam pur şi simplu să vă impun prezenţa mea.

— Evitaţi problema. Vom lucra împreună în această după-amiază. Este un motiv suficient pentru a ne obişnui unul cu celălalt. O vom lua pe strada aceasta, spuse fără să aştepte răspuns.

Se îndreptă spre un Bentley decapotabil, a cărui portieră o deschise pentru a o face pe Lavinia să urce.

— Un Bentley! spuse aceasta cu un aer admirativ. Credeam că toate notabilităţile ţării se deplasează cu Mercedesuri.

— Maşina aceasta este mai spaţioasă, făcu însoţitorul său pe un ton detaşat.

O conduse fără să spună o vorbă în faţa porţii spitalului şi o luă de braţ pentru a o face să traverseze

strada, ca pe o bătrână doamnă sau un copil mic. Fu aproape uşurată ajungând la destinaţie. Înainte de a o părăsi, profesorul o salută cu mâna. Lavinia se duse în camera sa să se schimbe, uşor decepţionată, fără să ştie de ce. Poate pentru că în acea zi purta una dintre cele mai banale rochii, potrivită pentru cursul de limbă olandeză, dar lipsită de originalitate pentru o asemenea întâlnire.

Era, evident, fără importanţă, deoarece profesorul de-abia o privise. De ce ar fi făcut-o? Fetele puţin strălucitoare erau la fel de numeroase în Olanda ca şi în Anglia. Se întoarse la munca sa, încercând să se convingă de cât de puţin o interesa persoana profesorului Ter Blavinck.

Îl întâlni din nou, de-abia o oră mai târziu când instala în pat un pacient încă sub anestezie, după o apendicectomie. Când Lavinia înălţă capul, îl văzu aşezat pe patul vecin, ascultând cu atenţie cuvintele ocupantului său.

— Profesorul este lângă pacientul operat de o tumoare, acum două zile… Este un bărbat de o bunătate extraordinară, îi murmură colega sa. Îşi face întotdeauna timp să vorbească bolnavilor, să-i asculte şi să-i ajute dacă poate…

Lavinia se întoarse în sala de operaţie fără o privire pentru profesor şi lucră până la nouă seara. Tocmai punea în ordine instrumentele chirurgicale pe o tavă, în compania lui Neeltje, când acesta intră în sala de operaţie. Îi adresă câteva cuvinte lui Neeltje înainte de a se îndrepta spre Lavinia.

— Cred că vă terminaţi lucrul la ora douăzeci şi unu? o întrebă.

— Da, domnule.

— Aţi putea înceta să-mi spuneţi domnule, îi replică făcând o grimasă, n-ar fi oare timpul să mă laşi să te invit la cină?

— Oh! Dar… bâigui Lavinia, cu ochii măriţi de uimire.

— Te temi de bârfe? Nu te teme, draga mea copilă. Consideră-mă ca pe un unchi din Olanda, dornic să te facă

să te simţi în largul dumitale la Amsterdam.

— Nu ştiu cum este un unchi în lumea olandeză, replică Lavinia râzând.

— Nici eu nu prea ştiu, dar sună întru totul bine pentru a stabili o relaţie cât mai respectabilă, ce crezi?

Era un mijloc amabil de a-i veni în ajutor unei străine care se simţea puţin singură?

— Vom merge într-un loc liniştit, reluă profesorul fără să-i aştepte acordul, timpul necesar pentru a cina la botul calului. Te voi aştepta în faţa intrării principale.

— Încă n-am acceptat, îi aminti Lavinia cu răceală.

Păru atât de surprins şi de stânjenit, încât tânăra femeie îşi regretă imediat cuvintele.

— Dar voi fi foarte încântată să vă însoţesc, adăugă cu promptitudine.

— Nu ne rămâne decât să fim sinceri unul faţă de celălalt, răspunse profesorul liniştit, lăsând-o la rândul său derutată.

Cu aceste cuvinte, ieşi. Neeltje îi risipi ideile nebuneşti care-i treceau prin minte.

— Profesorul te-a invitat la cină? Ce-ţi spuneam!… Este cel mai minunat bărbat, providenţa sufletelor întristate!

Plăcerea Laviniei tocmai se risipise pe loc. Din fericire, era dotată cu un solid simţ al umorului:

— Să sperăm că cina va fi bună, mor de foame! răspunse râzând.

Se duse rapid să se schimbe, neştiind prea bine cum să se îmbrace pentru împrejurare. Seara era plăcută şi încă nu se înnoptase. Optă pentru o rochie din bumbac roz şi o vestă bine croită. Această ţinută s-ar fi potrivit oriunde s-ar duce. Încălţă sandale roz, îşi verifică poşeta şi se duse la intrarea principală a spitalului.

Profesorul o aştepta deja cu mâinile în buzunare, rezemat de un perete. Îi veni în întâmpinare în costumul său elegant şi bine croit, potrivit întru totul unui bărbat de vârsta sa.

O ajută să se instaleze în luxosul Beutley, mirosind

plăcut a piele, iar Lavinia se bucură de plăcerea de a fi dusă în această maşină fabuloasă. Profesorul îşi parcă automobilul de-a lungul unui canal strâmt şi făcu înconjurul maşinii, pentru a deschide portiera. Lavinia se lăsă condusă în interiorul unui restaurant elegant, al cărui lux aproape îi tăie respiraţia, până la masa rezervată pentru ei. Mulţumi cerului că avusese ideea bună de a se îngriji de ţinuta sa. Cina la botul calului căpătă alură de festin. Parcurse cu ochii lista mare de bucate care-i fu prezentată.

— Anghilă afumată? sugeră profesorul. Cred că ar trebui să încerci asta… Şi apoi, poate o friptură de pasăre în sos de vin roşu? Ce-ai spune, pentru început, de un Xeres?

— Prefer să te las să alegi pentru mine. În materie de alcool, nu sunt foarte competentă, mărturisi Lavinia zâmbindu-i.

Vinul de Xeres care îi fu servit, era în acelaşi timp sec şi plăcut precum catifeaua. îl gustă încet, uşor neliniştită de puţinul interes pe care-l găsea propriei conversaţii. Dar gazda sa, rezemată de spătarul scaunului, părea întru totul în largul său şi nu o scăpa din ochi, sporindu-i stânjeneala.

— Vorbeşte-mi puţin despre dumneata, spuse brusc. Pentru ce motiv ai venit în Olanda? Pentru o fată atât de eficientă ca dumneata, probabil nu lipsea munca… Familia a fost de acord?

Lavinia îl privi, descumpănită de sinceritatea întrebării.

— Iartă-mă dacă sunt puţin brutal. Asta îţi demonstrează în ce măsură îmi lipseşte compania femeilor. Am pierdut obişnuinţa precauţiilor oratorice.

Lavinia bău o înghiţitură de Xeres, înainte de a răspunde.

— Părinţii mi-au murit. Nu mai am decât o soră, de-abia în vârstă de şaisprezece ani, care trăieşte la o mătuşă cu care nu este foarte fericită. Răspunzând acelui anunţ, am întrevăzut posibilitatea de a o lua cu mine. La Londra nu aş fi putut s-o fac. Apartamentele costă foarte scump,

iar infirmierele nu câştigă averi.

Vinul de Xeres îi dezlegase limba. Nu vorbise nimănui despre proiectele sale şi iată că-şi descărca inima faţă de o persoană care-i era aproape străină. I se păru brusc că-l cunoştea de foarte mult timp.

— Eşti pregătită să-ţi asumi această responsabilitate? Poate vei vrea să te căsătoreşti…

— Este adevărat, dar încă nu m-a cerut nimeni în căsătorie. Îmi imaginez cu greu ca un bărbat să vrea să-şi întemeieze un cămin cu o femeie înzestrată cu o soră!

Îi era greu să distingă ochii profesorului, aproape ascunşi în spatele genelor dese. Poate era pe cale să adoarmă de plictiseală.

— Poate te înşeli asupra acestui punct, răspunse el pe un ton liniştit. Ce crezi despre spitalul nostru?

Începând din acea clipă, totul fu mai uşor. Profesorul conduse conversaţia de la un subiect la altul, în timp ce Lavinia mânca din anghila afumată, apoi din friptura de pasăre, savurând vinul ales după o serioasă discuţie cu persoana care se ocupa de vinuri. Nu avea nicio idee despre podgorie, dar era la fel de delicios ca spuma de ciocolată care urmă fripturii. Se abandonă plăcerii acestei mese rafinate, ca cineva care obişnuia puţin să iasă.

— Nu sunt obişnuită cu asemenea festinuri, îi mărturisi profesorului. Dacă asta este ceea ce numiţi o cină la botul calului…

— Este o plăcere pentru mine să te văd apreciind-o, răspunse acesta cu amabilitate. Este mult timp de când n-am petrecut o seară atât de plăcută. Dacă vrei, vom putea s-o repetăm…

— De ce nu? făcu Lavinia, luată pe nepregătite.

Acum, cred că ar fi înţelept să ne întoarcem.

— Desigur. Cred că mâine vei avea o zi încărcată.

Pe drumul de întoarcere, de-abia schimbară câteva cuvinte. Profesorul îi ură noapte bună şi demară fără să se întoarcă. Lavinia se simţise din ce în ce mai bine cu el. Trebuie să fie un prieten minunat. Adormi gândindu-se la el.

A doua zi dimineaţă, la micul dejun, colegele sale, informate probabil de Neeltje, sursa inepuizabilă de veşti pentru toţi, o întrebară dacă cina din ajun fusese plăcută. Cu această ocazie, Neeltje le spuse că profesorul Ter Blavinck va lipsi câteva zile pentru a participa la un congres la Viena şi că va fi înlocuit în laborator de bătrânul şi arţăgosul Van Vost.

— El nu va avea ideea de a te invita la cină, exclamă spre Lavinia, declanşând o ilaritate generală.

Lavinia se simţi brusc incredibil de tristă şi în această stare se simţi de-a lungul întregii zile. Sperase atât de mult să-l revadă pe profesorul Ter Blavinck în cursul acelei dimineţi.

În zilele următoare, tânăra infirmieră îşi stabili noul mod de viaţă, îi scrise Petei, muncea cu îndârjire la cursurile de limbă olandeză, se strădui să vorbească englezeşte cât mai puţin posibil în blocul operator şi înfruntă toate dificultăţile cu calmul său obişnuit.

Câteva zile mai târziu, această stăpânire de sine fu puţin zdruncinată. Cuprins de îndoială în cursul unei intervenţii, chirurgul puse să fie sunat laboratorul de patologie. Două sau trei minute mai târziu, profesorul Ter Blavinck intră în sala de operaţie pentru a schimba câteva cuvinte cu colegii săi şi a lua prelevarea suspectă, pentru a o examina.

Îi aruncă o privire rapidă Laviniei, în picioare în spatele mesei rulante, şi ieşi.

Aşadar, se întorsese! Tânăra infirmieră aşeză un nou strat de comprese sterile pe un platou, cu un brusc acces de veselie. Ziua i se păru splendidă, plină de posibilităţi formidabile. Se opri la timp, pentru a nu începe să fredoneze.

Capitolul 3

Ziua nu fu întru totul splendidă. Era de ore întregi în sala de operaţie când apăru o urgenţă, un biet neastâmpărat căzut de la balconul etajului patru al unui imobil. Chirurgii munciră cu răbdare ore întregi. Nimeni nu se gândi să meargă la cină, cu excepţia a una sau două

infirmiere, care profitară de o clipă de odihnă pentru a bea o cafea. Lavinia munci cu stoicism până la ora şapte seara, fără a avea nici cea mai mică ocazie să-l întâlnească pe profesor la cotitura unui culoar. Simţi o decepţie pe care o consideră absurdă, se duse să cineze rapid şi, pretextând oboseala zilei, se retrase în cameră cât mai repede.

O noapte bună de somn făcu minuni şi se trezi cu inima uşoară a doua zi. Lista de intervenţii nu era prea încărcată şi va fi liberă la ora şaisprezece. Poate de această dată îl va întâlni pe profesor. Poate o va invita să împartă cu el o altă masă la botul calului… Îşi termină repede micul dejun, încrezătoare în viitor.

Dar nici în acea zi nu se petrecu nimic extraordinar, în afară de munca sa.

Serviciul fusese totuşi foarte solicitat, deoarece chirurgii spitalului erau recunoscuţi pentru îndemânarea lor.

Neeltje îşi termina munca de asemenea la ora şaisprezece. Ieşiră împreună, în compania altor infirmiere care ţinură s-o facă să viziteze canalele oraşului, obligaţie absolută pentru un nou-sosit la Amsterdam. Lavinia plecă foarte hotărâtă să se bucure de această plimbare. Fusese stupidă să acorde prea multă importanţă amabilităţii profesorului. Cu siguranţă, ieşea prea puţin în compania unui bărbat… Dacă o va invita din nou, îşi promise să găsească un pretext pentru a refuza invitaţia. Probabil şi el îşi schimbase părerea.

Venea la spital în fiecare zi. Dacă ar fi dorit s-o revadă, ocaziile n-ar fi lipsit.

Traversând curtea spitalului, îl zări brusc de departe întreţinându-se cu o femeie tânără. Distanţa era prea mare pentru a putea vedea dacă era frumoasă, dar era de-o eleganţă de netăgăduit. îl văzu îndreptându-se spre maşină ţinând mâna tinerei persoane şi rămase nemişcată până când trecură de poarta spitalului, înainte de a merge să-şi întâlnească noile colege, cu bărbia înălţată mai cu mândrie decât de obicei şi roşie în obraji.

Când se întoarseră din plimbare, două ore mai târziu,

profesorul era în faţa intrării, vorbind cu doi interni şi cei trei bărbaţi le salutară pe tinerele fete în trecere cu un „goeden avond”. Lavinia îşi alătură vocea corului infirmierelor, răspunzând politicos la acest bună seara şi avu grijă să nu întâlnească privirea profesorului.

A doua zi dimineaţă, se trezi aproape uitând că era ziua sa liberă. Vremea frumoasă persista şi avea o formidabilă listă de muzee de vizitat. Ieşi la ora nouă, îmbrăcată într-o rochie uşoară din bumbac şi încălţată cu pantofi cu toc jos, având în poşetă exact atâţia bani pentru a merge să prânzească.

Se duse mai întâi la Bijenkorf, Meca marilor magazine din Amsterdam şi petrecu o oră plimbându-se printre raioane. Regretă puţin că nu avea bani pentru a-şi putea cumpăra frumoasele lucruri expuse, dar se încurajă cu ideea că în curând îşi va putea permite. Era deja ora zece şi muzeele deschiseseră de o jumătate de oră. Brusc, remarcă faptul că cerul albastru se acoperise dintr-odată şi că nu va întârzia să plouă. Dar muzeul nu era decât la câteva minute de mers. Putea chiar să distingă edificiul impozant. Câteva minute mai târziu, primele picături de ploaie care începură să cadă, se transformaseră pe loc într-o aversă furioasă. Lavinia începu să alerge, cu rochia din bumbac pătrunsă de ploaie.

Bentleyul veni şi parcă de-a lungul trotuarului, la câţiva metri în faţa ei. Profesorul ieşi din el, cu capul descoperit în ploaia torenţială, alergă s-o ia fără să spună un cuvânt şi o împinse pe scaunul din faţă al maşinii.

— Eşti udă complet, se mulţumi să-i spună, când luă loc lângă ea.

— Mă duceam la muzeu, răspunse Lavinia, recăpătându-şi respiraţia. Nu era decât de traversat strada.

În cazul în care căuta o scuză pentru a o părăsi rapid, va şti cănu-i era greu să găsească un adăpost.

— Este foarte clar, răspunse scurt profesorul, angajându-se în traficul străzii.

— Mă conduci înapoi la spital? îl întrebă Lavinia cu o

voce contrariată.

— Dumnezeule, nu! Nu într-o zi liberă! Vei merge mai întâi să te usuci. Nu poţi merge la muzeu în halul ăsta.

Maşina puternică parcurse străzile înguste şi Lavinia se abandonă plăcerii ca el să-şi asume responsabilităţile, fără să pună alte întrebări. Recunoscu un cartier familiar şi zări casele frumoase cu fronton dublu care o miraseră când sosise. Profesorul opri maşina în faţa celei mai elegante dintre ele, situată la mijlocul străzii.

— Aici locuiesc, îi spuse. Menajera mea îţi va călca rochia şi tot ceea ce este ud pe dumneata şi-i vom cere ca până atunci, să ne pregătească o cafea.

— Este foarte amabil din partea dumitale. Dar… serviciul? Nu te-am întârziat deja?

Profesorul trecu braţul prin faţa ei pentru a deschide portiera, înainte de a coborî şi el din maşină.

— Am şi eu dreptul, din când în când, la o zi liberă, răspunse cu un aer zeflemitor.

Lavinia n-ar fi crezut niciodată că o casă poate fi atât de frumoasă. Văzuse asemenea locuri fotografiate în reviste de decoraţiuni şi ştia că existau, dar în viaţa de zi cu zi, lucrurile erau mult diferite. Scoase un oftat extaziat privind în jur. Realitatea era şi mai frumoasă decât tot ce putuse vedea în reviste. Holul mare şi luminos, pardosit cu dale din marmură neagră şi albă, era aproape în întregime acoperit cu un covor oriental în culori strălucitoare, roşu şi albastru. O scară de stejar cu balustrada splendid sculptată se ridica la un capăt al holului, sub o lustră de proporţii foarte mari, atârnată de tavan, atât de sus încât Lavinia trebui să-şi strâmbe gâtul pentru a o admira.

— Chiar trăieşti în această casă? îl întrebă, uluită.

— Aici m-am născut, îi răspunse, stăpânindu-şi un zâmbet. Vino cu mine. Să mergem s-o căutăm pe Pette.

Deschise o uşă, lângă scară, atât de joasă încât el îşi aplecă puţin capul pentru a trece. Dădea spre o încăpere uimitor de mare şi de primitoare pentru o bucătărie, mobilată în stil vechi, dar înzestrată cu toate obiectele moderne dorite de o femeie în casă.

Perdele frumoase şi galbene împodobeau ferestrele deschise spre o mică grădină din spatele casei. Un dulap enorm pentru veselă, făcut din lemn, ocupa un perete, în faţa unei mese nu mai puţin impozante din mijlocul încăperii. Pe jos era cărămidă hexagonală, roşie. Frigiderul, cuptorul electric, maşina de spălat vasele de-abia se observau, atât de discret erau integrate. Cu siguranţă, se aflau undeva şi o maşină de spălat şi un congelator ascunse, care trebuia să uşureze de asemenea viaţa celor care trăiau în casă. Profesorul avea probabil venituri enorme pentru a trăi într-o manieră atât de luxoasă.

Trei persoane, nu mai puţin, munceau în bucătărie. Cea mai în vârstă dintre ele, menajera probabil, le veni în întâmpinare, primi instrucţiunile profesorului şi-i zâmbi cu amabilitate Laviniei, căreia îi făcu semn s-o urmeze.

O conduse pe o scară mică, până într-o încântătoare cămăruţă tapisată în întregime cu bumbac înflorat şi lambrisată în stejar de culoare închisă. Lavinia se putu dezbrăca acolo pentru a-i da' hainele ude, îmbrăcând în loc un halat din satin albastru pe care i-l întinse Pette. Îi venea destul de bine. Poate puţin prea strâmt pentru formele sale pline… Îşi pieptănă părul ud încruntându-se, fu încă o dată condusă într-o încăpere foarte elegantă, la dreapta holului şi trebui să admită că frumuseţea mobilelor şi a tapetului de un albastru ca safirul, erau gata să-i taie respiraţia.

Profesorul o aştepta acolo, privind pe o fereastră şi se întoarse imediat când Lavinia intră în încăpere, foarte intimidată.

— Îmi pare cu adevărat rău că te-am deranjat atât de mult, reuşi să bâiguie tânăra femeie.

— Sunt un bărbat egoist, replică profesorul făcându-i semn să se aşeze. Dacă eşti aici, este pentru că îmi face plăcere!

Luă un scaun şi îşi încrucişă picioarele lungi, perfect în largul său în propriul univers.

— Nici măcar nu m-ai privit trecând ieri seară prin faţa mea, îi făcu observaţia. Păreai contrariată.

Mărturisesc că nu mi-a displăcut, deoarece asta înseamnă că te interesezi puţin de mine.

Lavinia luă un aer ofensat, care-l făcu să zâmbească.

— Nu te supăra! Ne-am promis să fim atât de sinceri cum trebuie să fie doi prieteni unul faţă de celălalt. M-am întors de trei zile şi hotărâsem să nu te mai văd câtva timp. Dar ieri, mi-am schimbat părerea. Eram pe punctul de a te invita la cină, când o veche prietenă mi-a cerut sfatul…

Lavinia nu ştia de ce îi povestea asta, dar nu putu face altceva decât să răspundă cu aceeaşi sinceritate.

— Te-am văzut cu ea…

— Aşadar, aşteptai venirea mea! spuse profesorul zâmbind din nou.

Conversaţia luând o turnură neaşteptată, Lavinia răspunse cu demnitate şi o urmă de rea-credinţă.

— N-am aşteptat nimic de acest fel, profesore…

Sosirea Pettei care aducea cafeaua o salvă de această situaţie supărătoare.

— Crezi fără îndoială că nu sunt decât un cvadragenar vanitos, spuse profesorul cu o voce suavă.

— Nu te consider nici cvadragenar, nici ca un bărbat vanitos. Evident, speram să am ocazia să te revăd, dar nu înţeleg foarte bine de ce te interesezi de mine. Dacă aş fi fost o frumuseţe, aş fi fost mai puţin surprinsă…

Îndată ce râdea, părea mult mai tânăr.

— Sora ta mai mică îţi seamănă?

— Nu. Ea este încântătoare. Avem aceleaşi gusturi şi ne înţelegem foarte bine. Are o fire mai binevoitoare decât a mea. Cel puţin aşa pretinde mătuşa care nu mă iubeşte deloc, ca de altfel nici pe Peta. Dar a primit-o la ea de un an şi a trimis-o la şcoală…

— Fără să-i ofere dragoste?

— Nu.

— Crezi că surorii dumitale i-ar plăcea să trăiască în Amsterdam?

— Sunt sigură de asta. Îşi va trece examenele în această săptămână şi va părăsi şcoala îndată ce voi găsi un apartament pentru a o primi. Va lua lecţii de limba

olandeză şi…

— Intenţionezi să rămâi aici şi să-ţi atingi scopurile…

— Mi-ar plăcea să trăiesc în această ţară. Mă simt aici aproape ca acasă. În plus, îmi câştig mai bine existenţa aici, decât la Londra. Dacă aş putea rămâne un an sau doi, voi putea să economisesc suficienţi bani pentru a mă întoarce în Anglia, dacă Peta îşi doreşte, şi s-o ajut să-şi reia studiile.

— N-ai alte planuri pentru dumneata singură?

— Sunt fericită aşa, profesore, răspunse Lavinia, oarecum în defensivă.

— Pun prea multe întrebări, nu-i aşa? spuse acesta mergând să deschidă o uşă.

Un câine mic creţ, cu labe mari, se năpusti în încăpere, urmat de un seter irlandez, mergând cu demnitate.

— Nu ai nimic împotriva câinilor? întrebă profesorul. Lui Dong şi Pobble le place să rămână lângă mine când sunt acasă.

Lavinia era deja în genunchi lângă cei doi câini, uitând orice reţinere. Se ridică în grabă în picioare.

— Probabil, acum rochia mea s-a uscat. N-aş vrea să-ţi stric toată dimineaţa. Voi încerca s-o găsesc pe menajera dumitale…

În loc de răspuns, profesorul trase de un cordon de sonerie, brodat superb. Pette apăru imediat şi Lavinia o urmă cu docilitate.

Rochia uscată şi călcată de o mână expertă o aştepta în camera mică. Lavinia împături halatul cu grijă şi îl puse pe cuvertura groasă de mătase, se îmbrăcă şi coborî din nou în hol, unde îl găsi pe profesor. Simţi o uşoară strângere de inimă constatând că părea grăbit s-o vadă plecând. Reuşi totuşi să-i adreseze un frumos zâmbet părintesc, înainte de a se grăbi spre uşa de ieşire, căutând cu disperare o formulă potrivită pentru a-şi lua rămas-bun de la el.

Profesorul nu-i lăsă timp. În loc să ia mâna pe care i-o întindea, pentru a o strânge cum se aştepta, o ţinu cu

fermitate în a sa, fluieră câinii şi ieşi cu ea. Afară, cerul redevenise de un albastru limpede.

Îi deschise portiera maşinii.

— Te voi duce să vizitezi Rijkemuseum. Vom lua maşina, deoarece acestor două creaturi le place să se aşeze în spate şi să o păzească în lipsa mea.

Deschise cealaltă portieră şi cele două animale se năpustiră în maşină şi săriră pe scaunul din spate, cu hotărâre. Neştiind ce să spună, Lavinia se mulţumi să se supună.

Însoţitorul său nu păru să-i remarce tăcerea şi conducea maşina cu evidentă satisfacţie.

— Desigur, toată lumea vine să vadă „Nachtwacht”. Acest „Rond de noapte” este un tablou minunat, fără îndoială, dar există aici câteva opere care-mi plac mai mult. Mi-ar plăcea să te fac să le cunoşti. Şi dacă mai spui o dată că sunt amabil, îţi sucesc gâtul!

Lavinia tresări şi-i aruncă o privire surprinsă. Nu se comporta deloc asemenea unui profesor cu aere, nici ca un bărbat care depăşise patruzeci de ani.

— N-aş fi bănuit niciodată că ai putea fi atât de puţin intimidant, îi mărturisi cu sinceritate.

— Mă consideri poate puţin prea familiar cu dumneata? Mi se pare că simţind o simpatie reciprocă, era uşor stupid să trecem prin preliminariile obişnuite. Dar dacă preferi să-ţi spun „domnişoară Hawkins” timp de o săptămână sau două, să uit că te-am văzut în capotul fiicei mele Sibendina şi să te las în următoarea staţie de autobuz...

— Oh! Nu! exclamă Lavinia cu impulsivitate. Nu face asta, te rog… Iartă-mă. Sunt puţin obişnuită să ies însoţită şi totul mi se pare oarecum ireal. Am impresia că tocmai visez…

— Atâta timp cât durează, visele sunt realitate. Oare însăşi viaţa nu este un vis? Haide… Relaxează-te, Lavinia.

O luă de braţ pentru a trece de uşa muzeului, în cel mai firesc mod din lume. Tânăra femeie zâmbi când se opriră în faţa primului tablou.

Se plimbară dintr-o sală în alta şi se opriră în cele din urmă în faţa „Rondului de noapte”. Acolo se aşezară timp de câteva clipe.

— Vino să-mi vezi preferatele, acum, spuse profesorul.

Cele două portrete mici, ale unui bătrân şi unei bătrâne, demni, cu ochi zâmbitori, păreau atât de vii, încât Lavinia avu impresia că ar fi putut începe o conversaţie cu ei.

— Sunt minunaţi, nu-i aşa? observă însoţitorul său. Vino. Acum să mergem să-i vedem pe Lely…

Lavinia rămase uluită în faţa unui portret încântător pictat.

— Priveşte aceste perle! îl rugă. Par absolut reale!

— Probabil erau, spuse profesorul pe bună dreptate. Îţi plac perlele?

— Mie?… da, desigur. Nu sunt sigură că am văzut unele veritabile. Regina poartă, dar nu cred că au multe femei.

Profesorul începu să râdă, iar Lavinia se întrebă ce-l amuza atât de mult.

— Probabil că nu. Vrei să prânzeşti cu mine, Lavinia?

Aceasta ezită o clipă.

— Este foarte ama Iartă-mă! nu doresc să-mi suceşti gâtul în public! Accept. Mulţumesc foarte mult!

— În sfârşit, devii rezonabilă, spuse bărbatul trecându-şi braţul pe sub cel al tinerei femei.

Se opri brusc pentru a o privi.

— Câţi ani ai? o întrebă fără ocol.

— Ce întrebare brutală! Douăzeci şi şase de ani.

— Cum nu vei îndrăzni să mă întrebi de vârsta mea, mai bine îţi voi spune imediat că am patruzeci şi unu de ani.

— Ştiam. Mi-a spus o infirmieră.

— Ţi-a spus de asemenea că sunt văduv şi că am o fiică de…

— Oh! da… Eşti foarte iubit de infirmiere, deşi le sperii puţin. Presupun că le place asta. Eşti un personaj

destul de important, să ştii…

Profesorul nu răspunse imediat. Dar când ajunseră la uşa casei sale, declară brusc:

— Nu sunt sensibil la linguşiri, Lavinia.

Chipul plăcut al Laviniei roşi până la urechi. O furie de necontrolat puse stăpânire pe ea.

— Crezi că asta am făcut? Pentru a mai avea un prânz? Este respingător!

Făcu furioasă eforturi pentru a deschide portiera maşinii. Mâna profesorului se aşeză cu autoritate peste a sa, înainte de a reuşi.

— Nu ştiu de ce am spus asta, Lavinia! Fără îndoială, pentru a te auzi răspunzând că am greşit şi ai făcut-o. Lasă portiera liniştită. Îmi pare rău. Te rog să mă ierţi.

— Foarte bine, de acord. Mă înfurii destul de uşor. Uneori spui nişte lucruri îngrozitoare.

— Aşa este… întreab-o pe fiica mea!

Mâna îi era încă peste a Laviniei, când în sfârşit o înlătură pentru a deschide portiera în locul ei.

— Pette a promis să se îngrijească în mod special de masa de prânz. Nu trebuie s-o facem să aştepte, spuse zâmbind.

Zâmbi şi Lavinia. Furtuna trecuse. Erau din nou prieteni buni, care întreţineau legături lipsite de complicaţii.

— Formidabil! Mor de foame, îi spuse cu îndrăzneală. De obicei, încerc să sar peste masa de prânz.

— Este o pedeapsă?

— Nu. Chiar doresc să devin mai suplă.

— Îmi vei face plăcerea să mănânci după cât îţi este foame. Nu-mi plac femeile scheletice.

— Îmi vor trebui luni de regim pentru a ajunge astfel, răspunse Lavinia râzând. Dar promit să mănânc cu poftă, pentru a-ţi face plăcere.

Câinii se repeziră înaintea lor să intre şi veniră cât mai aproape posibil să se ghemuiască lângă profesor îndată ce se aşeză, în timp ce Lavinia urcă în camera mică să-şi reîmprospăteze faţa şi să se spele pe mâini. Când se

întoarse, băură un pahar discutând prieteneşte, înainte de a trece la masă în ceea ce profesorul numea salonul mic, o încăpere la fel de vastă ca cea pe care tocmai o părăsiseră.

— Sufrageria este atât de mare, încât mă simt puţin pierdut, îi mărturisi. Aud trântindu-se o uşă… Tocmai s-a întors Sibendina…

Lavinia remarcase într-adevăr că la masă fuseseră puse trei tacâmuri, fără să-şi dea seama dacă asta o contrariase sau nu. Era curioasă s-o întâlnească pe fiica profesorului, dar ar fi preferat să mai fie puţin singură cu el. Îşi promise din nou să se intereseze mai puţin de acest domn şi familia sa.

Sibendina, înaltă şi blondă, semăna cu tatăl său. Avea aceiaşi ochi albaştri. Intră în încăpere alergând, îşi sărută tatăl cu evidentă plăcere şi strânse mâna Laviniei când profesorul făcu prezentările.

— Tata mi-a vorbit deja despre dumneavoastră, spuse tânăra fată. Vă pot oare spune Lavinia? Eram nerăbdătoare să vă cunosc. Poate voi face progrese la limba engleză!

— Bună idee, Sibby! Dar va trebui ca şi Lavinia să-şi poată perfecţiona olandeza. Ia deja lecţii.

— Chiar am teme de făcut diseară! Jufrouw de Waal este foarte severă.

În timpul prânzului, Sibendina puse un mare număr de întrebări referitoare la Peta.

— Este puţin mai mare decât mine? Ce studii vrea să facă? întrebă.

— Încă nu ştiu nimic. Va trebui mai întâi să înveţe limba olandeză, dacă va veni să trăiască alături de mine şi apoi să lucreze într-un organism internaţional cum ar fi Piaţa Comună sau UNESCO.

— De ce n-ar fi infirmieră? sugeră profesorul.

— Este prea sensibilă. N-ar suporta să fie luată tare, cum este deseori cazul când debutezi în această profesiune.

— Doresc foarte mult s-o cunosc, declară Sibendina. Când va veni?

— Sunt de probă la spital. Încă nu ştiu dacă mă vor păstra acolo. Dar dacă totul se desfăşoară bine, voi închiria un apartament şi o voi aduce, după cum i-am promis, înainte să facă vreo escapadă. La mătuşa noastră, nu este fericită.

Sibendina îşi privi tatăl, tăcut în fotoliul său şi apoi pendula.

— Tată! Trebuie făcut ceva. Îmi place mult Lavinia şi simt că la fel de mult îmi va plăcea Peta. Deocamdată, trebuie să plec dacă nu vreau să întârzii la şcoală!…

— Ştiu ce voi face, răspunse profesorul, cu privirea aţintită asupra Laviniei. Îi voi cere acestei tinere femei să mă ia de soţ. Oh!… nu imediat! Trebuie să se obişnuiască mai întâi cu această idee.

Lavinia se simţi devenind palidă ca o moartă şi roşind, rând pe rând. De-abia auzi râsul încântat al Sibendinei şi cuvintele pe care le rostise în olandeză, înainte de a ieşi din încăpere. îl privi pe profesor care încă o observa cu atenţie.

— Nu face mutra asta, îi spuse pe un ton detaşat. Nu mă voi aşeza în genunchi pentru a te ruga să-mi acorzi mâna! Lasă această idee să-ţi pătrundă în minte şi vom mai vorbi despre ea în câteva zile. Între timp, ce-ai spune de o vizită rapidă la palatul Dam? Este deschis pentru public şi merită deplasarea.

— Ar fi formidabil, murmură Lavinia cu o voce care de-abia se auzi. Este departe de aici?

— Nu. Dar o vom lua pe drumul şcolarilor. Cea mai frumoasă parte a Amesterdamului este situată departe de arterele principale.

Profesorul se comporta ca şi când nu-i făcuse niciodată acea propunere uimitoare, iar Lavinia se străduia să-i imite atitudinea. Luară ceaiul la Dikker şi Thijs şi coborâră încet Kalverstraat, admirând vitrinele, ceea ce calmă puţin nervii Laviniei. Profesorul o făcu să admire arhitectura caselor situate pe străzile înguste şi tânăra femeie fu aproape dezamăgită descoperind că plimbarea lor îi dusese fără să-şi dea seama, în faţa porţii spitalului.

Aşa că, îşi spuse aceasta, după o zi plăcută în compania sa, profesorul o dusese bine şi sănătoasă la domiciliu! Cu siguranţă, ea luase în serios ceea ce Sibendina şi tatăl său nu consideraseră decât o glumă! înghiţi cu greu nodul care i se formase în gât.

— Ei bine… bună seara. Şi mulţumesc pentru această zi încântătoare, îi spuse, pe cât de calm putu.

Surpriza profesorului fu întru totul sinceră.

— Ţi-ai pierdut capul! Nu te-am adus decât pentru a te schimba. Mergem la cină!

Lavinia nu încercă să-şi ascundă bucuria care i se răspândise pe chip.

— Voi veni să te iau la ora şapte. Nu încerca să te adânceşti în reflecţii profunde. Fă-te frumoasă şi aşteaptă-mă!

— Voi încerca, făcu ea cu supunere.

Capitolul 4

Lavinia nu-şi adusese decât puţine haine. Oricum, garderoba sa nu era deloc bogată. Răscoli prin dulap şi se hotărî pentru rochia de mătase gri perlă, care-i accentua subţirimea taliei. Nu era cu adevărat spectaculoasă, dar se potrivea împrejurării. Dacă ar fi avut măcar o rochie mai elegantă, mai adaptată rafinamentului profesorului.

Îndată ce fu gata, se grăbi spre intrarea spitalului. O aştepta deja, profund absorbit într-o conversaţie cu unul din medicii spitalului, căruia i-o prezentă imediat. Lavinia fu foarte flatată când o luă de braţ şi o făcu să participe la conversaţia lor. Manierele sale erau de o politeţe perfectă. Îi plăcea această calitate, indiferent de cuvintele pe care le folosea, uneori atât de surprinzătoare.

— Vom merge să cinăm la cincisprezece kilometri de aici. Pe autostradă, nu este foarte pasionant, dar am reţinut o masă pentru ora opt.

Lavinia se temea mereu să nu fie puţin stângace în prezenţa sa, dar nu fu deloc. Discutară, în timpul drumului, despre tot felul de lucruri, doar despre ei nu. Tânăra femeie tot nu era sigură dacă nu glumise când îi anunţase Sibendinei intenţia de a se căsători cu ea. N-avea niciun

mijloc de a verifica şi ar fi preferat să moară decât să-i vorbească despre asta. Nu-i rămânea decât să aştepte desfăşurarea evenimentelor, străduindu-se să aprecieze fiecare clipă petrecută în compania sa.

Ceea ce şi făcu. Cinară la Saur, în centrul cartierului La Haye, un restaurant foarte elegant, unde mâncarea era delicioasă. Laviniei i-ar fi plăcut ca acea seară să dureze o veşnicie. Era conştientă deja despre afecţiunea sa pentru profesor, dar se temea să se lase pradă unor sentimente mai profunde, înainte de a avea precizări asupra propunerii sale uimitoare. Ştia puţine lucruri despre dragoste, dar bănuia că ataşamentul său semăna din ce în ce mai mult cu aşa ceva. Se consola spunându-şi că, având puţină răbdare, sentimentul putea fi controlat.

După cină, se plimbară puţin pentru ca Lavinia să poată admira monumentele din oraş, înainte de a se întoarce la Amsterdam.

— Din nefericire, mâine lucrez, spuse profesorul apropiindu-se de spital. Păcat. Mi-ar fi plăcut să te duc să faci o plimbare cu maşina. Am fi putut face baie…

Lavinia îşi notă în minte că ar trebui să-şi cumpere un costum de baie, chiar a doua zi dimineaţă.

— Pot să vin să te aştept mâine seară la ora nouăsprezece? o întrebă profesorul.

Tânăra infirmieră îi privi mâinile îndemânatice, aşezate pe volanul Bentleyului, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

— Aş fi foarte fericită, răspunse cu o voce calmă.

Profesorul îi spuse bună seara în mod fermecător şi ceremonios. Lavinia ajunse în camera sa cu capul plin de gânduri agitate, contradictorii şi căzu într-un somn neliniştit.

A doua zi dimineaţă, ducându-se la cantina infirmierelor, le întâlni pe Neeltje şi câteva infirmiere. Erau aproape în întârziere, dar nu se putură stăpâni s-o bombardeze cu întrebări.

— Becke Groeneveld l-a văzut pe profesor însoţindu-te aseară. Este a doua oară când ieşi cu el. Suntem moarte

de curiozitate.

Lavinia fu impresionată de interesul lipsit de invidie al camaradelor sale.

— Am fost surprinsă de o aversă de ploaie. Profesorul trecea din întâmplare şi m-a condus la el, unde menajera sa a avut amabilitatea de a-mi călca rochia pentru a o usca.

— Şi apoi? o întrebară în cor.

— După prânz, ne-am dus la muzeu. Am întâlnit-o pe fiica sa, spuse Lavinia roşind la amintirea conversaţiei Sibendinei cu tatăl său. Eu… Ne-am dus să cinăm seara în La Haye.

— Amândoi? întrebă Neeltje.

Lavinia dădu din cap.

— Şi vă veţi mai vedea?

— Pe legea mea… da.

— Ai noroc, declară Neeltje. Şi asta ne face mare plăcere.

Evita cu greu să se gândească la profesor în timpul zilei. După-amiază la ora cinci, fugi în cameră să se pregătească, de parcă pierdea trenul. În cutia sa, la recepţia căminului, o aştepta o scrisoare de la Peta. Mai era şi alta. Ştiu imediat că era vorba de scrisul profesorului, chiar înainte de a o deschide.

„Îmi pare rău. Diseară nu sunt liber”, mâzgălise în grabă pe hârtie. Biletul era semnat Ter B.

Îl împături cu grijă înainte de a-l pune înapoi în plic, apoi îl scoase din nou şi-l reciti, sperând într-o minune, împotriva oricărei raţiuni. Erau aceleaşi cuvinte, negru pe alb. Puse răvaşele în poşetă şi se duse încet în camera sa.

Îşi descălţă sandalele copleşită de un val de dezamăgire împotriva căruia încercă să lupte. Deschise scrisoarea de la Peta. Nici aceasta nu era deloc veselă. Mătuşa Gladys nu scăpa nici cea mai mică ocazie să-i spună că soarta sa depindea de mila ei şi profera ameninţări deloc voalate referitoare la ce i se va întâmpla dacă-şi rata examenele: fetele ingrate, incapabile să muncească pentru a-şi trece examenele, nu puteau spera

să beneficieze toată viaţa de un asemenea lux! Existau numeroase slujbe care nu necesitau nicio instruire. O fată mare, de şaisprezece ani, putea foarte bine să devină domnişoara de companie a unei bătrâne doamne…

Scrisoarea purta urmele lacrimilor Petei. Lavinia răspunse imediat la acest apel disperat, zugrăvindu-i viaţa plăcută pe care o vor duce amândouă, în scurt timp. Ieşi s-o expedieze şi se duse să cineze, răspunzând întrebărilor alarmate ale colegelor, fără să lase să i se observe dezamăgirea. Doar când apăru Neeltje află că profesorul era plecat: se dusese la Utrecht, pentru o consultaţie urgentă. Această veste o încurajă puţin. Îşi imaginase că preferase să-şi petreacă seara cu o creatură fascinantă, de o eleganţă rafinată.

A doua zi, urgenţele se succedară şi Lavinia fu de serviciu toată după-amiaza. Profesorul intră în sala de operaţie chiar în mijlocul intervenţiei, în halat şi cizme şi luă loc lângă chirurgul care tocmai opera. Îi observă munca timp de cinci minute şi schimbară câteva vorbe în şoaptă. În cele din urmă se îndepărtă, înarmat cu un fragment de organ pe care venise să-l ia pentru a-l examina. Lavinia avu impresia că nici măcar nu o văzuse.

Fu cu atât mai convinsă când îl văzu ieşind din curte, când îşi termină munca la ora şaptesprezece.

Câteva infirmiere o întrebară dacă voia să le însoţească la cinema, dar le refuză oferta, pretextând câteva scrisori de scris, ştiind perfect că dacă profesorul i-ar fi oferit acelaşi lucru, această treabă ar fi fost cu uşurinţă lăsată pentru mai târziu. Dar se preocupa foarte puţin să ştie cum îşi va petrece seara… Făcu un duş, îmbrăcă nişte pantaloni şi îşi făcu o cafea, neavând nici cea mai mică dorinţă să cineze. Se hotărî să scrie câteva scrisori, dar trebui să renunţe, atât de aiurea îi era mintea. Coborî s-o expedieze pe singura care fu în stare s-o scrie şi se află brusc faţă în faţă cu el, în hol, intrând la biroul de poştă. O cuprinse o bucurie sinceră. Îşi reveni imediat.

— Bună seara, profesore, îi spuse pe un ton distant, de care acesta nu ţinu cont.

— Tocmai veneam să te caut, îi răspunse cu căldură. Dacă am petrece seara împreună?

— N-aveam intenţia să ies în seara asta, îi răspunse Lavinia, împărţită între tot felul de porniri contradictorii.

— Am venit absolut din întâmplare, răspunse profesorul, ceea ce o făcu şi mai furioasă.

O observa cu interes.

— Eşti îmbufnată? o întrebă.

— Nu am niciun motiv să fiu îmbufnată.

— Ah! Credeam că-mi reproşezi că am decomandat seara de ieri. Nu m-am gândit să-ţi vorbesc despre asta în sala de operaţie, în această după-amiază. Credeam că ai prefera să fac astfel.

Lavinia inspiră profund.

— Profesore…

— Draga mea micuţă, o întrerupse imediat, oare cum vrei ca relaţia noastră să avanseze, dacă persişti să-mi spui din două în două minute, profesore? Mă cheamă Radmer.

— Nu ştiam. N-am auzit niciodată mai înainte acest nume.

— Este normal. Eşti englezoaică, îi răspunse bărbatul cu un zâmbet fermecător. Cinăm împreună?

— În această ţinută? Nu sunt îmbrăcată pentru a ieşi.

Profesorul îi măsură ţinuta, din cap până în picioare.

— Eşti îmbrăcată decent, observă. Îmi place cum îţi cade părul pe umeri şi, dacă asta te poate linişti, vom cina acasă. Pur şi simplu ca doi prieteni care împart o cină.

— Foarte bine, făcu Lavinia străduindu-se să fie degajată, pentru a-şi ascunde indignarea.

Nicio femeie n-ar fi în măsură să se simtă bine, nu i-ar plăcea să i se spună că este îmbrăcată decent! mai ales pe acel ton complet dezinteresat.

Urcă în Bentley cu un aer de demnitate ofensată, care aduse un zâmbet pe buzele însoţitorului său. Acesta nu spuse o vorbă, dar o copleşi cu atenţii de-a lungul cinei şi scuzele sale pentru întâlnirea ratată nu mai lăsară nimic de dorit. Firea bună a Laviniei ieşi la suprafaţă şi se simţi mai fericită decât în timpul orelor precedente, ajutată de

deliciosul somon afumat, raţa cu portocale şi salata din fructe proaspete, care le fuseseră servite. Treptat, se destinse şi se surprinse vorbindu-i de scrisoarea Petei.

Profesorul o ascultă cu cea mai mare seriozitate.

— Ascultă, Lavinia. Ţi-am spus că avem timp, în ceea ce priveşte propunerea mea, dar în lumina acestor evenimente, cred că ar trebui să reglăm această problemă aici şi acum, îi spuse cu un zâmbet uşor ironic. Este puţin regretabil, deoarece tinerelor fete le place să fie curtate şi câştigate prin lupte grele. Va trebui să uiţi de toate astea.

— Vorbeşti serios?

— Foarte serios. Să mergem să bem cafeaua în salon. Sibby a ieşit cu prietenii. Nu vom fi deranjaţi.

Dacă măcar cafeaua ar putea să-i limpezească gândurile! îşi spuse Lavinia… Dacă cel puţin ar înceta s-o privească în acest mod intens.

— Accepţi oare să te explici? îl întrebă, când fură instalaţi în salon.

— Este foarte simplu, Lavinia… Eu nu am soţie, dar am o fiică. Are o teribilă nevoie de o prezenţă feminină în casă. Să spui că-i vei fi mamă vitregă, ar fi ridicol, dat fiind vârsta dumitale. În plus, Peta este puţin mai mare decât ea şi va fi o companie ideală.

— S-ar putea detesta…

Profesorul scutură din cap.

— Nu… Sibby a fost cucerită fără dificultate, şi aminteşte-ţi că te-a apreciat îndată ce te-a văzut. De altfel, nu este singura. Şi eu am nevoie de cineva care să se ocupe de mine, să-i cumpere haine lui Sibby, să conducă această casă şi să fie pentru mine o companie plăcută. Uneori mă simt foarte singur…

Se ridică pentru a veni să pună mâinile pe umerii Laviniei, înainte de a continua:

— Dar nu va fi vorba de dragoste, dragă Lavinia, deoarece cred că asta nu mi se va mai întâmpla niciodată… Cine s-a fript cu ciorba, suflă şi-n iaurt, cum se spune! Legătura noastră va fi cea dintre doi buni prieteni, nimic mai mult… În schimb, mă angajez să am grijă de dumneata

şi de Peta, întocmai ca de Sibby.

— Dar de ce m-ai ales pe mine? întrebă Lavinia cu o voce slabă.

— Pentru că eşti o fată rezonabilă, că ai picioarele pe pământ şi n-ai fost foarte fericită până acum. Nu-ţi vei dori niciodată imposibilul.

Încă o dată, Laviniei îi lipsiră cuvintele. Acum ştia ce gândea despre ea. Pentru profesor nu era decât o creatură ştearsă şi fără ambiţii. Greşea şi avea în acelaşi timp dreptate! Viitorul nu-i rezerva nimic pasionant, dacă îi refuza oferta. O ştia prea bine. Încă nişte ani de sacrificii pentru a o pune pe Peta pe picioarele ei, înainte de a se căsători. Căci aceasta se va căsători, în timp ce ea însăşi va fi sortită celibatului... Ceea ce n-o împiedica să fie sentimentală, să spere să se îndrăgostească şi să fie la rândul său iubită…

— După părerea dumitale, ar fi oare cinstit din partea mea să te iau de soţ? Am puţine să-ţi ofer, nu sunt sigură că voi fi în stare să-ţi întreţin casă, iar Sibby ar putea să mă urască.

— Şi dacă eu ţin la asta, vei accepta să-mi iei cererea în considerare?

Tânăra infirmieră declară că această conversaţie era întru totul nesăbuită şi izbucni într-un râs sincer.

— Promite-mi să te mai gândeşti, Lavinia, insistă profesorul.

— Ei bine! Promit, acceptă aceasta, uimită să se audă rostind aceste cuvinte.

Avea totuşi obiceiul să-şi păstreze mintea limpede. Îndată ce va fi din nou singură, probabil aceste aiureli nebuneşti vor fi reduse la adevăratele lor proporţii. I se păru brusc că trebuie să se îndepărteze urgent de acest bărbat impozant care-i tulbura liniştea şi dispunea cu răceală de viitorul său, iară s-o scape din ochi, ca şi când voia să-i citească gândurile.

— Permite-mi să mă întorc la mine. Am nevoie să mă gândesc la toate acestea.

Profesorul nu făcu nimic pentru a-şi schimba

părerea.

În minimum de timp se afla la picioarele scării infirmierelor, unde îşi luă un scurt rămas-bun de la ea.

Singurătatea nu-i limpezi gândurile. Avea nevoie să-i vorbească despre îndoielile sale, să-i ceară părerea, în ciuda absurdităţii situaţiei. Gândurile i se învârteau în gol. Îşi spuse că era prea obosită pentru a vedea clar. Poate o noapte bună de somn o va ajuta să ia o decizie raţională.

În mod curios, adormi aproape imediat şi se trezi în sunetele clopotelor din Amsterdam, care indicau că era ora trei dimineaţa. Îşi afundă capul în pernă, dorindu-şi cu disperare să adoarmă din nou. Mâine, ziua va fi încărcată şi nu mai avea decât trei ore de dormit înainte de a se trezi şi a merge în sala de operaţie. Dar mintea refuza să asculte această comandă. „Radmer”, rosti cu voce tare, în camera întunecată… Ce nume ciudat! I se potrivea. Şi ar fi dorit să ştie mai multe despre soţia sa. Poate o iubise foarte mult… „Cine s-a fript cu ciorbă, suflă şi în iaurt”, îi spusese. Ţinuse s-o facă să înţeleagă că o iubise mult şi că nu era îndrăgostit de ea…

Lavinia abandonă orice speranţă de a mai adormi şi se aşează în pat. De fapt, nu ştia nimic despre el… Era absurd, deşi o cunoştea şi el atât de puţin, îi propusese s-o ia de soţie… Nu se gândea decât la propriul confort şi la cel al Sidendinei. O credea oare lipsită de orice sentiment? Brusc, fu cuprinsă de o indignare fără margini… şi adormi!

Se trezi, soarele era deja sus pe cer şi femeia de serviciu bătea la toate uşile.

Când termină să se îmbrace, hotărârea sa era luată. Nu se va căsători cu profesorul. Asta o deprima teribil, dar chiar astăzi se va duce s-o vadă pe directoarea spitalului, pentru a-i anunţa dorinţa sa de a pleca, pentru a pune capăt la toată această poveste. Mâncă în tăcere. Neeltje se îngrijoră de mutismul său şi o întrebă dacă nu se simţea în apele sale, după toate muzeele pe care le vizitase până la indigestie, ceea ce făcu pe toată lumea de la masă să râdă.

Erau pe punctul să intre în sala de operaţie când profesorul apăru, lăsându-şi jos masca de pe faţa prost

rasă.

Privindu-l apropiindu-se, Lavinia fu cuprinsă de o senzaţie ciudată, se simţi pe punctul de a leşina. Ştia totuşi cu exactitate ce va face. Îşi eliberă uşor braţul de cel al lui Neeltje trecut pe sub el şi înaintă repede în întâmpinarea sa. Nu se grăbi nici măcar să-i spună bună ziua. Se plantă cu hotărâre în faţa lui, astfel încât să-l oblige să se oprească. Profesorul o observă cu o privire obosită.

— Am fost ridicolă aseară, spuse Lavinia, fără să se preocupe că este auzită de Neelltje. Ne vom căsători când vei dori.

Nici măcar nu-i aşteptă răspunsul. De altfel, nici el nu încerca s-o reţină. Lavinia se năpusti în sala de operaţie. Neelltje o urmă, uluită.

— Ce-ai spus? o întrebă. Cred că am înţeles greşit…

— I-am spus profesorului că accept să mă căsătoresc cu el, răspunse tânăra infirmieră de-abia conştientă de vorbele sale, complet uluită de descoperirea sa.

Era într-adevăr îndrăgostită de profesor! I-ar fi plăcut să se poată refugia într-un colţ liniştit, pentru a se gândi mai bine la această descoperire neaşteptată. Dar primul pacient al zilei era întins deja pe masa de operaţie.

Numai după a doua intervenţie avu timp să bea o cafea şi să se lase pradă gândurilor. Totuşi o cuprinse o delicioasă exaltare. Cu toate acestea, ştia că profesorul nu-şi dorea dragostea sa. Acest detaliu, de o importanţă capitală, ar fi fost de-ajuns să descurajeze o fată rezonabilă, se gândi cu umor. Dar acum, când îşi descoperise dragostea pentru el, i se părea că nimic nu se putea opune căsătoriei lor.

Gândurile înfierbântate îi fură tulburate de sosirea a doua infirmiere, venite să bea cafeaua cu ea.

— În noaptea aceasta a fost o urgenţă, o informară. O fată tânără rănită cu un cuţit. A trebuit practicată o laparotomie. Chirurgului nu i-a plăcut ce a găsit în abdomen. A pus să-l sune pe profesorul Ter Blavinck la ora trei dimineaţa. Era o treabă de specialist. Ce necaz, nu crezi?

— Desigur, răspunse Lavinia, înţelegând motivul oboselii profesorului.

— Asta pică prost, continuă cealaltă infirmieră. Din spusele lui Zuster Smid, profesorul trebuie să plece în dimineaţa asta la Bruxelles.

— Oh! făcu Lavinia, îngrozitor de decepţionată. Pentru cât timp?

— Două sau trei zile, poate mai mult... Trebuie să participe la un seminar. Încă puţină cafea?

— Nu, mulţumesc.

Lavinia se simţea exact ca un balon pe cale să se dezumfle şi era întru totul vina sa. În impetuozitatea sa stupidă, îşi imaginase că profesorul era nerăbdător să-i cunoască răspunsul. Un aranjament amical n-ar fi trebuit să trezească o astfel de exaltare în ea! Se înfioră de ruşine realizând naivitatea comportamentului său. Profesorul se întrebase probabil ce o apucase. Se întoarse în sala de operaţie şi începu să lucreze până seara.

Tocmai terminase să pună în ordine blocul operator când profesorul îşi făcu apariţia, ras proaspăt, tras la faţă, surprinzător de elegant în costumul de tweed înspicat. Îi şopti câteva cuvinte în trecere lui Neeltje şi aceasta intră în sala de anestezie, cu un zâmbet larg, lăsând-o pe Lavinia singură cu profesorul.

— Am fost deranjat în mijlocul nopţii şi n-am avut timp să-ţi vorbesc de dimineaţă. Oricum, n-am putut să închid ochii. N-am încetat să mă întreb dacă aveam dreptul să te hărţuiesc astfel, fără să-ţi las măcar timp să te gândeşti...

— Şi eu mi-am făcut sânge rău toată dimineaţa la ideea că m-ai considerat probabil absolut stupidă.

Profesorul zâmbi şi scutură din cap în semn de protest.

— O infirmieră mi-a spus că pleci la Bruxelles.

— Nu voi rămâne acolo decât două zile. La întoarcere, îi voi vorbi lui Sibby despre planurile noastre. Care sunt zilele tale libere? Am intenţia să merg să îmi văd mama şi tatăl cu tine.

Lavinia nu se gândise la asta. Ridică asupra lui o privire atât de plină de teamă, încât îl făcu să izbucnească în râs.

— Îţi regreţi deja hotărârea?

— Nu, nu este asta… Dar… Nu ştiu nimic despre tine…

— Vom avea tot timpul să vorbim despre asta mai târziu. Acum, trebuie să plec. Tot Ziens!

După plecarea sa, Lavinia rămase cu ochii aţintiţi asupra uşii batante, întrebându-se dacă multe fete îşi văzuseră căsătoria planificată cu o eficacitate atât de rece. Profesorul nu demonstrase nicio satisfacţie specială. De ce ar fi făcut-o? La urma urmei, nu era vorba decât de un aranjament…

În ajunul zilei sale libere, portarul spitalului o strigă în clipa în care traversa holul. Engleza sa era la fel de mizerabilă ca olandeza Laviniei. Reuşi totuşi să înţeleagă că trebuia să fie la intrarea spitalului, a doua zi la ora nouă dimineaţa. Îi mulţumi cu accentul impecabil la care profesoara de olandeză ţinea foarte mult şi se grăbi în camera sa. Avea de făcut o mulţime de lucruri. Mai întâi să-şi spele părul, să-şi calce rochia roz, pentru că nu avea nimic altceva să îmbrace. Se apucă de aceste treburi, întrebându-se dacă Radmer va fi fericit s-o vadă.

Timpul se făcuse frumos şi, când se îmbrăcă şi îşi luă micul dejun, soarele strălucea în toată splendoarea. Profesorul o aştepta îmbrăcat în pantaloni din pânză şi pulover şi Lavinia consideră primirea sa călduroasă, deşi lipsită de sentiment.

— Salut! făcu Radmer. Mai întâi ne vom întoarce acasă, pentru a discuta puţin. Sibby va veni să prânzească împreună cu noi. Dacă eşti de acord, cred că îi vom vorbi despre planurile noastre astăzi. Este potrivit să fie prima care le cunoaşte, ca şi sora ta.

— Ai dreptate, răspunse Lavinia. Dar în ceea ce o priveşte pe Peta, aş prefera să aşteptăm puţin. În exaltarea sa, nu se va putea stăpâni să-i vorbească mătuşii, ceea ce s-ar putea să complice lucrurile.

— Ne vom gândi la asta. Mi-ar plăcea să te prezint părinţilor mei astăzi. Apoi, îndată ce este posibil, vom pleca la Friesland.

— Acolo trăiesc părinţii tăi? Cred că este în nord.

— Am o casă în regiune. Mi-a fost lăsată moştenire de bunicul. Trebuie să ţi-o arăt. Am şi eu o soră. Este căsătorită şi trăieşte la Bergen Op-Zoom, îi explică, înainte de a intra în casă.

Răcoarea holului contrasta în mod plăcut cu căldura de afară. Pătrunseră în salonul ale cărui uşi erau deschise spre o grădină mică şi se aşezară lângă o fereastră deschisă. Pette le servi cafea. Doar când aceasta ieşi din încăperea însorită, profesorul vorbi, într-un mod foarte metodic.

— Formalităţile pentru căsătorie iau o săptămână sau două, în Olanda. Aşa că mă gândesc că am putea începe demersurile imediat, pentru a ne căsători cât mai repede posibil. N-are rost să aşteptăm mai mult, nu-i aşa? Cu cât va fi mai repede, cu atât mai bine. Apoi vom putea merge s-o luăm pe Peta din Anglia, amândoi, ceea ce ar uşura lucrurile pentru tine.

Lavinia luă cea mai degajată voce care putu, pentru a-i răspunde. Ca şi când era obişnuită să se căsătorească în fiecare zi!

— Este foarte amabil din partea ta să mă însoţeşti. Va trebui să mă ocup de… ceremonia căsătoriei noastre?

— În tot cazul, nu astăzi. În curând vei avea nevoie de un paşaport. Presupun că ţii la o slujbă religioasă?

— Da, dacă eşti de acord.

— Mai întâi va trebui să ne căsătorim civil, fără de care, în faţa legii, nu vom fi soţ şi soţie. Am putea oare face toate acestea în cea mai strictă intimitate?

Lavinia trebui să facă un efort serios pentru a accepta această propunere cu căldură. Oare îi era ruşine cu ea? Considera nepotrivit s-o prezinte prietenilor? în acest caz, de ce voia s-o ia de soţie?

Cu siguranţă, trebuia să existe fete mai potrivite printre relaţiile sale.

Vocea profesorului o aduse încet la realitate.

— Niciunul dintre motivele care tocmai îţi trec cu înfrigurare prin minte nu este adevărat. Când m-am căsătorit cu Helga, am dat o recepţie extraordinară şi am invitat sute de persoane la ceremonie. Dar n-a fost decât o ceremonie. Nu o căsătorie. Înţelegi? De data aceasta, nu vom fi decât tu şi cu mine. Două persoane se căsătoresc pentru motive bine întemeiate şi nu pentru promisiuni amăgitoare de dragoste, specifică pe un ton amar.

Cât trebuie să fi suferit, pentru a lăsa să se observe o asemenea amărăciune, după atâţia ani…

— Înţeleg, spuse Lavinia cu voce calmă. Este şi părerea mea. Să nu te crezi obligat să-mi vorbeşti despre… prima ta soţie, dacă nu doreşti. Cu siguranţă, aş fi considerat altfel lucrurile dacă ne-am fi căsătorit într-un alt fel şi pentru alte motive. Dar, după cum ai spus, este un aranjament între doi prieteni. Voi face tot posibilul pentru a o ajuta pe Sibby din toate puterile, poţi conta pe mine asupra acestui punct şi voi învăţa să-ţi conduc casa după cum îţi doreşti. Nu am prea multă experienţă, dar îmi voi da toată osteneala. În ceea ce te priveşte, te-ai gândit bine? Peta va fi o gură în plus de hrănit… Mi-ar plăcea mult să poată merge la şcoală cel puţin încă un an. Vei avea posibilitatea să-ţi asumi cheltuielile?

— Evident, răspunse Radmer, puţin amuzat. Ar fi trebuit să-ţi spun că sunt un bărbat bogat. Nu te vei preocupa de probleme materiale. Dar tu, draga mea prietenă, eşti cu adevărat mulţumită de aceste aranjamente? Poate este straniu pentru o fată să se căsătorească, fără să fie soţie. Poate sunt foarte egoist…

— Nu chiar, răspunse Lavinia cu fermitate. Şi eu am multe avantaje din asta. Nu… n-aveam niciun proiect. Nimeni nu m-a cerut în căsătorie, şi dacă nu te iau de soţ, voi avea multe greutăţi să-i plătesc studiile Petei. Nu sunt ceea ce trebuie numită o partidă bună, adăugă cu sinceritate. Sper doar ca Sibendinei să-i placă această idee…

— Aminteşte-ţi că a fost prima care a sugerat-o,

răspunse profesorul râzând.

Se ridică şi câinii de la picioarele sale se ridicară de asemenea.

— Dacă am merge la primărie să ne ocupăm de formalităţi? îi propuse.

Lavinia nu înţelese deloc ceea ce i se spuse la primărie, dar nu avea nicio importanţă. Profesorul răspunse nenumăratelor întrebări puse de un bărbat mai degrabă solemn, care se ocupă de ei. Avea în inimă suficientă dragoste pentru doi, dar regreta din tot sufletul că Radmer n-o iubea, măcar puţin. Dar o considera deja ca pe o prietenă în care putea avea încredere, cu care putea vorbi cu inima deschisă, era deja un lucru bun… Chiar dacă nu se hotărâse să se căsătorească decât pentru binele lui Sibby, era mai bine să fie ea, mai degrabă decât o femeie care nu-l iubea. Când Radmer se întoarse spre ea, îi zâmbi cu încredere…

Îi spusese că nu era genul de fată care să-şi dorească imposibilul.

Oare nu tocmai asta era pe cale să încerce să facă?

Capitolul 5

Se întoarseră acasă exact la timp pentru a bea un pahar înainte de prânz şi de întoarcerea Sibendinei.

Lavinia, arătând cea mai mare linişte, fu fericită să bea un Xeres pentru a-şi calma teama care o cuprindea. Observă că însoţitorul său, instalat confortabil în fotoliu, era însăşi imaginea seninătăţii şi-şi degusta ginul ca şi când perspectiva de a fi căsătorit într-o săptămână sau două nu-l afecta câtuşi de puţin, în niciun fel. Îi invidia liniştea, în timp ce ea discuta nervoasă despre tot felul de lucruri.

— Nu te nelinişti, Lavinia, o întrerupse profesorul. Te asigur că Sibby va fi încântată…

Tânăra infirmieră nu cerea decât să-l creadă, dorindu-şi în acelaşi timp să se simtă mai puţin nervoasă. Puţine fete se aflaseră probabil într-o asemenea situaţie. Radmer ar fi putut totuşi să manifeste ceva mai multă căldură… Îşi stăpâni imediat sentimentul de frustrare. Nu

vorbise niciodată de sentimente. Indiferent de tristeţea sa, va şti să se descurce. Oare nu afişa o detaşare egală cu a lui?

Cu toate acestea, îl iubea. Era adevărat că Radmer nu ştia şi nu va şti nimic niciodată.

Se agită pe scaun, incapabilă să stea în loc. Privirea o prinse pe a profesorului în clipa în care Sibendina intră în încăpere şi Lavinia zâmbi curajoasă. Constată imediat că neliniştea îi fusese inutilă. Sibby se opri în uşă, îi privi pe rând şi se repezi spre tatăl său, cu un val de cuvinte care-i scăpau de pe buze. Profesorul o întrerupse râzând din toată inima.

— Sibby! Biata Lavinia tocmai este pe cale să se îmbolnăvească de îngrijorare că planul nostru ar putea să-ţi displacă.

Adolescenta veni şi o sărută repede pe obraz pe Lavinia şi-i dădu o palmă prietenească, demnă de un urs.

— Dar este o mare prostie! Sunt atât de mulţumită, încât nu mai ştiu ce să spun!

— Cum ai ghicit? o întrebă Lavinia.

— După mutra dumitale, fireşte! Şi tata avea aceeaşi expresie când totul mergea bine şi nu-şi făcea nicio grijă! Când vă veţi căsători? Voi fi oare domnişoară de onoare? Şi Peta? Ce rochie vom alege?

— Ne vom căsători cât mai repede posibil, în cea mai strictă intimitate, draga mea. Nu cred că Lavinia vrea domnişoare de onoare, făcu profesorul zâmbind Laviniei, care îi înapoie zâmbetul.

Oare ce fată tânără n-ar vrea domnişoare de onoare la căsătoria sa! Şi o rochie de mireasă cu un voal lung, alb şi flori! Nu uitase că nu se punea problema…

— Prefer într-adevăr o ceremonie intimă, dar voi fi încântată dacă tu şi Peta veţi purta rochii frumoase…

— A mea va fi albastră, declară Sibby, care nu-şi mai încăpea în piele de plăcere. Va fi lungă, cu mâneci scurte, iar Peta şi cu mine vom purta pălării mari cu flori. Vom face cumpărăturile împreună. Este formidabil să ai o mamă vitregă! Tata este foarte drăguţ, dar este bărbat!

Acum, voi putea vorbi cu dumneata despre tot ce le interesează pe fete! Ce fericire! Când vom merge s-o luăm pe Peta?

— Va trebui să mai ai puţină răbdare, până la căsătorie. Nu-ţi face griji. Lavinia şi cu mine vom merge s-o luăm. În acest timp, vei pregăti totul pentru sosirea sa.

Sibby era gata să se revolte, apoi pufni în râs.

— Bineînţeles! Sunt complet proastă. Oamenilor care se căsătoresc le place să fie singuri. La întoarcerea voastră veţi găsi o casă frumoasă, plină de flori şi o masă somptuoasă. Mă ocup eu de asta. Şi voi invita o mulţime de oameni…

— Oh nu! Nu se pune problema, spuse cu fermitate tatăl său. Se va ocupa bunica. Va da cu siguranţă o mare petrecere în casa sa.

— Ştie despre Lavinia şi despre tine, tată?

— Nu încă. Îi vom vorbi, ca şi bunicului, după prânz. Intenţionăm să mergem să-i vedem.

Prânzul se desfăşură într-o veselie generală, datorită trăsăturilor de spirit ale Sibendinei.

Călătoria până la Noodwijk fu scurtă şi confortabilă în Bentleyul care parcurgea kilometrii în linişte. Lavinia fu surprinsă să constate că oraşul se reducea mai ales la o înşiruire de hoteluri mari, în faţa mării. Străbătură mica periferie şi o luară pe unul din cele trei drumuri care se îndepărtau de centrul oraşului.

Vile mari jalonau drumul din loc în loc.

Lavinia presupusese că părinţii lui Radmer locuiau într-una dintre ele. Dar maşina continuă să meargă, pentru a încetini la intrarea într-o alee cu pietriş care dădea după un portal deschis, spre o casă joasă, solid construită, în faţa mării.

Tânăra femeie nu avu timp să se neliniştească. Profesorul o luă de braţ, o făcu să traverseze un hol mare, deschise o uşă şi o invită să intre într-o încăpere imensă, largă cât casă, cu numeroase ferestre care dădeau spre o grădină încântătoare. Uşile erau larg deschise spre o verandă, unde o umbră plăcută să răspândea peste

scaunele aşezate afară. Pe verandă stăteau două persoane.

Nu era nicio dificultate să le recunoşti. Tatăl profesorului, în ciuda părului alb şi a subţirimii sale, avusese probabil în tinereţe aceeaşi înfăţişare frumoasă ca fiul său. Era încă un bărbat foarte frumos. Mama, deşi aşezată, părea înaltă şi mult mai tânără decât soţul său. Trăsăturile, destul de comune, erau luminate de ochii albaştri luminoşi, cu gene la fel de dese ca ale fiului său. Înălţă capul şi zâmbi, încântată de vizita neaşteptată.

— Radmer! exclamă cu plăcere, cu o voce aproape de copil.

Acesta se aplecă pentru a o săruta, fără să lase braţul Laviniei, strânse mâna tatălui şi le vorbi în engleză.

— Am venit să v-o prezint pe Lavinia… Lavinia Hawkins. A venit din Anglia pentru a lucra un timp la St. Jorus.

Părinţii profesorului o priviră cu cea mai mare amabilitate, exprimându-se cu uşurinţă în engleză, ca şi când ar fi fost limba lor maternă, fără să arate o curiozitate cât de mică faţă de motivul prezenţei sale. Puseră să se servească o limonadă cu gheaţă, se întreţinură cu ea despre ploaie şi despre timp frumos, despre grădinărit şi despre plăcerea de a trăi la malul mării. Lavinia se gândi că Radmer ar fi putut, cel puţin, să-i prevină de scopul vizitei. Oare avea intenţia să treacă sub tăcere viitoarea sa căsătorie? Nu reuşea să-l creadă în stare de un astfel de lucru.

Conversaţia care trecea de la una la alta, fu întreruptă de tatăl lui Radmer, care-şi invită fiul să-l însoţească în birou, pentru a discuta despre un articol interesant apărut recent în lumea medicală. Acesta se ridică, luă cu amabilitate mâna Laviniei, pentru a o invita să facă la fel şi se întoarse spre părinţii săi.

— Cred că aţi înţeles că Lavinia este o invitată specială. Sperăm să ne căsătorim în curând.

Mulţumirea părinţilor profesorului nu putea să lase nicio îndoială. Fu o explozie de sărutări, de felicitări, de strângeri de mână şi doamna Blavinck agită un clopoţel,

făcând să apară o femeie între două vârste, căreia îi dădu instrucţiuni cu voce joasă şi căreia îi anunţă vestea căsătoriei fiului său.

— Berthe este în casă de la naşterea lui Radmer, îi explică Laviniei. Este firesc să-i anunţăm această veste bună. Joop, soţul său, lucrează de asemenea pentru noi. Ne va aduce o sticlă de şampanie!

Se aplecă spre tânăra infirmieră, atingându-i uşor braţul.

— Să lăsăm bărbaţii să discute treburile lor plictisitoare. Pentru că în curând vei fi fiica noastră, avem şi noi o mulţime de lucruri să ne spunem. Oare îţi pot pune câteva întrebări?

— Bineînţeles, răspunse Lavinia, cu inima încălzită de farmecul acestei femei în vârstă. Sper că această veste nu v-a tulburat prea mult. S-a întâmplat atât de neaşteptat, încât eu însămi sunt ameţită.

Gazda îi aruncă o privire gânditoare.

— Cea mai dragă dorinţă a mea era ca Radmer să se recăsătorească într-o zi. Ţi-a vorbit despre Helga, prima sa soţie?

— Foarte puţin. I-am spus că nu este obligat s-o facă. Am greşit oare?

Doamna Blavinck avu un aer de îndoială.

— Cred că ar fi fost mai bine să-l faci să vorbească. Dar este o problemă care vă priveşte pe amândoi. Dacă binevoieşti să ierţi nerăbdarea unei bătrâne doamne, ţi-aş pune o singură întrebare. Şi după Helga, este importantă pentru mine. îl iubeşti pe Radmer?

Lavinia înfruntă ochii albaştri, fără să clipească.

— Din toate puterile, îi răspunse.

Interlocutoarea sa scoase un oftat adânc, de mulţumire.

— Este perfect, deoarece vei avea nevoie de toată această dragoste, Lavinia. Băiatul ăsta a trăit prea mulţi ani în singurătate. Nu mai este foarte tânăr şi singurul lucru care-l interesează este munca sa. Acum, desigur, va trăi pentru dumneata, dar s-ar putea să nu realizeze încă.

Viitoarea sa soacră era o femeie subtilă, care vedea poate mai multe lucruri decât bănuia ea.

— O adoră pe Sibendina, spuse politicos Lavinia.

— Este adevărat şi, mulţumesc lui Dumnezeu, copila aceasta are totul de la el. Vei fi o mamă foarte tânără pentru ea şi exact de asta are nevoie. Iar acum, draga mea copilă, vorbeşte-mi despre dumneata. Ai familie?

Lavinia îi vorbi despre Peta, despre părinţi şi despre mătuşa Gladys. Îi fu deosebit de uşor, deoarece interlocutoarea sa avea darul să asculte atât de bine, încât îi făcea pe ceilalţi să se simtă în largul lor.

Până când cei doi bărbaţi se întoarseră, aducând şampania, cele două femeie deveniseră prietene apropiate.

Când Radmer veni să se aşeze lângă Lavinia, mama sa făcu remarca:

— Sunteţi făcuţi unul pentru celălalt, Radmer. Cred că veţi fi foarte fericiţi. Vă veţi căsători în cerc restrâns?

La ora ceaiului, Lavinia fu aşezată lângă tatăl lui Radmer, a cărui extremă gentileţe o încurajă.

Plecară puţin după aceea, promiţând să revină foarte repede, pentru a stabili detaliile căsătoriei. Se aflară din nou în Bentley.

— Ei bine, Lavinia, crezi că-i vei iubi pe părinţii mei? o întrebă imediat profesorul.

Aceasta se simţea puţin obosită după această zi greu de suportat pentru nervii săi, dar şi atât de mulţumitoare. Răspunsul său calmă orice nelinişte a lui Radmer.

— Ştiu dinainte că şi ei te iubesc.

Lavinia estimă cu o urmă de amărăciune că, venind de la el, aceste cuvinte erau un compliment.

Mai târziu ieşiră să cineze, dar înainte, Radmer o duse într-o încăpere mică, în care nu pătrunsese niciodată. Profesorul deschise sertarul unui birou încântător, rezemat de peretele tapisat cu mătase şi scoase de acolo o casetă mică de bijuterii, acoperită cu piele, care conţinea un inel vechi, un diamant montat în platină. Lăsă caseta, păstrând bijuteria în căuşul palmei şi o contemplară amândoi câteva clipe.

— Acest inel a aparţinut familiei mamei mele de ani de zile, spuse Radmer în cele din urmă. Mi-ar plăcea să-l porţi, ceea ce Helga n-a vrut să facă, găsindu-l demodat.

Lavinia întinse mâna fină şi delicată. Păcat, îşi spuse, că imaginea Helgăi se ivise cu această ocazie. Cu siguranţă, nu-i oferea acest inel decât pentru a salva aparenţele, fără să-şi imagineze o clipă că tânăra infirmieră era deja cumplit de geloasă pe prima sa soţie.

Evident, ar fi fost stupefiat să afle că simţea pentru el altceva decât o solidă prietenie.

Îi mulţumi călduros, admiră lucrătura de aur a monturii, iar când Radmer se aplecă spre ea pentru a o săruta pe obraz, primi această dovadă de afecţiune cum se cădea, asta însemnând cu o căldură pe care o spera bine controlată. Profesorul păru mulţumit, deoarece o luă cu plăcere de braţ pentru a o conduce în hol, comportându-se ca şi când nu se îndoia câtuşi de puţin de prietenia sa. Se opri la picioarele scării pentru a-i spune:

— Când nu intră în joc emoţiile, dragă prietenă, succesul unei căsătorii este asigurat, fără accese de gelozie, fără dorinţa de a te amesteca în viaţa celuilalt.

Şi se aplecă din nou pentru a o săruta, tot pe obraz.

— Ştii că mama mea mă absoarbe foarte mult, nu-i aşa?

Lavinia răspunse că ştia perfect şi că-l înţelegea foarte bine, întrebându-se pentru prima dată, în sinea sa, dacă va fi în stare să suporte viaţa în comun, în asemenea condiţii. Acum, era puţin prea târziu. Cel puţin ştia că va face tot posibilul pentru a-l face fericit. Acest gând o consolă în tot timpul cinei.

După această seară, timpul păru să treacă parcă într-un vis. În unele zile, nu-l văzu deloc pe Radmer. Uneori petrecea la el o oră sau două, unde lua o masă rapid în compania sa. Se duseseră de mai multe ori să-i vadă părinţii.

Lavinia descoperi că fără ca ea să se preocupe de detaliile plictisitoare, profesorul îndeplinise toate formalităţile necesare pentru a putea părăsi spitalul cu

forme în regulă. Când îşi primi salariul, pe care Radmer îi ordonase să-l cheltuiască după bunul său plac, tânăra infirmieră află că direcţia îi atribuise o primă, care va fi vărsată în contul său din bancă, în ziua căsătoriei.

Profesorul îi fu de asemenea de mare ajutor pentru a-i scrie o scrisoare Petei, pe care hotărâră de comun acord să nu o informeze despre nimic, până la sosirea lor la mătuşa Gladys. Scrisoarea Laviniei fu prudentă, plină de încredere în viitor. Îşi avertiză sora să nu se neliniştească dacă un anumit timp, scrisorile sale vor fi mai rare, deoarece era foarte ocupată.

I-o citi lui Radmer şi îi aşteptă părerea cu îngrijorare.

— Crezi oare că această scrisoare este potrivită?

Profesorul o linişti cu răbdare şi când Sibendina li se alătură puţin mai târziu, avu mare grijă să dea conversaţiei o turnură uşoară şi călduroasă, astfel încât când Lavinia se întoarse la spital să se culce, adormi ca o copilă fericită.

Alesese să-şi continue munca şi să nu părăsească St. Jorus decât cu câteva zile înainte de căsătorie.

Ştia că Radmer ar fi aranjat repede şi cu discreţie lucrurile dacă ar fi preferat să renunţe imediat la post. Îşi făcu munca în fiecare zi cu asiduitate, conştientă de atenţia entuziasmată a noilor sale prietene din spital.

Câteva zile înainte de plecarea sa de la St. Jorus, profitând de una din zilele lor libere, Radmer o dusese cu maşina pe proprietatea din Friesland. Plecaseră de dimineaţă, devreme. Bentleyul parcursese cei o sută treizeci de kilometri în două ore şi Lavinia fusese cuprinsă de un fel de teamă respectuoasă la vederea proprietăţii mari construite în mijlocul pământurilor, la nord Leeuwarden. Parcul era splendid, cu foarte multe flori şi arbori de esenţă preţioasă, perfect întreţinuţi, cu alei cu pietriş greblate cu grijă, la care se ajungea trecând de un grilaj mare din fier forjat, la capătul drumului.

Administratorul, Jufirouw Hengsma, un bărbat înalt şi primitor, zâmbitor şi puţin vorbăreţ, le veni în întâmpinare şi le servi un mic dejun copios. Radmer îi povesti Laviniei istoria casei şi petrecură restul dimineţii

plimbându-se prin încăperi, oprindu-se în faţa comorilor din argintărie, cristaluri şi porţelanuri, admirând lustrele splendide suspendate de tavan, draperiile superbe care împodobeau ferestrele şi mobilele lustruite de ani.

În ciuda vechimii sale, casa era extraordinar de confortabilă. Mese joase încântătoare erau aşezate lângă fotolii şi canapele, suportând iluminatul răspândit în toată încăperea.

Mocheta era acoperită cu covoare groase şi pereţii, în ciuda luciului, erau echipaţi cu iluminat electric ce scălda încăperea într-o lumină filtrată.

— Îţi place casa? întrebă Radmer.

Lavinia răspunse că nu văzuse niciodată nimic atât de frumos, cu excepţia casei sale din Amsterdam, pe care o adora.

— Şi mie îmi place enorm. Cred că vom veni aici foarte des. Să mergem să vezi grădina.

Fu o zi minunată pentru Lavinia, din toate punctele de vedere, deoarece considera că şi Radmer păruse fericit. Această plimbare în doi, de care se temuse atât de mult, fusese un test bun. Descoperiseră o mulţime de lucruri să-şi spună, gesturi şi idei comune. În seara aceea adormi cu inima plină de speranţă.

Două zile mai târziu, tânăra infirmieră părăsi spitalul, foarte devreme, astfel încât să poată prinde un Hovercraft la Calais şi să fie la Cuckfield după-amiază. Deşi era de-abia ora opt dimineaţa, plecarea îi fu salutată cu ovaţii de prietenele sale, când Radmer veni s-o ia cu Bentleyul. Acesta râse şi agita mâna în semn de la revedere, bine dispus şi-i aruncă o privire piezişă.

— Ia te uită, porţi o rochie nouă. Îmi place foarte mult, remarcă.

Lavinia considera că soarele, deja sus, strălucea în acea dimineaţă cu o lumină specială. Era un start bun, într-o zi de care se temea puţin.

— Sunt încântată că-ţi place. Am cumpărat câteva haine, ieri, la Metz.

— Rochia de mireasă? o întrebă degajat.

— Da.

Fusese mai scumpă decât prevăzuse. Dar simplitatea acelui elegant crep de culoare crem, i se păruse întru totul potrivită. Cumpărase de asemenea o pălărie, acoperită cu trandafiri din mătase crem. Spera ca această ţinută să nu fie considerată prea romantică de Radmer. Îşi admiră rochia albastru cu alb, mulţumită că măcar o dată era în ton cu moda. Cumpărarea unor sandale şi a unei poşete bleumarin venise de hac aproape tuturor economiilor sale.

În acea clipă se gândi că Radmer nu făcuse niciodată aluzie la luna de miere. Poate nu era un obicei olandez. Poate nu considera această tradiţie drept o pierdere de timp. Lunile de miere erau destinate îndrăgostiţilor. Doi prieteni nu pot pleca decât în vacanţă împreună… Nimic nu se opunea ca aceasta să fie numită călătorie de nuntă!

Erau deja aproape ieşiţi din Amsterdam, când profesorul spuse, ca şi când îi citise încă o dată gândurile:

— Vei fi foarte dezamăgită dacă ne întoarcem direct acasă după căsătorie? Am de lucru până peste cap, o conferinţă la…

Orgoliul Laviniei nu-i lăsă lui Radmer timp să-şi termine fraza.

— Evident! Le voi avea pe Peta şi pe Sibby lângă mine, şi casa aceea minunată de explorat, cumpărături de făcut…

Problema fusese rezolvată. Nu mai vorbiră despre căsătorie şi nici despre ei. Ajunsă la Dover, Lavinia îl întrebă:

— Ştii unde se află Cuckfield?

— Probabil am traversat acest oraş…

— Cunoşti Anglia?

— Mi-am făcut studiile la Cambridge, făcu Radmer râzând.

— Adevărat? în fiecare zi îmi dau seama că nu ştiu nimic despre tine.

— Fiecare lucru la timpul său. Vom merge mai întâi să mâncăm. Voi merge pe coastă şi ne vom opri la „Mermaid”, la Rye.

În timpul mesei, Lavinia îl întrebă:

— În ce biserică ne vom căsători? Datorită ocupaţiilor tale, s-ar putea să ne vedem destul de puţin în viitor, încât poate nu vei avea timp să-mi spui!

— Mă bănuieşti de dezinvoltură, făcu profesorul pe un ton puţin trist. Iartă-mă, am uitat să-ţi vorbesc despre asta. Mi-ai spus că vrei un loc liniştit. Aşa că am ales biserica din Begijrsteeg. Sper că îţi va plăcea.

— O slujbă în engleză! spuse Lavinia, impresionată de această atenţie. Ce amabil din partea ta. Acum, voi putea purta inelul pe mâna stângă!

Radmer râse din nou, încet.

— Dacă asta îţi dă sentimentul că eşti mai solid căsătorită, de ce nu? Vom putea merge la biserică imediat după căsătoria civilă. Apoi, mama va da o mică recepţie pentru noi, la Noordwijk. Cele două fetişcane ale noastre vor rămâne acolo două zile. Seara, ne vom întoarce acasă.

Din vocea sa, Lavinia simţi că era aproape uşurat că totul se va termina atât de repede. Fu surprinsă când întinse braţul peste masă, pentru a-i lua mâna.

— Ştii că numele tău este întru totul adaptat situaţiei?

Tânăra femeie scutură din cap, fără să se gândească decât la căldura acelei mâini pusă peste a sa, dorindu-şi enorm s-o strângă.

— Lavinia a fost a doua soţie a lui Enea. Acest nume este de altfel asociat cu multe calităţi. Se spune că cele care poartă numele de Lavinia sunt amabile, blânde şi angelice.

— Sper că nu crezi nimic din asta. Sunt departe de a fi angelică. Mi se întâmplă să mă înfurii extraordinar.

— Ştiu. Este ceea ce m-a frapat prima dată când te-am văzut. Am ştiut că erai altfel decât celelalte fete.

Pe măsură ce se apropiau de Cuckfield, Lavinia devenea din ce în ce mai nervoasă, îşi învârtea inelul în jurul degetului, deschidea şi închidea poşeta fără motiv, se agita pe scaun.

— Ştiu ce simţi, Lavinia. Dacă ai înceta puţin să te

frământi? Lasă-mă pe mine să mă ocup de toate…

Tânăra femeie dădu din cap, fără să spună o vorbe. Fără îndoială, Radmer va şti să iasă din această situaţie stânjenitoare fără să arate vreo proastă dispoziţie, chiar dacă mătuşa Gladys va fi nesuferită cu el.

Îl simţea în stare să mute un munte, dacă voia. Era de asemenea numai farmec şi eleganţă în costumul de tweed. Poate mătuşa Gladys va fi sensibilă la asta.

Nu se înşelase. Mătuşa Gladys era acasă.

Tocmai termina de mâncat de prânz şi fu luată complet pe nepregătite. Făcu eforturi inutile pentru a împiedica plecarea Petei, dar Radmer rezolvă problema cu o fermitate blândă, care o lăsă cu gura căscată.

— Nu puteţi avea obiecţii, prezentă problema cu autoritate. Nu sunteţi tutorele Petei şi, deoarece Lavinia şi cu mine ne vom căsători, îi vom putea oferi o locuinţă bună. Nu aveţi niciun motiv să vă opuneţi. Aţi spus chiar că vă costă prea scump şi vă obligă la numeroase sacrificii. Ce planuri aveţi pentru viitorul Petei?

Mătuşa Gladys îl privi mânioasă. Planurile sale, dacă le avea, nu ar fi rezistat în faţa acestui bărbat liniştit, care controla întru totul situaţia. Îşi îndreptă mânia împotriva Laviniei, la fel de liniştită ca un şoricel şi îngrozitor de stânjenită.

— Ei bine! îi spuse mătuşa. Nu ţi-a trebuit mult timp să-ţi găseşti un soţ! Acum, presupun că nu mai aveţi ce face cu toate atenţiile pe care le-am avut pentru voi. Banii aceia au fost cheltuiţi în zadar.

— Pentru mine, nu-mi amintesc să fi cheltuit niciun bănuţ, mătuşă, replică Lavinia. Cât despre Peta, probabil că nici ea nu te-a costat prea scump, nici nu ţi-a impus sacrificii mari, deoarece tata spunea mereu că ai mai mulţi bani decât ai putea cheltui în toată viaţa. Nici nu-mi amintesc de amabilitatea dumitale.

— În acest caz, să considerăm problema rezolvată, reluă profesorul cu o voce domoală. Veţi fi fericită să fiţi scăpată de această povară, doamnă Turner, iar dacă v-aţi angajat în cheltuieli care sunt peste mijloacele

dumneavoastră, vom fi fericiţi să vă despăgubim…

Uşa se deschise brusc şi Peta intră în încăpere.

— Am văzut un Bentley superb, parcat în faţa uşii, spuse aceasta. Oh! Lavinia! Ai venit să mă iei?

Se repezi în braţele surorii sale.

— Da, draga mea. Tocmai vorbeam despre asta cu mătuşa Gladys. Iată-l pe Radmer. Peste două zile ne vom căsători şi vei veni să locuieşti cu noi.

Peta se duse şi se plantă în faţa profesorului, mereu imperturbabil.

— Evident, Bentleyul este al dumneavoastră! Mă întreb unde v-o fi găsit Lavinia. Sunteţi super!

— Bună ziua, Peta, îi răspunse Radmer grav. Mulţumesc. Nu Lavinia m-a găsit pe mine. Eu am găsit-o pe ea.

— Oare cum trebuie să vă spun? întrebă Peta fără să-l scape din ochi.

— De ce nu Radmer? Am o fiică de paisprezece ani. Îi spune surorii tale, Lavinia. Aşa, lucrurile sunt echitabile!

Peta dădu din cap şi zâmbi.

— Îmi placi mult, făcu ea, brusc intimidată. Mergem?

Radmer îşi stăpâni un zâmbet şi se adresă lui Gladys Turner.

— Poate Lavinia va putea să facă bagajele Petei. Nu vrem să vă facem să pierdeţi prea mult timp.

Mătuşa Gladys era cu siguranţă de aceeaşi părere, deoarece răspunse acru:

— Lavinia poate face ce vrea. De altfel, întotdeauna a fost ingrată şi încăpăţânată. Sunt surprinsă că doriţi să vă căsătoriţi cu ea. Nu văd ce găsiţi la fata asta. Nu este nici măcar frumoasă.

— Este posibil, doamnă Turner, dar vă reamintesc că vorbiţi despre viitoarea mea soţie.

Îi adresă Laviniei un zâmbet plin de căldură de data aceasta.

Peta avea atât de puţine lucruri, încât valiza sa fu gata în zece minute. Se întoarse foarte agitată, găsindu-şi mătuşa pe cale să-l bombardeze pe Radmer cu întrebări, la

care acesta răspundea cu uşurinţă şi răbdare, spre marea admiraţie a Laviniei. Se ridică pentru a-i lua valiza mică, aşteptând ca amândouă să-şi ia rămas-bun de la mătuşa lor.

— Să nu vă întoarceţi niciodată să plângeţi pe umărul meu, le spuse aceasta în loc de adio. Tu, Lavinia, ai fi găsit aici un adăpost bun, dacă ai fi vrut să-mi fii domnişoară de companie. Dar pentru că preferi să te căsătoreşti cu un străin…

— Cum îndrăzneşti să vorbeşti în acest mod despre Radmer, mătuşă Gladys? se indignă tânăra femeie. Este un bărbat de o mare bunătate şi vom fi foarte fericite cu el…

Ieşi pe uşă cu obrajii în flăcări şi capul sus şi se instală în maşină fără să îndrăznească să ridice ochii spre el.

— Îmi este atât de ruşine de ceea ce s-a întâmplat, spuse. N-avea dreptul…

Mâna lui Radmer o acoperi o clipă pe a sa.

— Mulţumesc, Lavinia, îi spuse simplu.

Se întoarse spre Peta, care fierbea de nerăbdare pe scaunul din spatele maşinii.

— Vom petrece noaptea la Londra şi diseară vom merge la teatru. Dacă vom sări peste ora ceaiului, cred că vom ajunge la timp ca să puteţi face câteva cumpărături.

— Şi eu zic la fel, răspunse Peta. Eşti într-adevăr formidabil. Ce fel de cumpărături?

— O rochie pentru a ieşi diseară, de exemplu.

Vă veţi putea duce amândouă la Harrods.

Peta scoase un strigăt uşor de încântare.

— Dar nu vom avea timp. Credeam că vom petrece noaptea la Dover. N-am luat nimic cu mine.

— În acest caz, vei avea şi tu nevoie de o rochie nouă!

— Oh! Lavinia, ce fericire! Nu-mi vine să cred. Acum, vorbeşte-mi despre această căsătorie. Unde veţi locui? Cum se numeşte fiica dumitale, Radmer? Voi putea merge la şcoală?

— Este rândul tău, Lavinia! făcu Radmer râzând. Să

vedem puţin ce eşti în stare să-i spui într-o jumătate de oră!

Lavinia îi povesti aproape totul. Peta era mulţumită. Când maşina se opri în faţa magazinelor Harrods, avea ochii plini de stele.

Este surprinzător de constatat cât de repede se fac cumpărăturile când nu te uiţi la preţ şi când cineva este gata să plătească imediat cu un cec. Începură să privească mai întâi rochiile mai puţin scumpe, dar în cele din urmă Radmer se ridică de pe scaun pentru a o lua pe Lavinia de mână şi a-i arăta câteva modele care îi atrăseseră atenţia. Aceasta le încercă fără să îndrăznească să întrebe preţul şi când nu fu în stare să se hotărască între o rochie din jerseu de mătase de culoarea caisei şi o rochie din crep verde, o sfătui să le ia pe amândouă.

— Radmer, sunt îngrozitor de scumpe, îi şopti la ureche, după ce se interesă de preţ.

— Binevoieşte şi ascultă, îi răspunse acesta, cu ochii strălucind de amabilitate. Acum, este rândul Petei. Pentru Dumnezeu, n-o lăsa să cumpere rochia aceea neagră cu volane!

Dar, în ciuda tinereţii sale, Peta avea la fel de mult bun-gust ca Lavinia.

Alese o rochie din voal de bumbac de un albastru frumos, model unicat.

— Nu îndrăznesc să întreb preţul, spuse timid.

— Încearc-o, ordonă Radmer de pe scaun. Sunt sigur că nu-mi va depăşi resursele materiale!

Peta ieşi din cabina de probă, încântător de strălucitoare. Amândouă trebuiră să asculte de comanda lui Radmer şi să-şi cumpere pantofi asortaţi. În ciuda stânjenelii sale, Lavinia acceptă pentru a nu o dezamăgi pe Peta.

Când ieşiră din magazin, Radmer şopti la urechea tinerei femei:

— Este firesc ca un bărbat să-i ofere viitoarei sale soţii lucrurile care-i plac. Nu uita că în două zile vom fi căsătoriţi.

Oare cum ar fi putut să uite? îi mulţumi cu un zâmbet şi se întoarse pentru a admira pantofii pe care-i strângea Peta la piept.

N-avea nicio idee de locul în care vor petrece noaptea. Peta recunoscu prima hotelul.

— Claridge! făcu ea, cu răsuflarea tăiată. Oare eşti miliardar, Radmer?

— Nu chiar! răspunse aceasta râzând din toată inima.

Lavinia se prăbuşi într-un fotoliu pentru a admira luxul din camera sa, învecinată cu a Petei. Se schimbă, deranjată permanent de vizitele furtunoase ale surorii. Apoi Radmer, traversând culoarul care le despărţea camerele, veni să le ia pentru a le duce să cineze în sufragerie. Masa nu putu fi decât veselă. Peta era atât de fericită…

— Ce noroc ai, Radmer, spuse aceasta mâncându-şi îngheţata. Îţi poţi oferi tot ce doreşti. Acum, o ai şi pe sora mea. Cât de fericit trebuie să fii…

Lavinia aşteptă răspunsul cu teamă.

— Oare nu se vede? spuse profesorul pe un ton degajat.

Dar acest răspuns nu era deloc mulţumitor pentru o tânără logodnică.

Se duseră să vadă o comedie muzicală, un divertisment fără pretenţii, perfect potrivit pentru Peta, dar care-l plictisise enorm.

Lavinia îi mulţumi cu căldură înainte de a ajunge în camera sa, pentru că o lua din nou pe Peta sub aripa sa.

— Am impresia că trăiesc un vis, îi mărturisi. Totul s-a petrecut atât de repede. Îmi pare complet ireal.

Radmer îi mângâie politicos obrazul cu vârful degetelor.

— Este absolut real, răspunse cu voce foarte joasă.

— Oh! Radmer, exclamă Lavinia. Eşti sigur că nu-ţi vei regreta decizia? Dacă ţi-ai schimbat părerea, nu te teme să mi-o spui… Te asigur că voi înţelege perfect. Nu reuşesc să înţeleg de ce m-ai ales pe mine, mai degrabă decât pe alta…

— Nu spune prostii, îi răspunse, luându-i mâinile înainte de a o lăsa să intre în camera sa. Nu regret deloc. Vezi, nici eu nu înţeleg cum m-ai putut accepta.

Se aplecă pentru a o săruta pe obraz şi îi ură noapte bună. Lavinia se strecură în cameră, fericită să constate că Peta adormise deja.

Era stupid să plângă după o seară atât de reuşită. Totuşi, asta făcu, exact înainte de a adormi.

Capitolul 6

Lavinia, ghemuită în fundul unei canapele mari din salonul frumoasei locuinţe a lui Radmer, răsfoaia un teanc de reviste. Aşezat în fotoliul mare, cu faţa la ea, soţul său citea corespondenţa. Se căsătoriseră în acea dimineaţă… Tânăra femeie îi aruncă o privire rapidă. Cineva care ar fi intrat în încăpere, i-ar fi putut lua drept un cuplu vechi. Lavinia respinse imediat acest gând supărător. Niciodată Radmer nu fusese mai amabil ca în ultimele două zile. Era sigură de afecţiunea sa. Fusese atent la cele mai mici detalii, generozitatea îi fusese fără margini.

Întoarse pagina revistei prefăcându-se că citeşte, pentru a se gândi mai bine la evenimentele din ultimele patruzeci şi opt de ore… Totul fusese perfect, trebuia să recunoască.

La întoarcerea lor, Sibby, care-i aştepta cu nerăbdare, o simpatizase imediat pe Peta, spre marea uşurare a Laviniei. Radmer, care nu încetase să-i observe mina derutată, îi îmbrăţişă umerii.

— Relaxează-te, Lavinia.

Vezi, totul se desfăşoară exact cum am prevăzut. În două luni, vor uita că nu sunt surori.

Ca întotdeauna când arăta atâta tact şi înţelegere, tânăra femeie fusese profund recunoscătoare. Radmer îi tăiase scurt orice efuziune, vorbind imediat despre altceva. După cină, întreruptă de hohotele de râs ale celor două noi prietene, profesorul îi propuse să-şi petreacă noaptea la una dintre mătuşile sale, o fermecătoare doamnă bătrână, care locuia la celălalt capăt al oraşului. Lavinia, care conta să-şi petreacă seara la el, fusese surprinsă şi îşi pusese

întrebări despre motivele acestei propuneri. Doar când el o părăsi, lăsând-o cu mătuşa sa, bătrâna doamnă făcu remarca, într-o engleză aproximativă.

— Este mai potrivit să rămâi cu mine până în ziua nunţii, draga mea copilă. În familia noastră suntem conservatori şi suntem conştienţi, ca şi dragul de Radmer, de consideraţia datorată unei viitoare Ter Bavinck.

Foarte surprinsă, Lavinia şi-ar fi dorit totuşi ca, părăsind-o, Radmer să dea dovadă de mai multă afecţiune şi ceva mai puţină consideraţie. Îi spusese bună seara cu un aer aproape frăţesc.

Dar în ziua următoare, totul se petrecuse foarte bine. Veni s-o ia după micul dejun, pentru a o duce la el, înainte de a se duce la spital, unde lucră toată ziua. Lavinia le însoţi pe cele două fete tinere la cumpărături. Se întoarseră acasă încărcate cu pachete, vorbind cu însufleţire despre apropiata nuntă. Lavinia era preocupată să-şi ascundă teama, pentru a participa la această conversaţie. Când cele două fete tinere se retraseră în camera lui Sibby pentru a încerca rochiile lor noi, rămase singură cu Radmer, care o întrebă blând:

— De ce îţi vine să plângi, Lavinia?

Aceasta lăsă scrisorile pe care tocmai le citea. Lavinia era cinstită şi sinceră. Îi susţinu privirea şi făcu un gest vag pentru a arăta tot ce o înconjura.

— Cred că voi lăsa totul baltă, Radmer.

— Nu se pune problema. Nu am o mulţime de prieteni, să ştii. Oamenii pe care-i frecventez sunt medici mai degrabă de condiţie modestă. Helga primea mult. Îi plăcea să aibă casa plină de lume, şi ce lume! Aminteşte-ţi că un an sau doi trebuie să facem tot ce putem pentru Sibby şi Peta. În rest… cred că preferi liniştea.

Lavinia se imagină aşa cum voia el să fie: o femeie de casă, aşteptând maturizarea cu mulţumire, conducându-şi casa la perfecţie, fără să se interpun vreodată între munca sa şi el. Un uşor resentiment îi dădu un gust amar. Ştia totuşi că nu avea niciun drept să se lase pradă unui asemenea sentiment.

— Sunt cinci minute de când n-ai întors pagina, Lavinia, făcu Radmer observaţia.

Aceasta se grăbi să-i adreseze un zâmbet călduros.

— Mă gândeam la ziua pe care tocmai am petrecut-o, la amabilitatea familiei tale.

— Acesta este genul de căsătorie pe care-l apreciez, îi răspunse Radmer, absorbindu-se în corespondenţă.

Lavinia îşi lăsă cartea, luă câteva scrisori, le mai citi o dată, le aşeză din nou, alese o altă revistă. De data aceasta, avu grijă să întoarcă paginile… îşi lăsă gândurile să rătăcească iar. Dacă ar fi fost o femeie seducătoare, n-ar fi zăcut în salon. Radmer n-ar fi simţit nevoia să-şi deschidă corespondenţa. Am fi plecat să dansăm, să facem înconjurul lumii.

Mi-ar fi oferit bijuterii şi rochii, pur şi simplu pentru a-şi arăta dragostea. Tresări brusc, când Radmer exclamă:

— Dumnezeule! Era gata să uit…

Ieşi în grabă, pentru a se întoarce aproape imediat cu o casetă de catifea în mână.

— Cadoul de nuntă, îi explică scoţând din casetă un colier de perle, pe care îl prinse în jurul gâtului Laviniei. Stupefiată, aceasta atinse cu vârful degetelor perlele plăcute ca mătasea şi ridică ochii spre el. Chipul îi era impasibil şi foarte aproape. Tânăra femeie îl sărută pe obraz.

— Oh! Radmer… făcu uimită, sunt într-adevăr pentru mine? Acum, mă simt ca o regină… Îmi oferi atâtea lucruri!

Se gândi la noul carnet de cecuri pe care i-l strecurase în poşetă, la coşurile cu flori care îi împodobeau minunat camera de culcare, la creditele deschise pentru ea în cele mai elegante şi scumpe magazine din oraş şi la verigheta din aur pe care i-o pusese pe deget dimineaţă, ultimul, dar nu cel mai neînsemnat cadou.

— Eşti o fată adorabilă, Lavinia, îi spuse spre marea sa surpriză, înainte de a se adânci din nou în lectura „Haagsche Post”.

Tinerei femei nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să se lase din nou absorbită de gândurile sale…

…Căsătoria fusese mai veselă decât crezuse. Nu se aşteptase să fie atâţia invitaţi. Ştia totuşi că Radmer avea familie mare şi numeroşi prieteni vechi. Se îmbrăcase în casa mătuşii, de unde veni s-o ia cu braţele încărcate cu flori, trandafiri, orhidee, flori de portocal cu nuanţe de crem, asortate culorii rochiei sale şi plecară să se căsătorească, mai întâi civil, apoi în biserica mică şi liniştită din

Beguinehof unde preotul englez îi unise din nou în faţa lui Dumnezeu. Doar în această biserică veche se simţi cu adevărat căsătorită.

Apoi se întoarseră cu maşina la Noordwijk, la recepţia organizată de mama lui Radmer, pentru ei. Făcuse cunoştinţă cu unchii, mătuşile şi verii săi, în timp ce Peta şi Sibby, în culmea bucuriei, treceau de la un invitat la altul. Îţi făcea plăcere să vezi fericirea celor două adolescente. Sibby se cuibărise în braţele Laviniei pentru a-i şopti la ureche că va fi cea mai minunată mamă.

— Dacă ai şti cât sunt de fericită, Lavinia! oftase Peta închizând ochii. Parcă este un basm. Trebuie să fii nebună de bucurie…

Lavinia o asigură că era pe deplin fericită, ceea ce era aproape adevărat. Poate viaţa nu-i adusese tot ce sperase. Dar dacă Radmer aştepta de la ea un cămin calm şi liniştit, va face tot ce-i stătea în puteri pentru a fi o soţie bună, discretă şi înţelegătoare. La prima vedere, poate suna puţin trist, dar va face în aşa fel încât el să nu ştie nimic.

Întoarse o pagină a revistei, conştientă că Radmer o observa…

Călătoria de întoarcere la Amsterdam fusese relaxată, plăcută şi chiar amuzantă. Cina stropită cu şampanie, absolut delicioasă.

Mai întoarse o pagină fără să fi citit măcar un rând şi aruncă o privire spre orologiul splendid. Era de-abia ora zece seara. Radmer era probabil nerăbdător să înceapă să lucreze. Vraful de dosare care acopereau biroul nu-şi micşorau niciodată volumul. Lavinia îi ură noapte bună

fără să facă mutre, îi mulţumi încă o dată pentru perle şi se îndreptă spre uşă.

Radmer ajunse acolo înaintea sa, o deschise şi puse mâna pe umărul Laviniei când aceasta ieşi.

— Căsătoria mi-a plăcut foarte mult, îi spuse cu seriozitate. Sper că la fel şi ţie. Altcineva în afară de tine ar fi considerat greu să zacă în salon în ziua nunţii, aşezată ca un şoricel, prefăcându-se că citeşte... Nu sunt foarte elegant cu tine, Lavinia, spuse căutându-i privirea.

— Ai lămurit foarte clar acest subiect, când mi-ai cerut să mă căsătoresc cu tine, răspunse tânăra femeie, fericită că se putea exprima pe un ton atât de detaşat. De altfel, este ceea ce-mi doream şi eu.

Radmer se aplecă să o sărute.

— Eşti singura femeie în stare să mă înţeleagă. Singura pe care mi-am dorit-o de soţie, pentru acest motiv. Mi-am construit o viaţă plăcută, Lavinia. O viaţă de muncă. Pentru mine, contează foarte mult munca, să ştii. Vei împărtăşi viaţa mea, dar până la un anumit punct, o ştii de asemenea, nu-i aşa?

— Bineînţeles. Nu ştiu mare lucru despre tine, dar îmi închipui că pierderea primei tale soţii te-a făcut atât de nefericit, încât ţi-ai închis inima pentru dragoste. Nu voi încerca să forţez această uşă, Radmer, îi răspunse zâmbind, înainte de a adăuga pe un ton detaşat. Aş putea lua micul dejun cu tine mâine dimineaţă? Am obiceiul să mă trezesc devreme. De altfel, am lecţie de olandeză cu Juffrouw de Waal. Nu este foarte mulţumită de mine. Recent, am lipsit la câteva lecţii.

Străbătu holul şi se întoarse din capul scărilor, zâmbitoare, pentru a-i face un semn prietenesc cu mâna. Zâmbetul îi rămăsese pe buze, până când fu destul de departe de el să nu-i observe ochii plini de lacrimi.

Dormi foarte puţin şi se trezi devreme pentru a-şi spăla ochii umflaţi şi a-şi freca obrajii, pentru a le da puţină culoare. Când coborî, avu acelaşi aer paşnic ca de obicei, poate puţin prea palidă, dar nimic mai mult. Era îmbrăcată într-o rochie albastru cu alb şi încălţată cu

sandale. Când Radmer o văzu intrând din grădină cu câinii, o salută călduros şi o complimentă pentru prospeţimea sa.

— Astăzi, ziua va fi caldă. Dar tu pari întotdeauna atât de încântător de proaspătă…

Merseră împreună în încăperea mică din spatele casei, unde îi aştepta micul dejun. Radmer îşi trecuse un braţ în jurul umerilor Laviniei.

— Am o zi de lucru foarte încărcată, o anunţă când luară loc la masă. Să nu mă aştepţi la prânz. Dar cu puţin noroc, mă voi întoarce pe la ora şaisprezece. Dacă doreşti, vom putea cina în oraş.

Lavinia turnă cafeaua cu atenţie.

— Aş fi încântată. Dar oare vei avea timp?

Radmer ridică ochii din scrisorile pe care tocmai le parcurgea, cu privirea atentă, mulţumit să constate că răspunsul Laviniei era lipsit de ironia pe care o bănuise o clipă.

— Ai fost pusă la grea încercare, dragă prietenă, aseară. Nu vom pleca nici în călătorie. Cel mai mic lucru pe care-l pot face, este să te scot puţin. În plus, îmi va face mare plăcere. Vom cina la Amstel, pe terasa care dă spre canal. Sunt sigur că-ţi va plăcea locul. Pentru mâine seară, am reţinut de asemenea o cameră la Hooge Vuursche Hotel, lângă Baarn. Vom putea şi dansa acolo, dacă vei dori.

— Este un program minunat, răspunse Lavinia cu ochi strălucitori. Cu siguranţă, sunt locuri foarte elegante.

— Presupun că da. De ce nu te-ai duce, când ieşi de la cursul de limbă olandeză, să-ţi cumperi câteva rochii frumoase? îmi placi mult în roz. Rochia aceea de mătase crem îţi venea de asemenea foarte bine.

Tânăra femeie îi mulţumi cu voce reţinută. Era o victorie, oricât de mică. Îi observase rochiile pe care le purtase şi îi plăcuseră!

— Voi merge să mă plimb pe Leidsestraat. Am văzut un magazin interesant… şi de asemenea la Kalverstraat, la Kraus în Vogelzang…

Văzuse că soţul său n-o mai asculta. Încruntat, se

adâncise în citirea unor foi dactilografiate. Cineva lăsase Daily Telegraph lângă tacâmul său. Îşi mai turnă o ceaşcă de cafea şi parcurse titlurile mari din ziar.

Juffrow de Waal o primi cu o faţă severă şi nu se destinse decât puţin, pentru a o felicita pentru căsătoria sa, atrăgându-i atenţia că profesorul era un bărbat extraordinar şi merita o soţie bună. Acum, că Lavinia îi devenise soţie, era de datoria sa, îi spuse, să înveţe să vorbească limba olandeză în cel mai scurt timp.

— Trebuie nu numai să fii în stare să susţii o conversaţie, Mevrouw ter Blavinck, dar trebuie să şi înveţi să citeşti şi să înţelegi ce citeşti, pentru a putea vorbi politică, de exemplu, ca şi despre evenimentele cotidiene care se produc în ţara noastră şi în lume, să fii la curent cu preţurile, pentru a putea ţine socotelile casei. Vom citi ziarele împreună şi vom discuta în olandeză. Sper că nu vei rata niciodată ocazia de a vorbi în limba noastră…

Admonestată dur, Lavinia se strădui mai mult ca niciodată. Radmer va fi probabil încântat s-o vadă dând ordine Pettei fără ajutorul dicţionarului şi făcând comandă la băcănie în olandeză! Plină de zel, acceptă o enormă cantitate de exerciţii de făcut acasă şi promise să vină peste două zile, cu sarcina îndeplinită.

Apoi se putu duce la Leidsestraat, cu conştiinţa împăcată.

Cât era de încântător să admire toaletele elegante expuse în vitrinele magazinelor, ştiind că le putea cumpăra pe cele care le dorea.

Găsi în cele din urmă exact ceea ce căuta, într-un magazin luxos. O rochie din organza roz cu decolteu adânc, împodobită cu un şnur din satin, care-i punea în valoare fineţea taliei. Rochia avea un preţ exorbitant, dar cedă tentaţiei. Îşi mai oferi o rochie de culoarea piersicii şi pantofi asortaţi. Cu siguranţă, Radmer nu va vedea niciun inconvenient în a-şi completa cumpărăturile cu o etolă din catifea albă. Ceea ce făcu, fără să ezite prea mult. Încântată, se întoarse acasă să le telefoneze copilelor. Apoi făcu o plimbare lungă cu câinii, aşteptând întoarcerea

soţului său. Acesta telefonă fix la ora şaisprezece pentru a o anunţa că va întârzia. Nu se va întoarce decât la ora optsprezece.

Îi mai rămâneau încă două ore de pierdut. Ieşi din nou să plimbe câinii, încântaţi de norocul lor, şi începu exerciţiile de olandeză, înainte de a se duce să se pregătească pentru ieşirea prevăzută de Radmer.

Nu se grăbi, străduindu-se să nu privească prea des acele pendulei mici şi frumoase care marcau atât de lent minutele. Îşi completă activitatea minuţioasă printr-un nor uşor de pudră pe nasul care i se părea atât de comun, înainte de a coborî scara să se ducă în salon.

Coborâse jumătate din trepte când Radmer intră şi-şi aruncă servieta pe cel mai apropiat scaun. Se opri brusc, pentru a o privi.

— Oh! Eşti foarte frumoasă în această rochie, îi spuse. Într-adevăr încântătoare! Este o adevărată plăcere să mă întorc acum acasă, când mă aşteaptă aici soţia. Îmi place foarte mult această rochie.

Traversă holul pentru a-i veni în întâmpinare şi-i luă mâinile pe care le îndepărtă uşor pentru a o admira mai bine.

Lavinia îl lăsă s-o facă, inima bătându-i să-i spargă pieptul şi cu respiraţia aproape tăiată.

— Sunt încântată că-ţi place, îi răspunse, afectând cel mai mare calm.

Era gata să leşine când o trase brusc spre el, pentru a o săruta. Nu era un sărut politicos şi prietenesc. O sărută în colţul buzelor, apăsat şi pasionat!

— Şi tu îmi placi, îi spuse. Voi fi gata într-un sfert de oră. Dacă vrei, serveşte-mi un whisky până când mă schimb.

Când se întoarse în salon, whiskyul era pregătit. Seara se anunţa plăcută. Lavinia, după ce se întrebase de ce se arătase atât de demonstrativ, ajunsese la concluzia că viitorul se anunţa de asemenea într-o lumină mai bună. Avea încă în memorie privirea admirativă în care o învăluise. O uşoară licărire de speranţă, pe care-şi

promisese să o menţină vie cu orice preţ, străluci şi mai puternic auzindu-i paşii în hol. Întoarse spre uşă un chip zâmbitor.

Radmer se schimbase pentru cină şi era extrem de elegant, ca întotdeauna. Îşi schimbase de asemenea şi starea de spirit faţă de ea şi Lavinia îşi dădu seama de asta de la prima privire, fără să fie nevoie să-i spună vreo vorbă. îl întâmpină cu o dezinvoltură pe care era departe s-o simtă.

— Iată whiskyul tău. Sper că ziua la spital nu a fost prea greu de suportat.

Radmer se instală confortabil în fotoliu.

— Blocurile operatoare sunt supraîncărcate de muncă. Îţi aminteşti de biopsia lui Mevrouw Van Vliet? Astăzi am cunoscut rezultatul. Din păcate, este pozitiv. Mă tem că nu mai este mare lucru de făcut.

— Acest gen de nor este suficient pentru a întuneca o zi, răspunse Lavinia.

Radmer păru recunoscător pentru înţelegere.

— Oh! da… Dar n-ar trebui să aduc aceşti nori acasă. Mai înainte n-am putut s-o fac niciodată, şi iată-mă tentat totuşi să vorbesc cu tine despre munca mea… Cu Sibby, bineînţeles, nu se punea problema. Dar tu, ce-ai făcut astăzi? Au telefonat fetele?

După ce-i relată incidentele domoale ale zilei sale, Lavinia îi dădu veşti despre Peta şi Sibby.

— Peta afirmă că n-a fost niciodată în viaţa sa atât de fericită şi este adevărat. Când era mică, nu aveam deloc bani acasă. Sănătatea mamei nu era prea solidă…

— Dar tu, Lavinia, ai fost fericită?

Tânăra femeie se gândi serios la întrebare.

— Cred că da, cel puţin până la moartea tatălui meu.

Se ridică, bătu cu palma câteva perne, dornică să vorbească despre altceva. Continuă pe un ton degajat:

— Ştii că astăzi am avut în bucătărie o conversaţie lungă cu Petta, în olandeză? Cu dicţionarul, m-am descurcat foarte bine.

— Mi-ar fi plăcut să aud asta, spuse Radmer

izbucnind în râs. Ai făcut progrese?

Reuşesc cel puţin să-l fac să râdă, îşi spuse Lavinia.

— Vocabularul meu devine considerabil şi reuşesc chiar să rostesc câteva fraze…

— Când vei şti ceva mai mult, vom da o serată mare, hotărî el, umplându-şi paharul… Nu face mina asta îngrozită. Nu-i vom invita decât pe cei care vor fi în stare să se exprime în engleză! Până atunci, încearcă să vorbeşti în olandeză cât mai des posibil.

Lavinia îi promise cu mare plăcere.

Îndreptându-se spre uşă, constată că Radmer nu mai părea deloc cu băgare de seamă. Cu siguranţă, acel sărut fusese un gest instinctiv şi îi fusese teamă că va pretinde mai mult, în ciuda aranjamentului pe care-l încheiaseră.

Luă loc în maşină, foarte hotărâtă ca în restul serii să se comporte ca o camaradă plăcută.

Temperatura era de o blândeţe încântătoare. Aleseră o masă în apropierea ferestrei, pentru a admira mişcarea de du-te-vino a ambarcaţiunilor uşoare pe canal şi discutară cu însufleţire mâncând cina excelentă.

Radmer devenise din nou prietenos, deşi uşor distant şi se făcu luntre şi punte pentru a-i plăcea. Când Lavinia consultase uluită imensa listă de bucate, îi propuse imediat să se încreadă în el pentru a alege meniul.

Comandă diferite apetitive, pui cu ciuperci, stropit cu Amanţillada la gheaţă şi cu vin de Burgundia alb, pe care-l degustară într-o veselie totală. Cortonul Charlemagne care urmă, era un vin care merita să fie tratat cu tot respectul. Responsabilul cu vinurile îl turnă cu stima datorată reputatei podgorii.

— Vinul este un subiect de studiu pasionant, pentru cine îl interesează, remarcă Radmer.

Lavinia luă o înghiţitură şi contemplă gânditoare conţinutul paharului.

— Presupun că acesta este foarte bun. Îmi este greu să deosebesc o podgorie de alta, dar voi învăţa. Poate mă va putea îndruma Pette…

Radmer îşi stăpâni un zâmbet uşor amuzat în colţul

gurii.

— Pette este probabil o autoritate în preparatele culinare, dar pretind că eu sunt mai competent pentru a te îndruma pe această cale. Aminteşte-mi asta, când vom petrece amândoi o seară liniştită acasă…

Noaptea se lăsa încet. Lavinia, cu faţa luminată de lumina plăcută cu tentă roz a lămpii mici puse pe masă, însufleţită de încântare şi de căldura vinului, devenise cu certitudine încântătoare.

— Ai obiceiul să vii aici, Radmer? îl întrebă.

— Vin la ocazii, cu prietenii. Nu ies… sau mai degrabă nu ieşeam foarte mult odinioară. Probabil sunt luni de când nu am venit aici.

— Dar şeful de sală te cunoaşte, lăcu tânăra femeie turnând cafeaua în ceşti.

— Asta face parte din atribuţiile sale. Şi dacă le-am aduce într-o seară pe fete să cineze aici? Pe ce dată este aniversarea Petei?

Lavinia îl informă, râzând de plăcere.

— Va adora acest loc… A avut atât de puţin noroc, până acum…

Tânăra femeie întoarse ochii repede. Surprinsese pe chipul lui

Radmer o expresie ciudată. N-ar fi ştiut s-o definească exact. Poate era milă. Dispăru atât de rapid, încât crezu că fusese rodul imaginaţiei sale.

Pe drumul de întoarcere, păstrară o tăcere complice. Îndată ce pătrunseră în casă, Lavinia îi ură imediat noapte bună lui Radmer şi urcă să se culce. Probabil se săturase de compania sa în acea seară. Trebuia să-i lase timp pentru a se obişnui cu prezenţa sa.

Radmer nu făcu niciun efort pentru a o reţine, mulţumindu-se să răspundă mulţumirilor sale asigurând-o că şi el petrecuse o seară excelentă şi că era nerăbdător s-o ia de la capăt a doua zi.

La micul dejun, se strădui să anime conversaţia. Îi turnă cafeaua şi se adânci ea însăşi în citirea ziarului Daily Telegraph, în timp ce soţul său desfăcea corespondenţa.

— Sper să ai o zi mai bună decât ieri la spital, îi spuse pentru a face impresie, când Radmer ieşi din cameră.

Apoi se putu lăsa pradă fără martori umilinţei şi lacrimi îi căzdeau pe pâinea prăjită unsă cu unt, pe care nu fu în stare s-o mănânce. Îşi şterse ochii cu furie. Hotărât lucru, era pe cale să devină o smiorcăită perseverentă.

Luă câinii să facă o plimbare în parc înainte de a telefona pentru a avea veşti de la Sibby şi Peta, a căror întoarcere la Amsterdam era prevăzută pentru ziua următoare. Păreau amândouă bucuroase de viaţă şi îşi disputară telefonul pentru a-i vorbi, astfel încât Lavinia nu-i putu spune decât o vorbă sau două fiecăreia dintre ele. Lăsă receptorul pentru a merge s-o întâlnească pe Pette la bucătărie, care-i propuse să facă împreună cu ea inventarul dulapurilor cu lenjerie.

Radmer se întoarse mai curând decât prevăzuse. Lavinia era în genunchi, în mijlocul covorului din salon, învăţând o serie de vorbe în olandeză, cu câinii întinşi alături. Aceştia se năpustiră înaintea stăpânului, imediat ce pătrunse în încăpere. Tânăra femeie se pregăti să se ridice, dar soţul său spuse imediat:

— Nu! Nu te deranja, vin eu. Ce naiba eşti pe cale să faci?

Aruncă o privire asupra cărţii aride de gramatică şi o închise cu un aer hotărât.

— Biata mea copilă! Uitasem complet cât de greu este de învăţat limba noastră. Sper că Jufirouw de Wall nu te tiranizează prea mult!

— Puţin, răspunse Lavinia, pufnind în râs. Ieri a trebuit să suport o predică severă. La drept vorbind, nu este exagerată. M-a făcut să înţeleg că acum, pentru că sunt soţia ta, va trebui să stăpânesc limba olandeză mai repede ca niciodată.

Mi-a ordonat să citesc în fiecare zi ziarele, să traduc lecturile şi să discut politică împreună cu tine.

Radmer izbucni în râs şi o privi cu un aer înduioşat.

— Draga mea micuţă, află că eu nu discut aproape

niciodată politică. Aş considera plictisitor să faci asemenea sacrificii. Întorcându-mă acasă, prefer să găsesc o femeie în rochie roz, dispusă să asculte cu simpatie lamentările referitoare la munca mea şi în stare să facă nişte comentarii de bun-simţ pe acest subiect.

— Ai avut o zi bună? îl întrebă Lavinia.

Radmer se întinse cât era de lung într-un fotoliu şi îşi încrucişă mâinile în spatele capului.

— Excelentă. Ţi-ai băut deja ceaiul?

— Nu încă. Voi pune să fie servit imediat. Unde îl bei, în salon sau în biroul tău?

Radmer avea ochii închişi şi-i deschise pentru a o privi. Îi vorbi atât de încet, încât de-abia îl auzi.

— Îmi place compania ta, Lavinia, din ce în ce mai mult. Să nu te îndoieşti de asta nicio clipă, chiar dacă uneori sunt iritabil, obosit sau preocupat. Ai darul de a-mi reda liniştea, spuse înainte de a închide din nou ochii.

Mi-e foame. Probabil am uitat să mănânc de prânz…

Cât i-ar fi plăcut Laviniei ca această conversaţie să continue… Se strădui să meargă la bucătărie să-i dea ordine Pettei şi se întoarse în grabă în salon pentru a-l anunţa pe Radmer că i se pregăteşte un ceai substanţial. Simţi o profundă mulţumire văzându-l mâncând cu poftă sandvişurile, pâinea prăjită şi checul pe care Bep, valetul său, i le adusese câteva minute mai târziu. Iar când se întinse pe canapea pentru a-şi face o scurtă siestă, Lavinia se aşeză, la fel de tăcută ca un şoricel, pentru a aştepta să se trezească.

Radmer se întinse din nou, privi pendula şi-i propuse să meargă să se schimbe.

— Am reţinut o masă pentru ora douăzeci, la o jumătate de oră de mers cu maşina. Va fi plăcut să ajungem puţin mai devreme, pentru a avea timp să bem un pahar înainte de cină.

Lavinia constată cu satisfacţie că rochia de culoarea piersicii era absolut superbă. Se machie cu grijă, îşi perie părul până îl făcu să strălucească asemenea mătăsii şi coborî scara. Radmer o aştepta deja jos. Lavinia era

neliniştită în legătură cu cumpărăturile sale. Oare nu exagerase oferindu-şi două rochii odată? Temerile îi fură înlăturate de privirea admirativă şi surprinsă cu care o învălui soţul său.

— Încântătoare! îi spuse. Îmi plăcea rochia roz, dar aceasta este şi mai fermecătoare.

— Este o variantă de roz, îi spuse Lavinia cu cea mai mare seriozitate. Nu aveam cu adevărat nevoie de ea, dar mi s-a părut frumoasă şi-mi venea atât de bine…

Radmer o studie cu atenţie şi-i luă etola din catifea albă pentru a i-o pune pe umeri.

— Aminteşte-mi să-ţi ofer o etolă din blană.

Lavinia se întoarse încet spre el.

— Nu mi-aş permite niciodată un asemenea lucru, îi răspunse cu sinceritate. Femeile nu ţin să le amintească soţilor să le cumpere blănuri.

Radmer avu atunci un gest care o făcu să pufnească în râs. Îşi scoase batista din buzunar pentru a-i face un nod.

— Încearcă să înţelegi, Lavinia. Am cam uitat ce trebuie şi ce nu trebuie să facă un soţ… Este atât de mult timp de când trăiesc singur…

Şi oare cum trebuia să reacţioneze o a doua soţie căreia i se face o asemenea remarcă? se întrebă Lavinia. Se hotărî să nu ţină seama de asta…

— I-am spus lui Sibby unde vom merge şi m-a informat că este un loc minunat. Sunt nerăbdătoare să mergem acolo. Plecăm?

Sibby nu se înşelase. Hotelul de mare clasă fusese odinioară un splendid castel. Seara era plăcută şi caldă. Se plimbară pe terase şi comandară un pahar lângă o fântână, înainte de a lua loc la o masă, lângă o fereastră care dădea spre parc. Pateul de ficat, antricotul sote de Cussy şi sufleul de clătite cu piersici, alese de Radmer, fură mici minuni de artă culinară. Apoi o invită să danseze şi fu surprins să constate, după câteva clipe, că Lavinia dansează perfect. Şi Radmer era un bun dansator, la fel de în largul său la dansurile moderne, cât şi la vals şi slow.

— Sibby m-a învăţat totul, spuse el, aproape scuzându-se. Eşti o parteneră minunată, Lavinia. Este foarte plăcut.

Dansară neobosiţi, oprindu-se de comun acord pentru a bea puţină şampanie, înainte de a merge din nou pe pistă.

— Ceea ce-mi place cel mai mult pe lume, este valsul, spuse Lavinia.

I-ar fi plăcut să danseze cu el toată noaptea, iar seara trecea prea repede după dorinţa ei. Era probabil că după ce se vor întoarce fetele, aceste ieşiri nocturne să ia sfârşit. Activităţile lor vor deveni mai familiale şi va avea puţine şanse să se afle singură cu el…

Dansară un ultim vals de vis şi Lavinia se duse să-şi ia etola de la vestiar.

— Mulţumesc pentru seara aceasta încântătoare, Radmer. Am petrecut clipe minunate, îi spuse când fură instalaţi în maşină.

— O vom repeta, îi spuse acesta, angajându-se pe şosea.

Lavinia fu puţin dezamăgită. Sperase să-l audă spunând că seara fusese şi pentru el încântătoare. Îşi netezi cu mâna materialul moale al rochiei şi visă în tăcere la clipele care tocmai trecuseră.

— Noaptea este splendidă, spuse Radmer brusc, scoţând-o din visare. Ne vom întoarce pe drumul şcolarilor. Astfel, vom evita să traversăm Hilversum şi vom ocoli Loosdrechtsche Plassen, pentru a reveni pe autostradă după Amstelreen. Este aproape la fel de rapid şi mult mai frumos.

Lavinia acceptă acest itinerar cu bucurie. Nu se simţea obosită deloc. Dansul îi trezise toată energia. Discutară tot felul de lucruri, pe deplin mulţumiţi, de-a lungul drumurilor înguste ce treceau pe lângă lacuri. Se apropiau de Loenen când, contemplând câmpia sub clar de lună, Lavinia exclamă brusc:

— Priveşte acea lumină, Radmer, la dreapta ta…

— Şi pe mine mă intrigă de un timp. Fără să greşesc,

s-ar spune că este un incendiu… Cred că ar trebui să mergem să vedem mai de aproape.

Angajă maşina mare pe o cărare asemănătoare mai mult cu o potecă, nu cu un drum.

Acum, focul se vedea clar. Licăriri sinistre luminau câmpia liniştită şi se estompau rând pe rând. Incendiul era mai îndepărtat decât presupusese Lavinia. Era probabil vorba de o fermă izolată, destul de departe de drum. I se păru că simte miros de fum şi aude un trosnet slab de flăcări. Până la urmă zăriră casa. Era o fermă care se întindea în mijlocul copacilor şi al păşunii. Drumul mic se înfunda. Radmer opri motorul Bentleyului la o distanţă bună de fermă.

— Aşteaptă-mă aici, îi spuse Laviniei ieşind din maşină.

Dispăru rapid pe o uşă a fermei, pe care nu avu nicio greutate s-o deschidă cu o lovitură de umăr. îl auzi strigând, în interiorul casei. Cineva răspunse cu o voce foarte slabă. Auzi de asemenea şi alte zgomote. Caii nechezau de spaimă şi vacile mugeau. Probabil erau închise în graiul mare din spatele casei. Din locul în care stătea, flăcările nu se vedeau. Doar o licărire slabă se filtra prin ferestre. Situaţia nu părea să fi atins încă punctul critic. Dar până când Radmer îi va ajuta pe locuitorii fermei să iasă din clădire, poate va fi prea târziu să salveze animalele. Lavinia ieşi din maşină şi privi în jur. Nimeni în împrejurimi. Îşi lăsă poşeta şi etola pe scaun şi alergă spre grajd.

Capitolul 1

La lumina lunii, Laviniei îi fu relativ uşor să găsească uşa grajdului. Aceasta se deschise scârţâind, descoperind un spaţiu larg despărţit în boxe de fiecare parte, unde se agitau vacile. În fund, caii dădeau din copite şi se cabrau, cu ochii îngroziţi, strălucind înnebuniţi, în mijlocul baloţilor de fân.

Nu pierdu timp să stea pe gânduri. Tremurând de teamă, deschise larg cele două uşi batante care dădeau spre curtea fermei şi câmpiile înconjurătoare şi se duse să

elibereze caii, scoţând strigăte liniştitoare, mai mult pentru a-şi învinge propria frică decât pe cea a animalelor.

Fu uşurată să constate că în ciuda spaimei lor, animalele nu aveau nicio intenţie să rămână în încăperi. Nechezară cât îi ţinură plămânii înainte de a se năpusti afară din grajd. Lavinia nu fu deloc mai liniştită când începu să elibereze vacile mergând de la o boxă la alta, contând pe instinctul de conservare al bovinelor pentru a le îndrepta spre uşă. Exact asta se întâmplă, spre marea sa uşurare şi fără prea mare îmbulzeală, în mijlocul rotocoalelor de fum.

Când văzu animalele afară, fără să mai fie în pericol, avu precauţia de a face un tur rapid al locurilor, pentru a se asigura că nicio fiinţă vie nu mai rămăsese fără ajutor, rugând cerul ca niciun taur să nu se ascundă într-un colţ, deoarece în acest caz, cu siguranţă n-ar fi avut curajul să se apropie. Dar din fericire, nu găsi decât un câine de cireadă care mârâi la apropierea sa. Lavinia îşi aminti că-l auzise lătrând când eliberase caii. Se repezi spre el şi începu să desprindă sfoara atârnată de zgardă, vorbindu-i încet pentru a-l linişti, atât de grăbită să-l elibereze, încât de-abia observă că-şi arată colţii.

— Eşti un câine bun, îi repetă de câteva ori, fără să-şi dea seama de ferocitatea sa. Du-te şi caută vacile! Adună turma!

Câinele îşi roti ochii furioşi şi ieşi târâş din şură.

Acum, mirosul de fum era foarte puternic. Lavinia văzu rotocoale de fum formându-se în spatele grajdului. Deschise o altă uşă mică, ce da evident în casă, prin care pătrunse şi fu învăluită imediat de un nor gros de fum care o făcu să tuşească, în timp ce ochii o ardeau şi se umpluseră de lacrimi usturătoare. Nu se gândi nicio clipă să bată în retragere. Nu ştia exact unde se afla, dar Radmer era undeva în casă şi avea nevoie de ajutor.

Acest gând o făcu să-şi extindă investigaţiile mai departe. Ieşind din norul de fum, descoperi un spaţiu mai limpede pe care-l estimă a fi un culoar, separând bucătăria de partea din faţă a casei. De acolo putu vedea focul şi să-l

audă trosnind. Scara era intactă încă, dar flăcările ajunseseră deja în partea de sus a treptelor. După toate aparenţele, jos nu era nimeni. Lavinia începu să urce treptele în clipa în care Radmer apăru sus, coborând atent scara, cu un copil în braţe.

— Ţi-am cerut să rămâi în maşină, îi spuse calm.

Pentru că eşti aici, binevoieşte şi ia acest copil. Nu este rănit. Este doar îngrozit.

Lavinia luă mica formă fragilă în braţe.

— Mai este cineva sus?

— Mama. A născut ieri. Trebuie de asemenea transportată cu copilul. Soţul său a vrut să vină s-o ia, dar l-a împiedicat fumul. I s-a făcut rău şi l-am tras afară, în faţa intrării casei.

Fermierul îşi revenea încet din simţiri, întins afară, în faţa uşii, de-abia conştient de prezenţa Laviniei.

— Nu te nelinişti, spuse tânăra femeie. Se va aranja totul. Mă întorc într-un minut.

Aşeză copilul în spatele maşinii şi închise portiera, lăsându-l urlând de frică. I-ar fi plăcut să rămână lângă el pentru a-l încuraja, dar era mai urgent să se întoarcă lângă Radmer, să-l ajute. Acesta nu putea transporta şi mama şi copilul în acelaşi timp, iar focul ameninţa să se întindă rapid în toată casa.

De fapt, era mai mult fum decât foc. Scara îngustă era acum plină de o pâclă neagră şi deasă. Alergă până la bucătărie, să moaie foarte repede o cârpă în apă, îşi acoperi nasul şi gura şi urcă scara în grabă.

Fu mai îngrozită de privirea furibundă a lui Radmer decât de flăcări.

— Ieşi de aici, îi strigă acesta. Ai înnebunit? Vrei să mori?

— Nu! strigă Lavinia prin cârpă. Dar acum, pentru că sunt aici, dă-mi bebeluşul.

Se repezi fără să aştepte, să pună mâna pe mica formă care urla în leagăn, coborî în fugă scările şi se grăbi afară pentru a-şi lăsa cea de-a doua povară în maşină.

— Iartă-mă, avu totuşi timp să strige făcând un pas

mare, încă o dată peste corpul fermierului. Lăsă bebeluşul care scâncea în maşină, rugă celălalt copil să nu mai plângă şi se întoarse lângă bărbat. Se simţea mai bine, în ciuda tentei livide.

Miju vrouw… die kinderen… murmura cu o voce inconştientă, încercând să se pună pe picioare.

Lavinia nu ştia cum să-i spună că erau salvaţi. Îi zâmbi şi dădu din cap cu un aer liniştitor.

Bărbatul îşi pierdu din nou cunoştinţa. Lavinia nu putu decât să-i târască puţin mai într-o parte corpul, pentru a elibera uşa. Era şi timpul, deoarece o clipă mai târziu, Radmer ieşi cu femeia în braţe. Lavinia alergă înaintea lui, deschise portiera, luă bebeluşul şi copilul mai mare pe care-i strânse lângă ea, în timp ce Radmer aşeză femeia pe scaunul din spate. Când fu instalată, Lavinia vârî copii lângă ea. Radmer închise portiera.

— Du-te şi vezi ce poţi face pentru soţ, eu voi face să iasă animalele din grajd, spuse acesta în grabă.

— S-a făcut.

Radmer o privi uimit.

— Sunt dezlegate toate? Vacile… caii?

— Şi câinele, răspunse Lavinia dând din cap. Toate animalele sunt salvate. Am verificat.

— Ei bine! făcu Radmer cu admiraţie. Eşti o fată al naibii de curajoasă! Nu ţi-a fost teamă?

— Nu. Am fost îngrozită! Şi bărbatul? Oare unde putem merge să căutăm ajutor?

Soţul său se gândi o clipă înainte de a răspunde.

— Presupun că cineva a observat focul, chiar în această regiune izolată. Putem mulţumi cerului că am ajuns la timp, înainte ca ferma să se transforme în jar. Şi dacă-l voi putea pune pe acest bărbat pe picioare, vom putea salva mobilele împreună, dar mi-e teamă că nu vom putea veni de hac incendiului.

Radmer o privi pe Lavinia cu un aer preocupat.

— Ştii să conduci, Lavinia? o întrebă brusc.

— Mi-am luat permisul acum câţiva ani şi de atunci n-am condus decât o dată sau de două ori.

— Crezi că eşti în stare să conduci Bentleyul? îl voi întoarce pentru tine. Vei ajunge la şosea şi te vei opri la prima casă din drumul tău…

Îi văzu pe chip expresia îngrozită.

— …Ştiu că-ţi este teamă, continuă. Dar această femeie are nevoie să fie spitalizată cât mai repede. Eşti în stare să urmezi instrucţiunile pe care ţi le voi da?

— Voi face tot ce pot.

— Bravo. Voi întoarce maşina.

O lăsă o clipă singură, pentru a se duce să verifice starea în care era fermierul.

— Îşi revine, cred că mă va putea ajuta, îi spuse Laviniei la întoarcere. Ne vom apuca de treabă în timp ce te vei duce să cauţi ajutor.

Urcă la bordul maşinii pentru a o pune pe direcţia de mers, apoi o făcu pe Lavinia să urce în locul său, lăsând motorul să meargă. Nu-i mai rămânea decât să schimbe vitezele. Tânăra femeie întoarse spre el o faţă palidă de teamă. Radmer îşi trecu capul prin geamul deschis al portierei şi-i puse o mână pe obraz.

— Este rândul tău! îi spuse cu căldură.

Mai întâi, Lavinia conduse foarte încet. Nu uitase nimic din lecţiile de condus, dar prefera să ruleze încet pentru a se obişnui cu dimensiunea maşinii şi reacţiile sale. Era singură pe drum, nu se vedea nicio maşină şi luna strălucea încă, luminând câmpia înconjurătoare. Ajunse la şoseaua pe care se angajă cu teamă, punând timid piciorul pe acceleraţie, scrutând întunericul în speranţa de a descoperi rapid o casă cu vederea. În cel mai rău caz, va putea totuşi să meargă până în oraşul Loenen, foarte apropiat.

Şoseaua se întindea aproape de apă şi nu erau case deloc. Lavinia încetini pentru a pregăti un viraj şi brusc, observă două porţi masive, deschise în capătul unei alei. Casa putea fi foarte departe. Oricum, merita osteneala să încerce. Angajă Bentleyul printre stâlpii portalului pe aleea întunecată de arbori, pentru a se opri încet în faţa unei locuinţe de dimensiuni considerabile, adâncită în întuneric.

Coborî din maşină, murmură câteva cuvinte liniştitoare ocupanţilor vehiculului şi aruncă o privire spre ceasul de la tabloul de bord. Ora două dimineaţa… Oare cum vor reacţiona locuitorii casei? Preferă să nu se gândească la asta. Sună cu hotărâre la uşă.

Bărbatul bătrân care veni să-i deschidă, după ceea ce i se păru o eternitate, o privi uluit. Şi trebuia să accepte că avea de ce. Este puţin obişnuit ca o vizitatoare să sune la uşă, la această oră din noapte, îmbrăcată în rochie de seară sfâşiată, acoperită de funingine… Lavinia îl salută şi, nevoind să se angajeze într-o conversaţie din care n-ar fi înţeles probabil nimic, îl întrebă pe un ton grăbit:

— Telefon? făcu gesticulând spre maşină. Poliţia…

Bărbatul o privi cu atenţie şi rosti câteva cuvinte de neînţeles. Lavinia îl întrerupse imediat.

— Telefon? insistă.

Bărbatul tot mai ezita.

Tânăra femeie strânse în minte toate cunoştinţele sale de limbă olandeză, pentru a-şi încerca din nou norocul, dar auzi deodată un zgomot de paşi apropiindu-se de bărbatul din uşă.

— Wat is ei am de hand? făcu o voce.

— Oh! Dacă cel puţin aş putea să găsesc pe cineva care să vorbească englezeşte! se lamentă Lavinia, descurajată, aruncând o privire peste umărul bărbatului. O femeie zâmbitoare veni în faţa sa şi i se adresă în limba ei.

— Ce doriţi? Aveţi necazuri?

— Da, răspunse Lavinia oftând, uşurată.

Explică rapid situaţia.

— Soţul meu doreşte ca această femeie să fie spitalizată cât mai repede posibil. Puteţi oare chema o ambulanţă?

— Desigur, răspunse femeia. Dar mai înainte, o vom aduce în casă, cu copiii. Soţul dumneavoastră ştie unde sunteţi?

Lavinia dădu din cap în semn de negare.

— Nu. Mi-a spus să intru în prima casă pe care o voi întâlni pe drum.

Interlocutoarea sa se întoarse spre bătrânul bărbat şi îi vorbi cu calm, înainte de a pleca să telefoneze probabil, deoarece Lavinia îi auzi vocea înfundat în altă încăpere.

— Şi acum, să ne ocupăm de copii, spuse întorcându-se.

Îi întinse mâna Laviniei, care i-o strânse.

— Mă numesc Mevrouw van der Platte.

Aceste prezentări, la o oră nepotrivită din noapte, îi părură oarecum ciudate Laviniei.

— Mevrouw ter Blavinck, murmură ca răspuns.

Zâmbetul gazdei sale se lărgi considerabil.

— Oare sunteţi soţia lui Radmer? îl cunoaştem puţin, făcu ea umflându-se în pene, strângând mai bine halatul în jurul său.

O urmă pe Lavinia până la maşină, urmată îndeaproape de bătrânul bărbat. Duseră împreună femeia şi copiii în interiorul casei şi-i aşezară într-un salon mare şi confortabil, unde cei trei nefericiţi fură întinşi pe o canapea largă, în timp ce bătrânul bărbat fu însărcinat să aducă lapte cald.

— Soţul meu nu este acasă, explică Mevrouw van der Platte. Hank este paznicul nostru. Trăieşte aici cu soţia sa, care este bucătăreasă. Dar cred că n-are rost s-o deranjez. Ce pot face pentru a vă fi de folos, Mevrouw ter Blavinck?

Lavinia era aplecată asupra pacientei sale care era palidă şi nu părea să se simtă în apele sale. Copilul adormise şi bebeluşul se cuibărise lângă mama sa.

— Deocamdată nimic, vă mulţumesc. Nu cred că sunt arşi, dar a fost un fum îngrozitor. Credeţi că pompierii şi ambulanţa vor sosi curând?

Ca pentru a-i răspunde la întrebare, auzi sirenele maşinilor de pompieri înaintând pe şosea, urmate apoi de altele.

— Pompierii şi poliţia, confirmă cu totul inutil Mevrouw van der Platte, întinzându-i Laviniei un pahar cu lapte.

— Daţi-l bolnavei, dumneavoastră aveţi cafea.

O privi pe tânăra femeie dându-i pacientei paharul cu

lapte cald.

— Povestiţi-mi cum v-aţi dat seama că este un incendiu în împrejurimi?

— Soţul meu şi cu mine ne întorceam acasă din Baarn şi Radmer s-a gândit că ar fi mai plăcut s-o luăm pe drumurile mici de ţară.

— Şi unde este el acum? La locul incendiului?

— Da. Dacă reuşeşte să-l facă pe fermier să-şi revină, crede că vor putea salva câteva mobile.

— Şi animalele?

— Le-am scos eu din grajd. Sper că nu se vor pierde. Am lăsat câinele cu ele.

Însoţitoarea sa o privi cu respect.

— Sunteţi o femeie formidabilă! Soţul dumneavoastră trebuie să fie mândru!

Lavinia şterse buzele pacientei.

— Sper că va afla unde sunt, se grăbi Lavinia să răspundă.

— Va şti. Hank le-a spus poliţiştilor unde sunteţi. îl vor anunţa pe soţul dumneavoastră. Ambulanţa va sosi dintr-o clipă în alta.

Totuşi, Radmer sosi înaintea ei. Lavinia îi recunoscu vocea când Mevrouw van der Platte răspunse la sonerie şi deschise larg uşa. Bărbatul se repezi spre ea şi-i luă mâinile.

— Te simţi bine? o întrebă, fără să piardă timpul cu efuziuni.

Inima Laviniei tresări în piept îndată ce-l văzuse. Răspunse totuşi cu calm:

— Foarte bine, mulţumesc. Ar trebui să arunci o privire asupra mamei. Am făcut-o să bea puţin lapte cald, dar nu pare să se simtă prea bine.

Erau amândoi aplecaţi asupra tinerei mame, când gazda lor intră în salon cu o tavă cu cafea în mâini.

— Are nevoie de tratament, spuse Radmer. Oare ambulanţa este pe drum?

— Da. Copiii vor merge cu ea?

— Da. Tatăl a fost condus direct la spital, în maşina

poliţiei. Se simte bine, dar trebuie să fie ţinut sub observaţie. Va rămâne acolo atâta timp cât se vor ocupa de soţia şi copiii săi.

— Vrei să-i însoţesc? propuse Lavinia care-şi bea cafeaua.

Era într-o stare lamentabilă, rochia sa frumoasă acoperită de funingine şi sfâşiată avea o ruptură la fustă. Părul desfăcut îi dădea un aer de copilă pierdută.

Radmer scutură din cap.

— Va fi o infirmieră pe ambulanţă. Îndată ce totul va fi rezolvat, te voi duce acasă.

Lavinia îşi eliberă fruntea de o şuviţă de păr, cu un aer absent.

— Te vei întoarce şi tu? îl întrebă.

— Când vei fi în loc sigur, mă voi duce la spital.

Lavinia îşi lăsă ceaşca de cafea.

— Dacă nu te deranjează, mi-ar plăcea să merg cu tine, pur şi simplu pentru a şti dacă totul este bine pentru mamă şi pentru copii.

— Draga mea copilă, spuse Radmer încruntându-se, este aproape ora trei dimineaţa! Ce ai putea face mai mult? Mă voi întoarce îndată ce este posibil.

Lavinia se duse să ridice băieţelul care se trezi tresărind şi izbucni în suspine înverşunate.

— Da, desigur, nu m-am gândit la asta, răspunse cu o voce fără inflexiuni, este o prostie…

Ţinând copilul cu capul pe umărul său, se îndreptă spre vestibul, murmurându-i cuvinte tandre pentru a-l calma, fără o singură privire pentru Radmer.

Ambulanţa sosi aproape imediat. Lavinia se îndepărtă din drum şi, în compania lui Mevrouw van der Platte văzu doi brancardieri transportând în mod abil mama şi copilul în ambulanţă, însoţiţi de o infirmieră încântătoare, sub atenta supraveghere a lui Radmer.

Îşi luară apoi rămas-bun de la gazda lor şi Lavinia îşi alătură mulţumirile celor ale lui Radmer înainte de a o părăsi pentru a merge cu el la maşină.

— Trebuie să fii epuizată, spuse Radmer îndată ce

fură pe aleea care ducea spre şosea, iar această maşină ţi s-a părut probabil greu de manevrat.

— Da, răspunse Lavinia cu o voce indiferentă. De fapt, nu este greu de condus, dar n-am încercat decât un Austin şi asta cu ani în urmă.

Soţul său bombăni vag şi nu mai spuse nicio vorbă timp de câteva minute. Deschise gura doar pentru a face o remarcă în legătură cu întoarcerea Petei şi a lui Sibby. Era foarte clar că nu dorea să vorbească despre incendiu. Ceea ce era păcat, deoarece asemenea unei fetiţe, Lavinia se aştepta să fie felicitată pentru curajul şi ajutorul său. Îşi înghiţi lacrimile şi privi cu hotărâre străzile întunecate din Amsterdam, defilând în spatele geamului. Curând vor ajunge acasă.

Radmer deschise uşa masivă a casei şi intră după ea.

— Dar… făcu Lavinia cu vocea uşor surprinsă, am crezut că înţeleg că vrei să te duci la spital…

Bărbatul oftă iritat.

— Cu greu mă pot prezenta acolo în halul acesta. Trebuie să mă schimb.

Lavinia îl privi cu atenţie. La prima vedere, costumul era şifonat. Era acoperit de urme de Dumnezeu ştie ce, amestecate cu funingine şi o ruptură se căsca pe un picior în pantaloni.

— Nu eşti rănit? îl întrebă brusc tânăra femeie.

— Nu, deloc! Avem amândoi o înfăţişare mândră! Du-te şi te culcă, Lavinia, spuse stăpânindu-şi un zâmbet.

Aceasta se îndreptă spre scară, cu mâneca ruptă a rochiei atârnând de braţ. La baza scării se întoarse, pentru a-i întâlni privirea dură.

— Noapte bună, draga mea. Ai fost minunată, îi spuse.

Lavinia nu răspunse. I-ar fi plăcut s-o ia în braţe, să o legene murmurându-i la ureche că era cea mai minunată şi mai curajoasă fată din lume. Schiţă un zâmbet şi urcă încet treptele, lăsându-şi braţul să alunece pe lemnul lustruit al balustradei. Era aproape sus pe scară când Radmer vorbi din nou atât de încet, încât de-abia îl auzi. Parcă şi-ar fi

smuls cuvintele din gură:

— Aceste ore au fost cele mai rele din viaţa mea şi doar acum realizez asta.

Lavinia crezu că voia să vorbească despre incendiu şi despre eforturile pe care le făcuse pentru a salva fermierul şi familia sa. Probabil era epuizat.

— Şi mie mi-a fost teamă, îi răspunse încet, cu o voce maternă şi totuşi, n-am fost nici măcar în pericol.

Radmer, care înaintase spre scară, se opri în loc şi începu să râdă. Lavinia îl privi descumpănită. Era pe punctul să-l întrebe ce găsise atât de nostim în ceea ce tocmai spusese, când Pette, înfăşurată în capot, cu părul împletit cu sobrietate, apăru pe palier şi îi privi pe amândoi, aplecându-şi capul peste balustradă.

Zărind-o pe Lavinia în acea stare lamentabilă, coborî câteva trepte pentru a o susţine ca o mamă şi o conduse până în camera sa, schimbând cu profesorul o conversaţie rapidă, făcută mai ales din răspunsuri la întrebările sale.

Lavinia era obosită şi deprimată. Îi făcu plăcere să fie îngrijită. Pette lăsă apa să curgă în baie, îi scoase rochia distrusă cu mici exclamaţii impresionate şi după o baie rapidă, o vârî în pat ca pe o fetiţă. Lavinia bău laptele cald, pregătit de Pette, sub privirea sa atentă, şi adormi pe loc, în ciuda imaginilor evenimentelor recente care-i defilau prin faţa ochilor şi i se îngrămădeau în minte.

Se trezi şi-l descoperi pe Bep la picioarele patului, cu tava cu micul dejun în mână. Când privi ceasul deşteptător, constată cu surpriză că era deja zece dimineaţa. Se aşeză în pat, mormăind cu efort în olandeză:

— Este târziu, trebuie să mă ridic…

Bep zâmbi, scutură din cap, puse tava pe pat şi îi arătă o foaie de hârtie, împăturită, aşezată lângă cafetieră. Era un bilet de la Radmer care-i spunea că se va întoarce de la spital îndată ce-şi va termina munca, apoi se va duce să le ia pe Sibby şi Peta. Vor fi toţi trei la cină şi spera ca ea să petreacă o zi liniştită, odihnindu-se şi pentru a termina o asigura de sentimentele sale afectuoase.

Lavinia sperase cu ardoare să plece cu el la

Noordwijk. Înţelese imediat că Radmer nu avea nici cea mai mică intenţie să facă să treacă acest plan înaintea muncii sale şi că nu dispunea decât de foarte puţin timp liber. Cu siguranţă, cele două ieşiri recente cu ea, erau destinate să o facă să accepte fără să se revolte această căsătorie nepotrivită. Totuşi, în timp ce dansaseră împreună, crezuse că-i făcea plăcere compania sa.

Îşi bău cafeaua, profund absorbită în gândurile sale, fărâmiţă pâinea prăjită pe balcon, pentru păsările, pentru a nu-şi atrage reproşurile Pettei pentru lipsa sa de poftă de mâncare şi se ridică din pat.

Trebuia neapărat să facă ceva pentru a-şi schimba ideile, fie şi doar o clipă. Nu ştia deloc ce atitudine să adopte în faţa acestei situaţii. Nu servea la nimic să se iasă pradă depresiei. Nu-i rămânea decât o certitudine: cu cât mai repede se va obişnui cu modul de viaţă pe care Radmer înţelegea să-l ducă alături de ea, cu atât va fi mai bine. Nu trebuia să se mai bizuie pe el pentru a-şi ocupa zilele şi nu va mai aştepta niciodată să-şi împartă orele libere cu ea.

Desigur, le avea pe cele două fete şi vor fi câteva ieşiri în familie sau cu prietenii, câteva seri petrecute împreună acasă…

Dar orice speranţă, cât de uşoară, de a ieşi în intimitate, pentru simpla plăcere de a fi amândoi singuri, trebuia să fie alungată din mintea sa.

Se îmbrăcă repede, îşi luă poşeta şi cărţile de curs şi, după o rapidă conversaţie cu Pette, ieşi din casă. Lecţia de limba olandeză îi va ocupa o oră din timpul său, după care va face câteva cumpărături.

Jufirouw de Waal fu deosebit de severă cu ea. Nu numai că nu ştia lecţia, dar era, evident, distrată.

Ieşi după o oră, după o aspră dojană şi cu un scurt eseu de redactat în olandeză, despre un subiect la alegere, în chip de pedeapsă.

Acceptă totul fără să se răzvrătească şi plecă la întâmplare pe străzile scăldate în soare. Cinci minute de mers o duseră în faţa vitrinelor şi încetini pasul la vederea

unui salon de coafură extrem de elegant. Sub acţiunea unui impuls, împinse uşa. Din fericire, adorabila domnişoară de la biroul de recepţie găsi imediat pe cineva care să se ocupe de ea, îndată ce-şi spuse numele.

— Oh! Mevrouw ter Blavinck! murmură pe un ton respectuos, ca şi când tocmai fusese prezentată reginei Olandei în persoană.

Însuşi proprietarul, domnul Henri, se grăbi să se ocupe de ea. Îi vorbi despre familia ter Blavinck cu un respect care o impresionă pe Lavinia.

Aceasta ieşi din salonul de coafură o oră mai târziu, cu portofelul uşurat considerabil şi părul, de obicei coafat fără fixativ, transformat printr-un aranjament care părea simplu, dar care nu era deloc. O asemenea transformare merita o toaletă nouă. Petrecu o jumătate de oră încântătoare în magazinele de lenjerie şi tricotaje, de unde ieşi cu o splendidă colecţie de cutii şi pachete, care o obligară să ia un taxi pentru a se întoarce acasă. În plus, întârziase pentru prânz, deoarece era deja aproape ora unu după-amiază.

Şoferul de taxi avu amabilitatea să-i ducă pachetele până la uşă. Lavinia le adună în braţe şi deschise nu fără dificultate.

Radmer stătea în picioare în uşa biroului său. Lavinia îi văzu expresia feţei şi era gata să scape pachetele. Părea obosit şi în acelaşi timp furios. Îşi lăsă cumpărăturile pe o consolă din marmură şi el veni în întâmpinarea sa, pentru a o ajuta. Când Lavinia îi aruncă o privire pe furiş, constată că nu mai era mânios deloc. Era pur şi simplu epuizat.

— Credeam că te voi găsi în pat, dormind, pentru a-ţi reveni după performanţele de ieri, îi spuse cu un zâmbet uşor binevoitor. Ai mâncat de prânz?

— Nu, răspunse tânăra femeie roşind. Am fost să fac cumpărături şi n-am văzut timpul trecând.

Intrară împreună în sufragerie, unde Bep, printr-o minune de neînţeles, îi aştepta, deja gata să servească prânzul.

— Nu credeam să te văd la prânz, remarcă Lavinia cu voce rece. În biletul tău…

Radmer îi aruncă o privire atentă peste masă.

— Sper că ai petrecut o dimineaţă plăcută făcând cumpărături, îi răspunse simplu.

— Da, mulţumesc. Am cheltuit mulţi bani, răspunse tânăra femeie bând o lungă înghiţitură de vin, pentru a-şi încălzi inima.

Acum, soţul său o privi cu un aer uşor amuzat. Cu siguranţă îi va face o remarcă în legătură cu noua sa coafură. Când era la coafor, o văzuse cu totul altfel. Dar se mărgini să-i spună:

— Sunt sigur că i-ai folosit bine. Regret că rochia frumoasă de aseară a fost distrusă.

— Oh! nu complet, îi spuse cu sinceritate. Cred că este destul de uşor de reparat. Îţi voi trimite de asemenea costumul la curăţat. Ruptura de la pantalon poate fi stopată.

— Nu mă interesează această problemă, răspunse Radmer serios. Am mai multe costume în dulap. Ar fi mai bine să-ţi cumperi o rochie nouă decât s-o repari pe cealaltă din bucăţi! Dacă ai nevoie de bani, nu ezita să-mi ceri.

Oare era contrariat s-o vadă cheltuind prea mult?

— Mi-au rămas destui, mulţumesc, îi răspunse roşind până la urechi.

Radmer dădu uşor din cap, fără să insiste mai mult. Tânăra femeie se interesă de starea de sănătate a fermierului şi soţiei sale şi, căutând cu disperare un subiect de conversaţie neutru, derivă în consideraţii despre vreme. Fu aproape uşurată când soţul său o anunţă că se întoarce la spital.

— Le voi aduce pe fete la timpul prevăzut, îi spuse Radmer plecând, înainte ca Lavinia să aibă timp să-l întrebe, cu prudenţă, dacă-l putea însoţi.

După şoc, tânăra femeie îşi spuse că era mai bine aşa. Dacă îşi dorea prezenţa sa, i-ar fi adus la cunoştinţă.

Se duse în cameră, unde cumpărăturile fuseseră

despachetate pentru ea. Contase mult pe plăcerea de a încerca lucrurile frumoase pe care le cumpărase. Dar nu simţi niciuna. Dacă Radmer era atât de indiferent încât nu remarcase că părul său lung până la talie, era astăzi coafat într-un coc savant în vârful capului, de ce-ar observa hainele pe care le purta? Se privi cu atenţie în oglindă şi se întrebă dacă va fi în stare să se coafeze singură atât de perfect. Probabil nu. Dar măcar Peta şi Sibby îi vor putea admira noua coafură când se vor întoarce. Va purta de asemenea una din noile sale toalete. Optă pentru o rochie din jerseu de mătase gri ca argintul, cu mâneci simple, lungă până în pământ, estimând că era exact genul de îmbrăcăminte potrivit pentru o mamă vitregă. Ajunse chiar la concluzia greşită că această rochie ajuta la distincţia persoanei sale mici. De fapt, părea mai tânără ca niciodată şi absolut delicioasă.

Încheie prin a-şi îmbrăca din nou rochia de bumbac, pentru a merge să plimbe câinii în parc. Acea zi minunată de vară era pe cale de a se strica puţin, norii se îngrămădeau deasupra acoperişurilor. Intră în casă, cu Dong şi Pobbe pe urmele sale. Era pe cale să izbucnească o furtună şi detesta asta.

Acasă, între Bep şi Pette în bucătărie, se simţea în siguranţă. Când trecu pragul uşii, gâfâind, începuseră să cadă primele picături de ploaie.

Lavinia îşi bău ceaiul singură, cu spatele întors spre ferestrele imense, încercând să nu se sperie la fiecare fulger. Câinii, la fel de sperioşi ca ea, se îngrămădiră alături. Furtuna se domoli în cele din urmă, făcând loc unei ploi torenţiale. Tânăra femeie îşi scoase caietele şi cărţile şi îşi studie temele la limba olandeză, până când se făcu ora să se îmbrace. O făcu pe îndelete şi termină pregătirile mergând să inspecteze masa pentru cină. Pette intră în sufragerie şi admirară împreună faţa de masă brodată, imaculată, tacâmurile de argint strălucitoare şi paharele din cristal, fin cizelate. Întocmiseră împreună un meniu de sărbătoare şi Lavinia, fericită să găsească ceva de făcut, o însoţi pe menajeră la bucătărie pentru a gusta din

deserturile delicioase preparate în onoarea întoarcerii celor două adolescente.

Era plăcut să umble de colo-colo prin bucătăria caldă şi primitoare, plină de arome delicate. Tingirile de aramă agăţate pe pereţii bucătăriei luceau plăcut. Simţi o vie plăcere când ocupanţii bucătăriei o complimentară pentru eleganţa sa. Chiar Ton, ajutorul de bucătar, totuşi puţin vorbăreţ de obicei, nu se putu stăpâni să-şi arate admiraţia. Lavinia se întoarse în salon, cu ochii strălucind de plăcere. Câteva secunde mai târziu, auzi uşa de la intrare deschizându-se dintr-odată şi un zgomot grăbit de paşi din hol, îi anunţa întoarcerea familiei. Fetele apărură în acelaşi timp, strigând numele Laviniei cât le ţinea gura şi se opriră, uluite, la vederea celei care le aştepta în picioare în mijlocul salonului.

— Oh! exclamă Peta… Eşti absolut senzaţională. Ai făcut ceva cu părul tău? Dumnezeule! Rochia aceasta este splendidă!

— Ce frumoasă eşti! declară Sibby cu candoarea sa tinerească. Ca şi în alte zile, adăugă grăbită. În sfârşit, înţelegi ce vreau să spun.

Săriră de gâtul Laviniei, cu o căldură care-i încălzi inima. Tânăra femeie trebui să le tempereze explozia de tandreţe, pentru a nu-i distruge coafura.

Cele două tinere fete slăbiră îmbrăţişarea fără să-i lase totuşi mâinile, pentru a o face să se învârtă în jurul ei, s-o admire din toate unghiurile şi făcând comentarii subliniate de hohote de râs.

— Tată! Nu găseşti că Lavinia este fantastică în această rochie? exclamă brusc Sibby. Nu-i de mirare că ai luat-o de soţie! I-ai văzut coafura frumoasă?

Lavinia nu observase că Radmer intrase în încăpere.

— Cina este gata. Grăbiţi-vă să mergeţi să vă spălaţi pe mâini, le spuse zâmbind celor două micuţe, fără să prea ştie ce spunea.

Apoi se întoarse pentru a înfrunta privirea soţului.

— Sper că ai avut o călătorie plăcută şi că părinţii tăi se simt bine, adăugă, observându-l cu grijă.

Era întru totul stăpâna casei, preocupată să placă invitaţilor. Cele două fete schimbară o privire mirată şi ieşiră din salon.

Radmer umplu două pahare cu vin şi îi aduse unul.

— Da, mulţumesc, făcu el cu un aer puţin ezitant.

Presupun că ar fi trebuit să spun ceva în legătură cu noua ta coafură… Îmi pare rău. Oh! dar să ştii că am remarcat-o… Ţi-am mărturisit deja că am devenit foarte stângăci cu femeile. Te rog să mă ierţi. Şi rochia, este foarte frumoasă…

Lavinia îi mulţumi cu un aer liniştit şi bău o înghiţitură de Xeres. Simţea că avea nevoie de asta. Mai târziu, când fetele se vor culca, intenţiona să aibă o conversaţie cu el, pentru a încerca să reînnoade relaţiile cordiale care le avuseseră până acum, deocamdată compromise. Probabil fusese obosit, pur şi simplu. Îşi goli paharul de Xeres şi mai ceru unul.

Radmer îi umplu din nou paharul, cu o licărire maliţioasă în ochi.

— În sănătatea ta, Lavinia!

Fără îndoială, atribuie nervozitatea sa întoarcerii fetelor acasă şi îşi imagina că se îmbrăcase din cap până în picioare pentru acelaşi motiv…

— Mulţumesc, Radmer! Am nevoie de o băutură întăritoare. Sunt puţin nervoasă. Este stupid, nu-i aşa? Va trece. Este minunat să le văd din nou pe cele două fete în casă, minţi cu neruşinare.

— Sunt adorabile… O mare greutate mi se ia de pe umeri: voi putea să mă consacru lecturii fără să mă simt vinovat că o abandonez pe Sibendina. Nu crezi că ar fi bine ca Peta să ia şi ea lecţii de limbă olandeză cu Juffrouw de Waal? Nu în acelaşi timp cu tine, se înţelege. Dacă lecţiile vor duce spre subiecte ca istoria şi geografia, de exemplu, ar putea merge chiar la aceeaşi şcoală cu Sibby. Sunt sigur că se poate face. Crezi că-i va conveni ideea?

Lavinia ridică spre soţul său o privire plină de recunoştinţă.

— Eşti cel mai minunat dintre bărbaţi, Radmer!

Sunt convinsă că va fi nebună de bucurie. I-ai vorbit despre asta?

Soţul său păru surprins.

— N-aş fi luat această iniţiativă fără să-ţi vorbesc înainte, draga mea prietenă.

Cât i-ar fi plăcut Laviniei să-i fie mai dragă decât o prietenă…

— Doreşti să mă ocup eu de asta, pentru a nu te face să-ţi pierzi timpul? propuse tânăra femeie.

Radmer scuturâ din cap în semn de negare. Încurajată de vin, Lavinia nu se putu stăpâni să întrebe:

— De ce nu m-ai luat cu tine la Noordwijk?

Soţul său o observă cu atenţie şi se gândi profund înainte de a răspunde.

— Nu ştiu exact… îi spuse încruntându-se. Eu…

Nu-şi termină fraza, întreruptă de năvălirea celor două fete în salon. Trecură toţi la masă.

Cina fu foarte animată, întreţinută de râsete şi discuţii. Dacă Lavinia fu mai calmă decât ceilalţi, nimeni nu păru să remarce. Mai târziu, în salon, în timp ce-şi beau cafeaua, Radmer îşi expuse planurile făcute pentru Peta, care arătă cea mai mare satisfacţie la ideea de a lua lecţii de olandeză cu Jufirouw de Waal. Se hotărî de asemenea să se înscrie la clubul de tenis al lui Sibby şi că va înota cât de mult îi va plăcea. Dar când Radmer dezvălui planurile referitoare la admiterea Petei în şcoala lui Sibby, fu în culmea bucuriei.

— Bine! Şi acum, în pat! făcu Radmer, dornic să oprească mulţumirile Petei. Mâine dimineaţă Sibby merge la şcoală. Peta, tu o vei putea însoţi mâine pe Lavinia la lecţia sa de olandeză, pentru a fi prezentată lui Jufirouw de Waal.

Tinerele fete veniră mai întâi să-i spună noapte bună Laviniei, apoi lui Radmer.

— Când te-ai întors, n-ai sărutat-o pe Lavinia, făcu observaţie Peta lui Radmer. Dacă te-a jenat prezenţa noastră, ai greşit. Nu te preocupa de noi!

Sibendina salvă situaţia fără să-şi dea seama.

— Este normal, tocmai s-au căsătorit! Cei proaspăt căsătoriţi preferă să fie singuri. Nu-i adevărat, tată?

— Evident că da! fu de acord profesorul, de voie, de nevoie. Haideţi! Acum, în pat, dragile mele!

Fetele urcară scara, râzând şi sporovăind cu voce scăzută şi când le văzu îndepărtându-se, se ridică şi Lavinia.

— Ei bine! cred că mă voi duce şi eu să mă culc… Presupun că ai nevoie de linişte pentru a citi în pace.

— Dumnezeule! Am zis eu asta? o întrebă văzând-o zâmbitoare. Eşti într-adevăr o fată adorabilă, Lavinia!

O însoţi până la uşă şi o deschise înaintea ei. Tânăra femeie era gata să iasă, când simţi mâna lui Radmer aşezându-se pe umărul său.

— Iată-ne singuri… Voi asculta sfatul copilelor…

Se aplecă pentru a o săruta pe obraz, apoi, spre marea stupefacţie a Laviniei, puse stăpânire pe buzele sale cu înverşunare. Se îndepărtă imediat şi Lavinia alergă spre camera sa, fără să-şi dea cu adevărat seama ce făcea.

Dezbrăcându-se, îşi reproş că se comportase în mod atât de ridicol, ca o şcolăriţă demodată. Îşi reproşă că fusese incapabilă să găsească o frază spirituală, adoptată situaţiei, în loc să alerge ca şi când avea un diavol pe urme!

Radmer o considera probabil complet nebună, sau proastă… Lavinia se aşeză în pat, promiţându-şi să nu mai comită niciodată o asemenea greşeală, să se comporte cu fineţe, dacă vreodată acest gen de incident se va mai produce.

Închise ochii cu hotărâre, căutându-şi somnul.

Şi ultimul său gând fu că era minunat să fii sărutată în acest mod, chiar într-o manieră glumeaţă…

Capitolul 8

Lavinia se integră fără dificultate modului de viaţă foarte ordonat al lui Radmer, ajutată de amabilitatea Pettei, care nu-i încredinţa sarcinile compatibile cu respectul datorat stăpânei casei. De fapt, asta îi ocupa puţin din timpul său. Se putu aşadar consacra pe îndelete

lecţiilor de olandeză. Era întotdeauna acasă când Peta şi Sibby se întorceau la prânz şi nu lipsea niciodată la ora ceaiului cu ele.

Cât despre Radmer, îl vedea foarte puţin. Luau bineînţeles micul dejun împreună, în compania fetelor, astfel încât conversaţia se purta mereu despre generalităţi. Soţul său părăsea cel mai ades primul masa şi ţinând cont cu siguranţă de remarca Petei, nu uita să facă înconjurul mesei pentru a o săruta pe obraz. Dacă cele două fete erau prezente când se întorcea, repeta gestul. Lavinia îl întâmpina cu un zâmbet şi, ca o bună soţie, nu neglija niciodată să-l întrebe dacă ziua îi fusese plăcută. Radmer, întotdeauna prezent la ora cinei, se întorcea rareori pentru prânz.

După masa de seară, păstra un răgaz decent înainte de a se retrage să lucreze în birou. După un anumit timp, Lavinia fu obligată să ajungă la concluzia următoare: o evita cum putea mai bine.

O dată sau de două ori, ieşiseră în oraş cu prietenii. Se duceau cu regularitate la Noordwijk, dar ocaziile de a fi singuri, de a face cunoştinţă mai bine, erau practic inexistente. Totuşi, Radmer părea să aprecieze rarele clipe în care se aflau împreună. În anumite aspecte, Lavinia constată că totuşi căsătoria sa era un succes. Sibby era foarte ataşată de ea, considerând-o într-adevăr mai mult o soră decât o mamă vitregă. Încrederea pe care i-o demonstra, arăta în ce măsură avusese nevoie de o ascultătoare atentă pentru rezolvarea problemelor sale de adolescentă.

Şi Peta era fericită. Lavinia nu o văzuse niciodată atât de încrezătoare în viaţă, atât de mulţumită. îl trata pe Radmer ca pe un frate mai mare, îl respecta şi i se adresa lui, îndată ce avea cea mai mică problemă.

Casa căpătase un aer de sărbătoare. Fusese întotdeauna condusă admirabil de Pette, dar acum, Lavinia adăugase o notă personală. Încântătoare buchete de flori îşi răspândeau parfumul în toate camerele. Adusese coşuri de plante înflorite din piaţă, pe care le adăugase mesei

mari colorate din mica grădină. Se ocupă de asemenea de seră în care puse şezlonguri şi un hamac, care era bucuria fetelor şi îngrijea cu dragoste un butaş de viţă pe care-l plantase. După o lună de îmbunătăţiri progresive, îşi constituise o firidă pentru ea însăşi, poate nu esenţială vieţii casei, dar contribuind la confortul său. Făcuse de asemenea progrese enorme la limba olandeză, stimulată de anumit spirit de concurenţă cu Peta, care acum lua mai multe lecţii decât ea.

Radmer părea destul de fericit şi se arăta întru totul dispus să iasă cu toţii în timpul weekendurilor, dar nu se mai punea problema să cineze singuri.

Zilele treceau astfel, iar Lavinia se resemnase acestui mod de viaţă.

Îşi făcuseră planul să petreacă, în luna august, câteva zile de concediu în Friesland. Profesorul avea un iaht ancorat la Sneek, pe care prevăzuseră să navigheze pentru a vizita Friesland. Lavinia îşi întocmise o garderobă potrivită cu ajutorul lui Sibby, care cunoştea totul despre viaţa la bordul unei ambarcaţiuni şi spera să înveţe repede noţiunile elementare ale navigaţiei. Declarase, nu fără o anumită jenă, că n-ar fi putut deosebi partea din faţă, sau partea din spate a unui vapor. Radmer râsese din toată inima, asigurând-o că va învăţa repede.

Plecară într-o sâmbătă, pe o vreme frumoasă, însorită. Ziua promitea să fie călduroasă. Se duseră direct la proprietatea familiei Ter Blavinck, unde Juffrouw Hengsma îi aştepta.

De această dată Lavinia fu în stare să converseze cu ea în olandeză, ceea ce-i plăcu foarte mult lui Radmer şi îl făcu să râdă.

— Faci progrese, Lavinia, observă acesta. Poţi să încerci dialectul regiunii. Juffrouw Hengsma va aprecia şi mai mult.

Acum i se adresa în olandeză, spre marea plăcere tainică a Laviniei. Pentru ea, reprezenta o mică legătură în plus între ei.

Îşi băură cafeaua împreună înainte de a merge în

cameră să-şi despacheteze valizele şi a pleca apoi să se plimbe pe proprietate.

Radmer se oferi s-o înveţe pe Peta să conducă. Aceasta îşi aruncă braţele în jurul gâtului său.

— Eşti într-adevăr un amor, Radmer, exclamă. Când voi fi mare, sper să întâlnesc un bărbat ca tine!

Profesorul începu să râdă cu amabilitate şi o trase de urechi.

— Voi face o datorie de onoare în a-ţi găsi exact bărbatul care să-ţi convină. Sibby mi-a spus deja cu cine are intenţia să se căsătorească. Aşa că nu-mi rămâne să mă ocup decât de mica mea Peta!

Radmer îşi trecu un braţ în jurul umerilor lui Sibby.

— Ai făcut o alegere excelentă, draga mea, îi spuse fiicei sale.

— Nu cred că Peta şi Lavinia sunt la curent cu planurile mele, răspunse Sibby trecându-şi un braţ pe sub cel al Laviniei. Este student la St. Jorus. îl cunosc de ani de zile, cred că de când eram doar un bebeluş! Intenţionezi să te căsătoreşti, Peta? Ştii deja cu cine?

— Tocmai am spus-o. Cineva ca Radmer. Vom avea zeci de copii foarte inteligenţi, care vor fi toţi medici. Dar tu, Lavinia, nu doreşti să ai copii?

Lavinia se simţi roşind până la urechi.

— Nu le-ar lipsi locul unde să locuiască, răspunse pe un ton detaşat. Locul acesta ar fi minunat pentru vacanţele lor. Îţi plăcea să vii aici când erai copilă, Sibby?

De-abia ascultă răspunsul lui Sibby, visând câteva clipe adorabile la o maşină plină de băieţi cu ochi albaştri şi părul blond ca al tatălui lor şi de fetiţe vesele, mai frumoase decât mama lor, zbenguindu-se şi râzând în jurul ei. Se smulse din visare pentru a-l întreba pe Radmer când avea intenţia să plece pe mare.

Vremea minunată persista. Petrecură zile lungi lenevind, înotând în piscină, jucând tenis pe terenurile amenajate în spatele casei, sau pur şi simplu stând şi visând fără să facă nimic. Şi Lavinia se simţea treptat înclinată să privească viitorul, dacă nu în roz, cel puţin cu

un anumit optimism.

— Mă voi îngrăşa nefăcând nimic, se lamentă într-o zi cu voce tare, pe terasa unde îşi luau micul dejun.

Radmer ridică ochii de pe ziar şi-şi îngădui s-o măsoare din cap până în picioare.

— N-ai fost niciodată grasă. Cred că ceea ce te defineşte mai bine este „forme rotunde”. Îţi stă foarte bine. În plus, nu eşti deloc leneşă. Înoţi, joci tenis şi acum că Juno nu te mai sperie, vei putea galopa în toate direcţiile înainte de întoarcerea la Amsterdam. Am de dat câteva telefoane. Apoi voi merge până la Sneek, să arunc o privire la ambarcaţiune.

Lavinia îl privi plecând şi în ochi i se putea citi toată dragostea, aşa cum putură constata Peta şi Sibby, care o observau.

— Eşti fericită, nu-i aşa, Lavinia? o întrebă Sibby îndată ce tatăl său dispăru după colţul casei.

Părea îngrijorată. Lavinia răspunse imediat, cu căldură:

— Bineînţeles, draga mea... De ce-mi pui această întrebare?

Peta veni în ajutorul lui Sibby.

— Am remarcat că nu vă sărutaţi niciodată, că nu vă ţineţi niciodată de mână. Oh! ştiu... Radmer te sărută de două ori pe zi pe obraz, dar nu asta vreau să spun...

Ezită puţin înainte de a continua:

— ...S-ar spune... Se pare că vă comportaţi ca doi buni prieteni, nimic mai mult...

— Dar suntem doi buni prieteni, draga mea... Să ştii că există o mulţime de moduri de a iubi oamenii. Şi tu, Sibby, uiţi că tatăl tău este un bărbat foarte ocupat. Se întoarce acasă obosit şi în plus, munca sa contează mai mult decât orice pe lume, cu excepţia ta, desigur.

Cele două fete luaseră un aer atât de nefericit, încât Lavinia adăugă cu veselie, aruncând o privire peste trupul său bronzat:

— Şi dacă am merge să ne pregătim? Oare trebuie să îmbrac nişte pantaloni?

Cele două bune prietene hotărâră că Lavinia trebuia să îmbrace pantaloni şi urcară în camera lor râzând, aşa că tânăra femeie se simţi liniştită. Micul incident care tocmai avusese loc, părea complet uitat.

Fu ultima care coborî, neştiind că o aşteptau toţi în hol. Îmbrăcase nişte blugi albastru-deschis şi o bluză indiană asortată. Părul era strâns la spate cu o panglică de asemenea albastră.

— Oh! ce ţinută, Lavinia, exclamă Sibby. Eşti foarte sexy aşa! Ce zici de asta, Peta?

— Irezistibilă! reluă imediat Peta. Hei! Radmer! Ai văzut-o?

Lavinia o întrerupse, după ce se privi cu îngrijorare.

— Aveam impresia că este o ţinută potrivită…

Radmer, care se războia cu capacul coşului de picnic, înălţă capul pentru a-şi privi soţia coborând treptele scării. Ochii săi albaştri şi strălucitori sub sprâncenele dese, îi întâlniră pe ai Laviniei.

— Este foarte bine, îi spuse cu o voce calmă, care risipi îndoielile tinerei femei.

Se simţi din nou pe deplin fericită şi sări ultimele trepte declarând că avea doar un cuvânt de spus lui Juffrouw Hengsma, înainte de a pleca.

Era mulţumită că Radmer îi găsise ţinuta pe gustul său, dar nu i-ar fi displăcut să o considere şi „sexy”. Se dojeni în sinea sa. Existau puţine şanse ca soţul său s-o găsească atrăgătoare, când ea ştia bine că nu era!

Consideră că primise o dovadă suplimentară când, urcând în maşină, Radmer îi sugeră cât mai delicat posibil, ca Sibby să ia loc alături de el. Aşa că Lavinia se văzu surghiunită pe scaunul din spate, cu Peta şi câinii.

O auzea pe Sibby, fericită, flecărind cu bucurie şi îşi spuse că era stupid să se simtă ofensată. Sibby avea mai mult decât ea dreptul să se aşeze alături de Radmer, cu atât mai mult cu cât relaţiile sale cu el se schimbaseră. Soţul său se retrăsese într-o atitudine prietenoasă, de altfel, destul de glumeaţă; dar o ţinea la distanţă. Poate regreta deja această căsătorie? Şi dacă asta era situaţia,

oare ce putuse face ea, pentru a merita aşa ceva?

Îşi frământă mintea pentru a încerca să descopere. Poate se arătase prea cheltuitoare? Avea mai multe toalete decât îi trebuia, îşi spuse cu un sentiment de vinovăţie. Radmer nu mai rata niciodată să o complimenteze când apărea într-o rochie nouă, dar poate era exasperat de extravaganţele sale… Cumpărase haine pentru fete, mobile pentru seră, plante… Fără să pună la socoteală lecţiile sale de olandeză, cele ale Petei… Soţul său nu înceta să-i repete să nu-şi facă griji în legătură cu problema banilor, dar nu avea nicio idee despre cât de mare era averea sa.

Hotărî să-i vorbească despre asta cu prima ocazie. Această reţinere care apăsa asupra raporturilor lor, se putea transforma într-o barieră de netrecut…

O dată această decizie luată, se strădui să nu se mai gândească deocamdată la ea. Răspunse cu atenţie deosebită vorbăriei glumeţe a celor două fete. Mai devreme sau mai târziu, va găsi un mod de a rezolva problema.

Ocazia se ivi mai curând decât ar fi crezut. La Sneek, se urcară la bordul lui „Mimi” şi Lavinia fu cu adevărat impresionată de dimensiunile şi confortul iahtului lui Radmer. Condusă de Sibby, făcu cu Peta un tur al ambarcaţiunii, în timp ce soţul său se pregătea de drum. Admirase cabinele luxoase, dotate cu un confort modern pe care Lavinia nu-l bănuise. Totul era de o frumuseţe de să-ţi taie respiraţia. Se grăbi să meargă să-i mărturisească impresiile lui Radmer, pe punte, şi-i declară că „Mimi”, era cea mai frumoasă ambarcaţiune din lume.

Acesta îi mulţumi cu cea mai mare seriozitate.

— După prânz, când fetele vor sta la soare, te voi învăţa să o conduci. Va fi prima ta lecţie de navigaţie, îi promise.

Radmer porni motorul pentru a coborî fără piedici de-a lungul canalului ce ducea la Sneekemer, unde navigară cu pânzele, senzaţie încântătoare pentru Lavinia, până când Peta şi Sibby, înfometate, cerură să mănânce de prânz strigând în gura mare.

Aruncară ancora într-un mic golf, pe malul lacului pentru a-şi mânca sandvişurile şi fructele. Cele mai tinere membre ale echipajului puseră totul în ordine, în timp ce Lavinia învăţă să conducă ambarcaţiunea. Spre marea sa surpriză, se descurcă mai degrabă bine.

— Merge! exclamă ea. Este o senzaţie extraordinară! Pot continua să ţin bara cârmei încă puţin?

Privi în jurul său. Pe lac umblau numeroase ambarcaţiuni, dar niciuna nu era aproape.

Radmer îi rămase alături, după toate aparenţele mulţumit s-o lase să conducă ambarcaţiunea după voia sa.

— Îndreaptă iahtul spre grupul acela de copaci de pe malul lacului. Vei găsi acolo un canal care duce la un bazin fermecător.

Peta şi Sibby erau întinse pe burtă, pe jumătate adormite. Nu se auzea decât clipocitul uşor al apei şi strigătele păsărilor pe mal. Ce pace, îşi spuse Lavinia închizând ochii pentru a o savura mai bine, o fracţiune de secundă. Simţi imediat mâna lui Radmer prinzând-o pe a sa.

— Ei! Nu poţi conduce ambarcaţiunea cu ochii închişi! făcu, adâncindu-şi privirea în cea a Laviniei. Vrei să stai şi tu la soare?

Lavinia era foarte conştientă de acea mână care o strângea pe a sa…

— Nu, nu. Mi-ar plăcea să-ţi vorbesc, dacă eşti de acord.

Radmer îşi aprinse pipa, dar uită să tragă din ea, pentru a o privi.

— Dar bineînţeles… Despre ce este vorba?

Lavinia îi înfruntă cu curaj privirea.

— Despre tine, despre mine. Despre noi… Este puţin delicat şi nu ştiu cum mă voi descurca, dar dacă nu vorbim acum, lucrurile s-ar putea agrava.

Se întrerupse, dar soţul său nu spuse o vorbă, mulţumindu-se să schiţeze un zâmbet uşor.

— Odinioară, eram prieteni buni, spuse tânăra femeie făcându-şi curaj… Vreau să spun… înainte să ne căsătorim

şi de asemenea puţin după aceea… Credeam că totul se va desfăşura bine. Ştiam amândoi la ce ne angajasem, nu-i aşa? Dar lucrurile s-au schimbat… Credeam că am ajuns la un oarecare echilibru. Am încercat să nu-ţi încurc viaţa, cât de bine am putut şi continuu s-o fac. Mi-ai spus că munca ta contează mai mult decât orice şi… Acesta este un lucru pe care-l pot înţelege. La fel cum înţeleg că nu doreşti să-mi vorbeşti despre prima ta soţie.

Probabil că ai iubit-o foarte mult, chiar dacă… Aşa că este normal ca tu…

Se întrerupse, descumpănită. Ceea ce simţea era mult mai greu de exprimat decât ar fi crezut…

— Ştiam că va fi dificil, îi spuse cu un aer nefericit.

Radmer îşi retrase mâna de pe cea a Laviniei când aceasta se angajase în explicaţiile confuze. O aşează peste a sa cu un aer absent, fără să spună niciun cuvânt.

— M-am întrebat dacă nu mă consideri prea cheltuitoare, bâigui până la urmă Lavinia.

Soţul său izbucni în râs.

— Oare nu ţi-am spus, Lavinia, să nu te preocupe banii? Dacă doreşti, îţi poţi cumpăra duzini de rochii o dată. Consider cheltuielile tale foarte moderate, ceea ce nu este neapărat necesar.

Tânăra femeie înălţă capul spre orizont.

— Aşadar, eşti foarte bogat? îl întrebă.

— Foarte. Dispun de o avere personală, moştenită de la bunici. Reprezintă mulţi bani, Lavinia. În plus, îmi câştig foarte bine existenţa cu munca mea.

— Aşadar, nu asta este, nu-i aşa? făcu tânăra femeie zâmbindu-i uşurată. Problema este rezolvată. În acest caz, trebuie să fie vorba de soţia ta.

Radmer îi aruncă o lungă privire scrutătoare, pe sub sprâncenele dese.

— Oare tu nu eşti soţia mea, dragă prietenă?

Lavinia îl privi cu un aer posomorât.

— Da, desigur, dar ştii foarte bine despre cine vorbesc… făcu aceasta, puţin enervată. Acum, că ne-am căsătorit, poate te temi că voi încerca ceva. Ascultă, aş

vrea să înţelegi că nu mă voi interpune niciodată între tine şi ea. Oricum, nu doresc asta.

— Să vorbim explicit, răspunse Radmer cu o voce indiferentă. Încerci să-mi spui, în termeni prudenţi şi compatibili cu sensibilitatea ta feminină că nu-ţi doreşti… hm… să întreţii relaţii mai intime cu mine şi dacă aveam nişte temeri în legătură cu asta, le pot uita şi vom putea deveni din nou prieteni, ca mai înainte. Despre asta este vorba oare? Ei bine, te liniştesc la rândul meu. Nu te vei putea niciodată interpune între Helga şi mine.

Aceste cuvinte sfâşiară inima Laviniei. Spusese ce avea de spus, cât mai sincer posibil. Dar răspunsul său, care ar fi trebuit să o mulţumească, nu-i dădu decât dorinţa de a izbucni în plâns. Nutrise slaba speranţă de a-l seduce. Trebuia să ucidă această ambiţie o dată pentru totdeauna. Fără să-şi dea seama, oftă profund. Acum cel puţin ştia cu ce să se mulţumească.

— Priveşte! făcu, pentru a pune capăt acestei conversaţii. Suntem aproape de capătul lacului. Trebuie oare să-ţi trec cârma, acum?

Evită să-l privească, prefăcându-se că supraveghează direcţia de mers. Aşa că nu văzu expresia de pe chipul însoţitorului său.

Peta veni s-o înlocuiască la cârmă. Lavinia se duse şi se întinse lângă Sibendina. Simţea că soarele care-i bronza pielea nu va reuşi să alunge răceala care pusese stăpânire pe inima sa pentru totdeauna.

Mai navigară câteva zile înainte de a se întoarce la Amsterdam. Radmer o trata cu prietenie şi consideraţie, dar evita să rămână singur cu ea. Şi cu toate că simţea o anumită tristeţe la părăsirea acelei case vechi, Lavinia fu uşurată să regăsească rutina celei din Amsterdam.

Sibendina era încă în vacanţă şi Peta, cu excepţia cursurilor la Juffrouw de Waal, era în cea mai mare parte a zilei, liberă.

Ieşeau foarte mult toate trei să exploreze oraşul şi Radmer, neglijându-şi munca pentru asemenea ocazii, le ducea la concert, la operă şi să facă turul canalelor „by

night”. Lavinia descoperi că era un ghid excelent, deoarece cunoştea oraşul ca pe buzunarul său. Merseră de asemenea să cineze în La Haye şi să viziteze frumoasele monumente ale acelui oraş grădină. Sezonul era încheiat şi spectacolele şi baletele erau rare, dar Radmer insistă să asiste la câteva reprezentaţii teatrale în limba olandeză, excelente pentru priceperea limbii de Lavinia şi Peta.

Tânăra femeie nu ieşise atât de mult niciodată în viaţa sa. Avu ocazia să constate că alegerea toaletelor sale era bine gândită. Făcea tot posibilul să afişeze un aer foarte fericit în ochii lumii, în timp ce Radmer era tot mai distant.

Dacă cel puţin ar fi fost mai puţin amabil şi politicos, ar fi avut motive întemeiate să se certe cu el şi atmosfera poate s-ar fi echilibrat. Dar soţul său rămânea plăcut, bine dispus şi în ciuda preocupărilor pentru munca sa, atent la cele mai mici dorinţe ale ei.

De două ori, fetele se duseră să se culce devreme şi-i lăsară singuri în salon. După câteva minute, Radmer se scuză şi se retrase în birou să lucreze. De atunci, Lavinia avu grijă să se ducă în camera sa în acelaşi timp cu Peta şi Sibby şi să rămână singură cu gândurile sale triste.

Câteva zile mai târziu, copilele nu coborâseră încă la micul dejun şi Radmer o anunţă pe cel mai firesc ton:

— Am comandat un Mini pentru tine, Lavinia. Ai dovedit că eşti în stare să conduci corect şi m-am gândit că-ţi va face plăcere să ai o maşină personală. Dar mă tem că nu va fi livrată decât în câteva săptămâni.

Tânăra femeie lăsă pe masă vasul cu cafea pe care-l avea în mână.

— Pentru mine? făcu, gâtuită. O maşină pentru mine! Cât de amabil eşti, Radmer! Este minunat. Mă voi putea duce s-o vizitez pe mama ta!

Bărbatul îşi unse tartina cu unt, fără s-o privească.

— Te înţelegi bine cu ea, nu-i aşa?

— Oh! da… Suntem chiar prietene. Mă sună foarte des când vine la cumpărături în Amsterdam. Mă va duce chiar într-o zi la Bergen-op-Zoom s-o văd pe sora ta.

— De mult timp ar fi trebuit să mă gândesc eu însumi la asta, răspunse Radmer încruntându-se.

— Pentru ce motiv? îţi petreci cea mai mare parte a timpului la St. Jorus, răspunse Lavinia, zâmbitoare.

Fu frapată de expresia de pe chipul său. Era oare furie, exasperare? îl considerase întotdeauna drept un bărbat cu un caracter constant. Brusc, nu mai fu sigură de asta. Impresia fu atât de fugitivă, încât crezu că visase.

— Este exact, draga mea prietenă. Ai vreo obiecţie?

— Într-o zi, mi-ai spus că sunt o fată rezonabilă şi cu picioarele solid înfipte în pământ. Nu m-am schimbat, Radmer.

Privirile lor se întâlniră. Soţul său făcu un gest de iritare.

— Chiar am spus asta? A fost probabil într-o altă lume!

Dacă Peta şi Sibby n-ar fi intrat exact în această clipă, n-ar fi lăsat să treacă această frază inexplicabilă fără să caute să afle mai multe.

— Pari copleşită, Lavinia, făcu Sibendina remarca. Oare tata ţi-a oferit o cunună de diamante?

— Mai mult decât atâta, răspunse tânăra femeie. O maşină! o Mini…

Ca locul foarte mic pe care-l deţinea în viaţa lui, se gândi, regretându-şi imediat ingratitudinea.

Amândouă scoaseră strigăte de bucurie, iar Sibby vru să ştie dacă va avea şi ea una într-o zi.

— Când vei avea optsprezece ani, şi Peta de asemenea, desigur, declară ferm tatăl său.

Promisiunea fu primită cu entuziasm şi amândouă se ridicară pentru a veni să i se arunce de gât.

Radmer suportă aceste demonstraţii de gratitudine cu un zâmbet ironic la adresa Laviniei, care o făcu pe aceasta să roşească puternic. Diferenţa dintre mulţumirile înflăcărate ale fetelor şi recunoştinţa sa rigidă era cât se poate de evidentă. Oare trebuia să le imite şi să se repeadă să-l îmbrăţişeze? se întrebă cum ar fi reacţionat soţul său dacă s-ar fi comportat în acest mod… Se ocupă să umple

ceştile, fără să îndrăznească să ridice ochii spre el.

— Am comandat şi o altă maşină. Dar va trebui să aşteptăm un timp înainte de a ne fi livrată. Este noul Rolls-Royce, Camargue…

De-abia dădu atenţie strigătelor de bucurie ale Petei şi ale lui Sibby, observând-o pe Lavinia, de cealaltă parte a mesei, cu gura căscată de surpriză.

— Sper că-ţi va plăcea, Lavinia, adăugă simplu.

— Oare cum ar putea fi altfel, răspunse aceasta impresionată. Nu te temi că este puţin cam mare?

— Deloc. Este exact maşina care ne trebuie pentru a pleca în vacanţă toţi patru, în mod confortabil. Vei fi foarte frumoasă într-un Rolls, Lavinia, adăugă înainte de a se ridica de la masă. Dar era să uit…

Diseară mă voi întoarce târziu. Trebuie să mă duc la Utrecht, să ţin o conferinţă. Se va termina pe la ora optsprezece. Mă voi întoarce probabil o jumătate de oră mai târziu, bineînţeles, în cazul în care nu voi întâlni prieteni vechi, dornici să petreacă seara cu mine.

— Prieteni vechi! pufni Sibby, vrei să spui prietene vechi, tată?

— Destul cu bârfele! răspunse Radmer râzând.

Câteva clipe mai târziu, uşa de la intrare se închidea după el.

Lavinia avea în faţă o zi încărcată: lecţia cu Jufirouw de Waal, câteva cumpărături de făcut pentru Sibby care începea şcoala săptămâna următoare şi cărţi de curs pentru lecţiile de olandeză ale Petei. În plus, soacra sa trebuia să vină să bea o cafea cu ea la începutul după-amiezii şi promisese să meargă la spital să participe la mica petrecere dată la ora ceaiului pentru aniversarea lui Neeltje de Zuster Smid.

Trimise fetele să plimbe câinii, se duse la bucătărie să dea câteva ordine pentru prânz, apoi aşeză florile cumpărate de la un bătrân domn fermecător, care trecea în fiecare săptămână cu roaba prin faţa uşii sale.

Când mama lui Radmer sună la uşă, cele două femei, fericite să fie una în compania celeilalte, se duseră imediat

în salon pentru a discuta tot felul de lucruri.

— Ei bine! Cum te simţi, îţi place să fii căsătorită cu Radmer? o întrebă Mavrouw ter Blavinck, după ce-şi bău cafeaua.

Lavinia scrută chipul soacrei sale cu un aer mirat. Dumnezeule! Cum îi putea pune o asemenea întrebare?

— Foarte mult, răspunse în cele din urmă.

— Ţi-a vorbit despre Helga?

— Nu. Nu cred că are această intenţie.

Însoţitoarea sa clipi din pleoape, arătându-şi uimirea.

— Şi tu nu doreşti să ştii nimic?

— Dimpotrivă, mi-ar plăcea foarte mult. Dar nu voi îndrăzni să-l întreb niciodată.

Bătrâna doamnă puse ceaşca pe masă, lângă ea.

— Radmer a dus o viaţă retrasă timp de ani, iar aceste poveşti merg înapoi cu atât de mult timp, încât găsesc ciudat că nu ţi-a explicat…

Lavinia se agită pe scaun, brusc stânjenită.

— Poate îi este foarte greu să vorbească despre asta. Cu… siguranţă, a iubit-o foarte mult, spuse fără să ridice ochii. La spital, am auzit spunându-se că era o femeie… mai degrabă frivolă…

— Radmer? S-o iubească pe Helga? o întrerupse brusc soacra sa. Dar, draga mea copilă, încă din primele luni de viaţă conjugală, n-a mai avut nici cel mai mic sentiment pentru ea! Nu era făcută pentru a-i fi soţie, de fapt pentru niciun bărbat! Dar aştepta deja naşterea lui Sibby. Din acest motiv, Radmer avea grijă de ea şi cel puţin în ochii lumii, păreau doi soţi uniţi. Poate spera că după naştere, datorită bebeluşului, lucrurile se vor aranja. În realitate, fu mai rău ca niciodată. Helga nu-şi dorea acest copil. Imediat ce s-a născut, Sibby a fost încredinţată unei doici, pentru ca ea să-şi ducă viaţa după bunul plac. Radmer n-o mai iubea, dar trebuia să se gândească la micuţă. Când Helga a murit – îi las lui Radmer grija de a-ţi povesti accidentul

— M-a asigurat că nu va mai avea niciodată slăbiciunea de a iubi din nou o femeie. Şi în acel timp, o

credea cu adevărat. Şi apoi, ai venit tu, draga mea copilă şi totul s-a schimbat…

Îi zâmbi cu un aer radios Laviniei, care zâmbi la rândul său, cu efort. De fapt, se gândi, nu se schimbase absolut nimic. Radmer trăia în universul său, mulţumit cu soarta sa, fără să-i pese de persoana ei, nici de dragostea ce i-o purta. Tot ceea ce-i cerea, era să se comporte ca o femeie rezonabilă, ca o mamă cu Sibby şi să-i ţină corect casa.

— Este o poveste foarte tristă, spuse Lavinia. Şi Sibby, ce crede despre toate acestea?

— I s-a povestit că mama sa îşi găsise moartea într-un accident, mergând să-şi vadă un prieten. Cum nu-şi aminteşte deloc de ea, chestiunea n-a preocupat-o prea mult niciodată. Îşi adoră tatăl, ai putut s-o constaţi singură. Acesta a făcut tot ce-a putut pentru a fi în acelaşi timp şi tată şi mamă. N-a fost întotdeauna uşor. Dar cred că tu vei fi pentru Sibby o mamă extraordinară, Lavinia. Să ştii, te adoră deja… Cred că micuţa dragă începe mâine şcoala?

Adorabila bătrână doamnă o părăsi pe Lavinia pentru a merge să facă unele cumpărături lăsându-şi nora cu treburile mărunte ale casei şi cu gândurile sale. Trebuia să se obişnuiască acum cu ideea, nouă pentru ea, că Radmer n-o iubise pe Helga. În ceea ce o privea, asta nu schimba mare lucru. Dar motivele pentru care o luase de soţie îi apărură de această dată limpezi ca lumina zilei. Cu ea, se simţea în siguranţă, ştiind că nu simţea nici cea mai mică urmă de interes pentru tânăra femeie. Ideea de a se îndrăgosti de Lavinia trebuia să fie atât de departe de mintea sa, încât era pur şi simplu ridicolă.

Îşi făcu cumpărăturile într-o stare de completă descurajare şi pentru prima dată, flecăreala nepăsătoare a Petei şi a lui Sibby, la masă, îi fu de nesuportat. Din fericire, plecară imediat după prânz, mână în mână, pentru a merge să dispute o partidă de tenis. Lavinia putu în sfârşit să fie singură şi să se gândească în linişte. Din păcate, de-abia după câteva minute observă că gândurile

sale nu aveau un efect benefic asupra moralului. Nu vedea deloc cum să-l oblige pe Radmer s-o iubească… Renunţă la orice speranţă şi ieşi să plimbe câinii.

La ora optsprezece, soţul său nu dăduse încă niciun semn de viaţă. O oră mai târziu, se aşeză la masă cu fetele şi făcu tot posibilul să risipească stânjeneala pe care sora şi fiica sa vitregă o împărtăşeau în taină. Dar poate pentru motive diferite… Lavinia îşi amintea foarte bine de ceea ce spusese Radmer plecând. Amintise de posibilitatea de a fi reţinut de nişte prieteni vechi şi nici măcar nu contrazisese cuvintele lui Sibby, când aceasta îl întrebase tachinându-l dacă nu era vorba mai degrabă despre o femeie… Poate se întâlnea cu ea de mult timp.

Imaginaţia sa o luase la galop. Prin minte îi treceau imagini, mai ales acea a unei femei de o frumuseţe fermecătoare, de o inteligenţă impresionantă, plină de farmec. Exact tipul de femeie de care bărbaţii se îndrăgosteau imediat…

Seara se lungea, interminabil… La ora douăzeci şi unu, fetele urcară să se culce, la sfatul Laviniei.

— Eu voi mai aştepta puţin în salon, le spuse cu o voce tainică şi liniştitoare. Cu siguranţă, tatăl tău, Sibby, a întâlnit acei prieteni vechi de care vorbea. Îţi aminteşti?

— Da, dar în acest caz, de ce n-a telefonat?

— Oh! Cu siguranţă, nu era un telefon în apropiere, draga mea.

Stupidă remarcă, îşi spuse Lavinia. Dacă ar fi vrut să telefoneze, evident Radmer ar fi găsit un mijloc s-o facă. Dar această explicaţie păru s-o nemulţumească pe Sibby care o sărută cu afecţiune, înainte de a se duce în camera sa în compania Petei.

Pendula sună ultima bătaie a orei unsprezece când Lavinia se duse în bucătărie.

Bep plecase deja să se culce, dar Pette tricota, aşezată la masa din bucătărie. Îndată ce intră Lavinia, înălţă capul.

— Profesorul a întârziat mult, doamnă, constată aceasta.

— Te poţi duce să te culci Pette. îl voi aştepta eu. Poţi face cafea proaspătă şi s-o ţin caldă pentru el?

După ce-i ură noapte bună, Lavinia se duse să se aşeze pe una din canapelele mari din salonul liniştit. Câinii veniră imediat să se ghemuiască alături. Acum, casa era complet tăcută. Fără să se gândească la nimic, Lavinia urmărea mersul acelor orologiului. Era deja aproape ora două când adormi aşezată, cu capul câinilor odihnindu-se pe genunchii săi.

Fu deşteptată din somnul lipsit de comoditate de zgomotul unei chei care se învârtea în broasca uşii de la intrare. Radmer era în casă! Ochii Laviniei priviră rapid cadranul orologiului. Acele fin cizelate indicau ora trei fără douăzeci! Stătea pe canapea de ore întregi! Furia, uşurarea, dragostea, începură să fiarbă în inima Laviniei. Se ridică de pe divan şi acest aflux de sentimente contradictorii îi modifică vocea când exclamă cu un aer de furie conjugală, repezindu-se în hol, cu faţa încă umflată de lacrimi:

— De unde vii?

Radmer o privi cu un ochi pătrunzător, căruia nu-i scăpa nimic. Îi văzu faţa palidă, trasă de îngrijorare, percepu emoţia din vocea gâtuită, remarcă buzele tremurătoare şi uscate şi urmele de lacrimi de pe chip… Dacă Lavinia s-ar fi apropiat mai mult, dacă lumina ar fi fost mai puţin economică, ar fi putut constata strălucirea bruscă din ochii soţului său, mai semnificativă decât faţa sa mereu calmă.

— Am fost reţinut, draga mea prietenă, îi răspunse cu o voce înspăimântătoare, specifică tuturor soţilor în această situaţie.

Lavinia era atât de furioasă, încât nu-i lăsă timp să continue.

— Presupun că ţi-ai petrecut seara cu vechii tăi prieteni… Nu te condamn! M-ai luat de soţie pentru că sunt o femeie rezonabilă şi nu pentru fermecătoarea mea companie!

Inspiră profund înainte de a continua, incapabilă să

se stăpânească, indiferentă la consecinţele vorbelor sale.

— …Ai petrecut o seară plăcută cu ea, sau această întrebare nu-mi este permisă? Mă găseşti vulgară, nu-i aşa? Ei bine, asta nu-mi displace. Astfel, vei şti cu cine ai de-a face!

Se opri brusc, şocată de propriile cuvinte şi rămase tăcută, stăpânindu-şi suspinele care-i umflau pieptul. Reluă cu o voce total diferită.

— Îţi cer iertare, Radmer. Pari epuizat. N-ar fi fost aşa dacă te-ai fi distrat…

Dorea să râdă şi să plângă în acelaşi timp. Trebui să facă un mare efort pentru a-i spune cu un calm aparent:

— Vrei o ceaşcă de cafea? Am păstrat-o caldă pentru tine, în bucătărie.

Radmer scutură din cap.

— Nu, mulţumesc. Du-te şi te culcă, Lavinia.

Vorbise cu o voce domoală, dar tânăra femeie ştia că era furios. Se întoarse fără să mai spună vreo vorbă şi urcă în camera sa.

Capitolul 9

Lavinia întârzie la micul dejun, deoarece după ce se răsucise în pat până în zori, căzuse într-un somn greu, din care o treziseră râsetele Petei şi ale lui Sibby, care coborau scara.

Intră în sufragerie, unde Radmer citea ziarul. Acesta se ridică pentru a-i spune bună ziua şi sună imediat să i se aducă nişte cafea proaspătă, înainte de a se aşeza din nou.

Fetele o întâmpinară cu mai multă căldură şi, remarcându-i faţa lividă şi pleoapele umflate, o întrebară dacă se simţea bine.

— Nu sunt surprinsă să te văd cu mutra asta, îi explică Sibby. Probabil ai fost extrem de furioasă când tata ţi-a vorbit de accident.

— Accident? Ce accident? întrebă Lavinia, observând feţele surprinse ale celor două fete.

Radmer, invizibil în spatele jurnalului, dădea impresia că nu se interesează de conversaţia lor.

— Dar… Lavinia, l-ai văzut pe tata când s-a întors

acasă?

— Nu m-am culcat... L-am aşteptat în salon... Radmer? îl strigă.

— Dragă prietenă? răspunse acesta cu un aer întrebător.

Acest răspuns politicos, făcut să mulţumească orice soţie, o scoase evident din sărite.

— De ce oare nu mi-ai spus ce se întâmplase? îi aruncă aproape în faţă. Erai în stare de şoc?

— Erai obosită, Lavinia, îi răspunse zâmbind cu amabilitate. N-ar fi trebuit să rămâi să mă aştepţi, draga mea prietenă.

Furioasă, tânăra femeie îşi dori să înceteze s-o numească permanent „draga mea prietenă”. Nu conta deloc în ochii lui.

— Probabil, răspunse, stăpânindu-şi iritarea, dar acum, mi-ar plăcea să ştiu despre ce este vorba.

Înainte ca soţul său să aibă timp să răspundă, Sibendina şi Peta spuseră în cor:

— A fost un carambolaj, pe autostrada spre Utrecht. A scris în ziarul de dimineaţă şi noi am auzit la radio când ne îmbrăcam. Tata s-a oprit pentru a ajuta răniţii.

— Faceţi amândouă o frumoasă pereche de coţofene gureşe, interveni Radmer cu maliţiozitate. Dacă v-aţi duce să vă pregătiţi pentru şcoală?

Fetele se ridicară de la masă bombănind puţin. Lavinia le auzi urcând în camera lor. Doar când nu le mai putu distinge sunetul vocilor, se întoarse spre Radmer, pentru a-l întreba cu agresivitate:

— De ce nu mi-ai spus nimic? M-ai lăsat să debitez toate acele lucruri, referitoare... Ai fi putut să mă opreşti.

— Şi să nu ştiu niciodată nimic? sublinie pe bună dreptate soţul său. Ai fi ţinut totul în suflet. Aşa, cel puţin, ai fost sinceră.

— Greşit! N-am fost.

În ciuda eforturilor, vocea i se ridicase cu câteva tonuri.

— M-ai lăsat intenţionat să cad în capcană! Ar fi

trebuit să-ţi spun că…

Se întrerupse pentru a urmări privirea lui Radmer, îndreptată spre uşă. Întoarse capul pentru a vedea ce-i distrăsese atenţia. În uşă, cele două fete tocmai îi observau tăcute. Lavinia se întrebă de cât timp erau acolo, ascultându-i.

Dar Radmer le zâmbi, foarte în largul său, ca şi cum tocmai se întrerupsese dintr-o conversaţie încântătoare.

— Vă voi lăsa la colţul străzii, le spuse. De acolo, Peta va putea merge pe jos la Juffrouw de Waal.

Îi ură Laviniei un călduros „Tot ziens" şi câteva clipe mai târziu, aceasta îi auzi pe toţi trei ieşind din casă, sporovăind vesel. Probabil fetele nu auziseră nimic din cearta lor. Radmer trebuie să le fi observat prezenţa imediat ce intraseră în încăpere.

Profesorul se întoarse la ora ceaiului, în compania fetelor, în Odetrimentul Laviniei, care îşi petrecuse toată ziua plângându-şi de milă, după ce fusese frustrată de o ceartă şi de o explicaţie. Nu putu face nimic altceva decât să întindă obrazul cu indiferenţă la sărutul său glacial, să se intereseze politicos despre cum se desfăşurase ziua sa şi să se alăture cât mai bine posibil bunei dispoziţii a Petei şi a lui Sibby. Cele două tinere fete o priviră de mai multe ori cu curiozitate, deoarece eforturile de a părea veselă şi nepăsătoare, o făcuseră să vorbească prea mult şi să râdă cam prea des.

Nimeni nu făcu aluzie la carambolajul din ajun. Lavinia se străduise în zadar să citească iar ele şi-şi aminti că Jufirouw de Waal îi va preda o lecţie Petei după ora ceaiului. Dar oare ce vor crede amândouă, dacă va apărea în mijlocul cursului pentru a le cere amănunte asupra unui accident despre care, în mod normal, orice soţ ar fi trebuit să-i vorbească soţiei de cum deschidea uşa?

Fetele se retraseră în micul salon de la etajul întâi şi, când Radmer se pregăti să plece la rândul său, Lavinia îi spuse ruşinată:

— Am încercat să citesc ziarele. Era gata să-i cer lui Juffrouw de Waal să mă ajute, dar Peta are lecţie cu ea.

Părinţii tăi nu sunt acasă. Nu-i pot cere nimănui altcuiva decât ţie să-mi vorbească despre ce s-a întâmplat aseară.

Vrei să ai amabilitatea de a mă pune la curent?

Radmer se întoarse imediat şi se aşează în faţa sa.

— Uneori îmi este greu să-mi amintesc că olandeza ta este elementară, observă cu o voce puţin amuzată. A avut loc un carambolaj îngrozitor. Un camion cisternă a agăţat o maşină. Maşinile din spate n-au putut frâna la timp. Au fost deteriorate vreo treizeci de automobile.

— Dar tu? Ţie ce ţi s-a întâmplat?

— Au fost destul de mulţi răniţi, îi atrase atenţia cu răbdare Radmer.

— De ce n-ai telefonat?

Profesorul râse, ca şi cum tocmai auzise o glumă bună.

— Am avut şi eu o mulţime de lucruri de făcut, destul de urgente.

Înainte ca Lavinia să fi avut timp să replice, Radmer ajunsese deja la uşă.

— Iartă-mă, îi spuse. Chiar trebuie să mă duc în birou pentru a redacta nişte note.

Lavinia urcă să se îmbrace cu cea mai mare grijă, pentru a primi invitaţii aşteptaţi pentru cină. Mijneer de Witt şi soţia sa, un chirurg pe care-l zărise în ziua nunţii. Lavinia avusese precauţia de a-i invita de asemenea pe tânărul student, prietenul lui Sibby şi pe un tânăr văr al lui Radmer, încă în primul an la medicină, la Leiden.

Tânăra femeie coborî în salon înaintea tuturor, rătăci prin încăpere în rochia sa de organza roz, cu un şirag de perle în jurul gâtului şi părul coafat cu grijă. Inspectă cu totul inutil masa aranjată.

Radmer intră brusc în sufragerie.

— Foarte frumos! comentă.

Lavinia se întrebă dacă vorbea despre masă, despre încăperea în ansamblu, sau despre propria sa persoană. Nu-şi asumă niciun risc.

— Feţele de masă albe sunt întotdeauna perfecte şi consider că trandafirii roz se îmbină foarte bine cu

argintăria şi cristalul.

Radmer traversă rapid sufrageria, pentru a veni lângă ea. îmbrăcase o haină pentru cină şi părea mai înalt şi mai important ca niciodată.

— Trebuie să admit, îi spuse zâmbind uşor, că ţinând cont de proasta, ce spun eu, de foarte proasta părere pe care o ai despre mine în calitate de soţ, excelezi în amenajarea căminului nostru. Şi pentru că am depăşit deja limitele, dacă îmi permiţi metafora, să fiu mai bine spânzurat că am furat un bou, decât pentru un ou!

Lavinia se simţi trasă de un braţ solid, în timp ce cealaltă mână îi ridică bărbia. O sărută cu înverşunare şi când tânăra femeie deschise gura pentru a vorbi, o sărută din nou, de data aceasta cu tandreţe, fără să slăbească îmbrăţişarea.

— Acum că am făcut-o, mă simt mult mai bine, îi mărturisi.

— Ah? făcu Lavinia cu o voce slabă. De ce?

— Pentru o mulţime de motive de neînţeles, îi răspunse cu un zâmbet ironic.

Lavinia nu ştia ce să-i răspundă. Dar sperase altceva.

Îi veniră lacrimi în ochi. Radmer îşi slăbi uşor strânsoarea. Tânăra femeie se îndepărtă de el şi se repezi spre uşă, lovindu-le în trecere pe Sibby şi pe Peta, care erau pe punctul de a intra în sufragerie. În trecere, surprinse privirea lor stupefiată şi urcă scara în fugă.

Nu trebuia să plângă, îşi spuse cu hotărâre când ajunse în camera sa. Îşi spălă ochii, îşi pudră nasul, bău un pahar cu apă şi cu bărbia foarte sus, coborî din nou scara, pentru a merge să se alăture celorlalţi. Ca şi când viaţa sa depindea de asta, îşi făcu o datorie de onoare din a lua parte la conversaţia uşoară, fără să privească o singură dată spre Radmer şi mai puţin să-i adreseze vreo vorbă.

Seara ar fi putut fi catastrofală, după cum se temea. De fapt, cina fu extraordinară, iar conversaţiile uşoare şi uneori pasionante continuară în salon. Invitaţii se declaraseră încântaţi de serata lor, înainte de a se retrage. Din uşă, Lavinia le făcu cu mâna. În ceea ce o privea, nu

era câtuşi de puţin încântată. Pentru ea, seara fusese interminabilă. Tot ceea ce-şi dorise, de-a lungul cinei, fusese un loc liniştit pentru a plânge pe săturate.

Fetele urcară imediat să se culce. Lavinia verifică buna orânduială din sufragerie şi bătu cu palma câteva perne din salon, grăbită să le imite. Se apropie de Radmer pentru a-i ura noapte bună cu supunere, fără să aştepte să afle dacă avea ceva să-i spună, în afară de liniştitul său bună seara, obişnuit.

Timp de câteva zile îl evită, coborând la micul dejun puţin mai târziu decât ceilalţi, scuzându-se că părăsea masa la primul pretext când Radmer se întorcea să bea ceaiul. Prin simpla lor prezenţă, fetele ridicau în mod inconştient o barieră între ei.

Seara, după cină, dacă soţul său nu se ducea să lucreze în birou, Lavinia inventa o scrisoare de scris, o treabă de terminat, pentru a evita orice conversaţie. Pe ansamblu, era mai degrabă mulţumită de comportamentul său. Credea că era la fel de amabilă şi cooperantă ca de obicei. Evident, avusese de câteva ori şi mici slăbiciuni pe care preferă să le uite. Dar nu ştia cât de palidă devenise şi ce aer trist şi lipsit de strălucire avea. Nici nu bănuia cât de fals îi suna veselia, nici duritatea sa faţă de Radmer.

La o săptămână după cina organizată la ea, Lavinia se întoarse la prânz după lecţia de limba olandeză. O găsi pe Pette foarte îngrijorată. Avu nevoie de câteva minute pentru a înţelege motivul acestei nelinişti.

— Este vorba despre fete, îi explică Pette. S-au întors acum o jumătate de oră. Au urcat să stea de vorbă în camera Sibendinei. Mi-au comandat cafea. Când le-am întrebat dacă nu puteau aştepta să mănânce de prânz, mi-au răspuns nu şi că trebuie să iasă. Le-am făcut cafea. Sper că am făcut bine, doamnă, pentru că puţin mai târziu, când m-am dus să iau tava, ieşeau din casă, fiecare cu o valiză în mână. Nu m-au văzut, dar am auzit-o pe Sibendina vorbind despre tren, despre Zuidplein şi despre metrou.

Pette se întrerupse pentru a-i arunca Laviniei o

privire contrariată, înainte de a continua:

— Există un centru comercial Zuidplein, dar este la Rotterdam… Este şi metrou acolo…

Lavinia deveni lividă. Îi fu greu să urmărească explicaţiile Pettei şi timp de câteva clipe, fu complet derutată.

— Eşti sigură de ceea ce spui? Există o mulţime de magazine la Amsterdam. De ce să fi plecat la Rotterdam? Mă duc să mă uit în camera lor. Poate au lăsat vreun bilet. Nu se poate altfel. Verifică jos, te rog.

Lavinia nu descoperi niciun bilet cu explicaţii. Dimpotrivă, din dulapul lor dispăruseră unele haine: cămăşi de noapte, obiectele de toaletă, lenjerie intimă… Lavinia alergă să telefoneze la şcoală, unde în anumite zile mergeau împreună. Aşteptând să i se răspundă, Lavinia îşi aminti, cu o strângere de inimă, că în ajun chiar Peta o întrebase cu îngrijorare dacă era fericită. Se grăbise s-o asigure că totul era în ordine.

— Este ciudat, îi răspunse sora sa, Sibby şi cu mine suntem convinse că nu eşti, şi nici Radmer.

Peta se retrăsese imediat în camera sa. Lavinia considerase mai prudent să nu continue această conversaţie. Cât regreta acum această neglijenţă…

O voce autoritară îi răspunse la celălalt capăt al firului în legătură cu ancheta sa despre cele două fete… Cum acestea nu aveau niciun motiv întemeiat să părăsească şcoala înainte de ora prânzului, nimeni din şcoală nu le observase absenţa. Persoana care îi răspunse dorea să ştie dacă erau bolnave.

— Nu, răspunse Lavinia fără să aştepte. Dacă este posibil, vă voi da veşti mai târziu.

Se duse să-şi ia poşeta din camera sa, vârî în ea ceva bani şi, fără să se preocupe de ţinută, coborî s-o vadă pe Pette la bucătărie.

— Plec în căutarea lor, îi explică femeii cumsecade, chinuită de îngrijorare. Mă duc la Rotterdam. Vrei să chemi un taxi pentru mine? Sper că n-au plecat în altă parte.

— Le-am auzit spunând că merg la Rotterdam, insistă Pette.

Trebuie să-i vorbesc profesorului despre asta?

Lavinia scutură din cap.

— Nici măcar nu ştiu unde să-l găsesc. Astăzi trebuia să facă o autopsie foarte importantă. În plus, cu puţin noroc, Peta şi Sibby se vor întoarce înaintea lui. Dacă sosesc în lipsa mea, nu le mai lăsa să iasă, Pette! Voi face tot posibilul să le găsesc şi dacă nu voi reuşi, vă voi telefona mai târziu. Să sperăm că este vorba despre o glumă proastă. Cum păreau când au plecat? Erau bucuroase?

Pette scutură cu tristeţe din cap.

— Păreau foarte serioase. Dar n-aţi mâncat de prânz… Vă voi face o cafea.

Lavinia consideră că pierduse destul timp. N-avea nicio idee despre orarul trenurilor pentru Rotterdam, nici despre timpul necesar pentru a străbate cei şaptezeci şi cinci de kilometri, nici măcar dacă va fi în stare să găsească amplasarea centrului comercial Zuidplein, o dată ajunsă acolo.

Se instală în taxi, tremurând de nerăbdare. Pierdu câteva minute preţioase pentru a-şi lua bilet şi a găsi peronul corespunzător. Ajunse acolo doar pentru a vedea vagonul din coada trenului pentru Rotterdam, dispărând.

Din fericire, trenurile erau frecvente şi îl luă pe următorul. Observă cu o privire absentă periferia Amsterdamului defilând prin faţa geamului compartimentului, încercând să-şi ordoneze în minte evenimentele, pentru a înţelege situaţia. Mintea sa, fără îndoială obosită, refuza să funcţioneze. Capul îi era complet gol.

La gara din Rotterdam, trebui să facă un efort pentru a-şi reveni. Părăsise casa de două ore pentru a porni în căutarea a doua raţe sălbatice…

Se interesă de drumul său, în olandeză, dar fără mare succes.

Un controlor de tren, compătimitor, îi arătă locul

metroului şi direcţia în care să-l ia pentru a ajunge la centrul comercial Zuidplein. Era suficient să coboare la capăt, magazinele erau acolo.

După care, totul fu uşor. Urmări cu privirea toate siluetele care intrau sau ieşeau din centrul comercial. După mai multe alarme false, trecu de uşile grele şi se află într-un hol de mari proporţii, luminat strălucitor, fremătând de vocile persoanelor care vorbeau toate în acelaşi timp. De fiecare parte se aliniau magazine de toate felurile şi de toate dimensiunile. Lavinia se îndreptă spre centru, descurajată la ideea de a căuta pe cineva într-o asemenea aglomeraţie.

Întoarse spatele marilor magazine „Vroom şi Dreesman" care se aflau toate în faţa acestui amplasament imens şi începu să înainteze încet, scrutând chipurile din mulţime. Se afla la două treimi din drum, când îl observă pe Radmer. O privea, la distanţă de îmbulzeală, la adăpostul unui zid.

Lavinia nu ştia ce bucurie îi cuprinse chipul îndată ce-l văzu. Alergă la el fără o clipă de ezitare, lovindu-se de cumpărătorii care se dădeau la o parte la trecerea sa. Când ajunse în sfârşit, se agăţă de haina sa asemenea cuiva care este pe punctul de a se îneca şi se agaţă de un trunchi de copac providenţial.

— Radmer! bâigui. Cum ai aflat? Cum ai ajuns aici atât de repede? Fetele sunt undeva aici… Pette le-a auzit că vor veni aici. Nu reuşesc să înţeleg de ce au venit atât de departe pentru a face cumpărături! Am sărit în primul tren. Nu pot avea foarte mult avans faţă de mine…

Se întrerupse brusc şi constată cu voce îngrijorată:

— Acum, sunt ore de când au plecat. Sunt neliniştită, Radmer.

Îşi stăpâni toate gândurile îngrozitoare care-i treceau prin minte.

Radmer puse o mână blândă, fermă şi liniştitoare peste cea a Laviniei şi, în ciuda gravităţii feţei sale, îi zâmbi.

— Nu m-am putut întoarce acasă mai devreme pentru

a-ţi vorbi, cum avusesem intenţia. Pette mi-a povestit ce s-a întâmplat şi am sărit în maşină. De-abia am ajuns, când te-am zărit. Nu te frământa, Lavinia. Nu va fi greu să le găsim, dacă sunt aici.

Vocea îi era caldă şi încurajatoare. Îşi trecu un braţ în jurul umerilor Laviniei înainte de a continua:

— Cel mai bun lucru de făcut, este să străbatem în lung şi în lat locul, mergând încet, în speranţa de a le întâlni. Dacă n-avem noroc, vom lua o hotărâre după aceea.

Această ocupaţie le luă aproape o oră, deoarece aleile plecând din centru, duceau la alte galerii. Exista chiar şi o piaţă unde se aranjaseră vitrine şi un mare număr de snack-baruri şi cafenele. În alte împrejurări, Lavinia ar fi găsit mai degrabă amuzant să cerceteze toate aceste prăvălii. Deocamdată, ocupată cu cercetarea sa, de-abia le remarcă.

Când se întoarseră la punctul de plecare, Radmer îi împărtăşi calm decizia sa, zâmbindu-i:

— Vom relua turul, dar de data aceasta, ne vom opri în fiecare magazin. Vom întreba dacă le-a văzut cineva. Trebuie să-mi spui cum erau îmbrăcate. Nu eşti prea obosită, Lavinia?

Era epuizată, dar scutură din cap.

— Nu sunt obosită deloc, răspunse cu voce slabă. Cu ce începem?

Radmer îi luă din nou mâna.

— Ce-ai spune de magazinele Hema? Este exact genul de loc în care le-ar plăcea să meargă.

Traversară centrul, înconjură magazinele mici rotunde, magazinele elegante de modă şi aproape ajunseră de cealaltă parte, când simţi apăsarea degetelor lui Radmer peste ale sale.

— Iată-le! făcu acesta cu o voce liniştită, în care Lavinia percepu o anumită uşurare. Exact în faţă, în salonul de ceai.

În faţa lor se ridica o construcţie rotundă din sticlă şi lemn, înconjurată de o terasă minusculă. În interiorul

luminat strălucitor, Peta şi Sibby, de fiecare parte a unei mese, cu capetele apropiate, erau adâncite în conversaţie. Chiar de la acea distanţă, Lavinia putea vedea că această conversaţie era animată şi că nu păreau deprimate.

Radmer o duse rapid spre salonul de ceai.

— Să mergem lângă ele, îi spuse când ajunseră în uşă. Îţi voi comanda o ceaşcă de ceai.

Privirile lor se întâlniră rapid şi Radmer zâmbi văzând-o cumâşi croia drum, pentru a merge să ia loc pe scaunul din faţa lui Sibby.

Lavinia nu fu deloc pregătită pentru primirea ce-i fusese rezervată.

— Oh! Dumnezeule! Ne-am rugat atât de mult cerului să vii până la urmă! declară Sibby.

— Radmer a venit cu tine, Lavinia? o întrebă Peta.

Tânăra femeie dădu din cap, simţind pericolul de a izbucni în lacrimi la cel mai mic cuvânt. Nu avea rost să-şi strice imaginea de mamă vitregă şi soră mai mare, rezonabilă… Din fericire, Radmer fu imediat lângă ele şi se aşeză alături de Sibby şi în faţa Laviniei.

— Sunt foarte mulţumit că v-am găsit, spuse cu o voce călduroasă.

— Şi noi de asemenea, tată, răspunse imediat Sibby. Tocmai ne întrebam ce vom face. Speram să porniţi în căutarea noastră, măcar Lavinia… iar dacă tu porneai pe urmele ei, câştigam.

— De ce aţi făcut această escapadă, dragile mele? le întrebă Radmer cu voce domoală, fără umbră de mânie.

Peta fu cea care răspunse.

— Am considerat-o o idee bună. Atenţie! Nu este vorba de o faptă necugetată! Sunt zile întregi de când vorbim despre asta. Şi am avut un motiv întemeiat, nu-i aşa Sibby?

Fără să se grăbească, Peta puse zahăr, turnă lapte în ceaşca Laviniei şi i-o întinse.

— Bea repede ăsta, draga mea, o rugă.

Ascultătoare, Lavinia îşi bău ceaiul cu lapte şi-şi stăpâni lacrimile, fără să îndrăznească totuşi să rostească

vreo vorbă.

— Poate veţi crede că ne amestecăm în ce nu ne priveşte, începu Peta.

Observă faţa lui Radmer şi, încurajată de zâmbetul său uşor, continuă:

— Sibby şi cu mine ne-am spus că dacă vom face ceva cu adevărat dramatic, cum ar fi să ne înecăm pe jumătate, să ne răsturnăm cu o maşină, să facem o escapadă, veţi fi obligaţi să vă ajutaţi unul pe celălalt, ceea ce v-ar fi apropiat, pentru că tu o iubeşti pe Sibby şi Lavinia mă iubeşte. Aţi fi înţeles amândoi că împărtăşiţi aceleaşi sentimente. Poate explicaţia mea nu este foarte clară…

Peta îl privi neliniştită pe Radmer.

— Dimpotrivă, este absolut clară, Peta. Întinse braţul fără s-o privească pe Lavinia şi îi acoperi cu mâna micul pumn strâns.

— Ne-am hotărât să fugim, îşi continuă Peta povestea, pentru că înotăm prea bine amândouă pentru a ne lăsa atât de uşor. Cât despre accident, am considerat că riscam mai degrabă să fim ucise, decât uşor rănite şi am preferat să renunţăm la el. Aşa că am fugit şi dacă n-aţi fi venit să ne căutaţi, am fi avut dovada că nu ne iubiţi, încheie cu un zâmbet seducător. Poate n-a fost foarte clar, dar trebuie să fiţi de acord că a fost o idee bună.

Lavinia îşi drese glasul, găsindu-şi vocea uşor tremurătoare.

— Dar presupunând că nu v-am fi găsit în această mulţime. Ce s-ar fintâmplat cu mine, fără voi două?

— Lucrurile s-ar fi aranjat bine. Ai fi depins de tata, hotărî Sibby…

Lavinia îşi strânse mâinile încrucişate atât de puternic una de cealaltă, încât articulaţiile degetelor deveniră complet albe. Timp de câteva secunde, uită unde era, îşi uită de asemenea educaţia atât de greu primită şi alcătuită şi mai ales că nu trebuia niciodată să-şi arate sentimentele în public şi să discute cu voce ponderată.

— Te înşeli, strigă aproape. Nu depind de nimeni! Tatăl tău, Sibby, depinde de munca sa şi de mama ta. Cel

puţin de memoria sa. EI El

Se opri brusc din vorbit, stupefiată de propriile cuvinte şi-şi privi interlocutorii drept în faţă. Sibby şi Peta aşteptau urmarea, iar Radmer... Oare cum putea să se simtă în largul său pe scaun şi chiar să râdă!

Îl fulgeră cu privirea, bombăni câteva cuvinte furioase, îşi luă geanta, împinse cu putere în spate taburetul pe care stătea şi se repezi spre uşa chioşcului. Nu ştia deloc unde mergea şi nici nu o preocupa. Se grăbi înainte, fără să-şi dea seama că Radmer era deja pe urmele sale.

Cele două fete observau urmărirea cu interes.

— Merge, Peta! De data asta, cred că este bine! în câteva minute, vom avea ceea ce numeşti tu o explicaţie, deşi după părerea mea, nu este locul ideal. Nu este destul de romantic, spuse Sibby ridicând din umeri. Apoi se întoarse, dar nu imediat. Avem timp să luăm una din acele îngheţate delicioase. Pentru mine va fi ciocolată şi nuci.

Se duseră de mână să dea comanda la tejghea.

Lavinia înainta repede, lovindu-se continuu de oamenii din mulţime, scuzându-se de fiecare dată în englezeşte. Dorea să se piardă în această mulţime cât mai repede posibil, dar bunul-simţ o sfida deja: unde va merge şi ce va face când va fi acolo? Ce se va întâmpla cu fetele? Cât despre Radmer, refuza cu totul să se gândească la el. Închise o clipă ochii pentru a-şi aminti zâmbetul său şi se izbi de o matroană enormă, care ducea un coş. Acum era foarte aproape de „Vroom şi Dreesman". Intră în fluxul de vizitatori care se îndrepta spre uşa de ieşire şi se lăsă împinsă de la o tejghea la alta, ochii săi recepţionând doar lumina strălucitoare de pe rafturile cu bijuterii, cravate, mănuşi...

În cele din urmă se opri în faţa vitrinei unui bijutier şi rămase acolo, aproape buimacă, privind brăţările, inelele şi colierele scânteind de pietre preţioase. Vânzătoarea o privi, intrigată, iar tânăra femeie simţi că era mai bine să meargă în altă parte, într-un colţ, în care de data aceasta contemplă un stand circular unde erau agăţate un mare

număr de eşarfe. Deocamdată, era singură pentru a-şi recăpăta respiraţia şi a-şi veni în fire. I se părea că avea capul complet gol.

— Iubito! îi şopti Radmer la ureche, punându-i mâna pe umăr.

— Oh! exclamă Lavinia, atât de tare, încât o femeie care tocmai pusese mâna pe o eşarfă, şi-o retrase repede şi-i aruncă o privire uimită înainte de a se îndepărta.

— Sunt de acord că nu este locul visat pentru a declara dragoste soţiei…

Lavinia îşi înăbuşi un suspin şi se adresă eşarfelor atârnate în faţa nasului său.

— Dar nu mă iubeşti. Tu…

Nişte mâini mângâietoare o făcură să se întoarcă atât de repede, încât nu mai văzu decât o parte din haină şi cămaşa sa albă din mătase.

— Tu mi-ai spus-o. Ştii bine că mi-ai spus-o, murmură tânăra femeie cu gura lângă stofa hainei sale. Niciodată nu mă voi putea interpune între tine şi Helga.

Radmer îi ridică bărbia cu vârful degetului şi o obligă să-l privească în ochi.

— Desigur. Am spus-o şi, în plus, este adevărat! Deoarece cum vrei să te interpui între mine şi cineva care nu mai este şi la care nu mă mai gândesc de ani de zile? Helga nu reprezintă nimic pentru mine, draga mea. Mare parte din viaţa noastră în comun, deja nu mai reprezenta nimic. Îţi voi vorbi despre asta într-o zi, dar nu acum. Avem lucruri mai importante să ne spunem.

Lavinia privi chipul calm şi sigur pe sine al lui Radmer.

— Dar când ne-am căsătorit, ce spun, chiar înainte de asta, când m-ai cerut în căsătorie, mi-ai spus că nu mă iubeai! Voiai să accept să trăim în relaţii prieteneşti, doreai…

O sărută pentru a opri valul de cuvinte de pe buzele sale.

— Este exact! Cât de prost poate fi uneori un bărbat. Totuşi, ideea de a te lua de soţie îmi era absolut

insuportabilă! în zadar încercam să cred că mă căsătoream cu tine dintr-o mulţime de motive rezonabile. Şi, inima mea, nu uita că ai avut mare grijă să mă faci să înţeleg cât de des posibil, că era de asemenea punctul tău de vedere. Dar în acea noapte, la fermă, când te-am văzut jos lângă scară… mă aşteptai într-un nor de fum! A trebuit să remarc că te iubeam prea mult pentru a respecta înţelegerea şi că trebuia să ţi-o spun, sau să ies din viaţa ta…

— M-ai obligat să conduc Bentleyul! îi aminti Lavinia cu umor.

Am făcut-o! Totuşi, eram îngrozită! Şi când ai venit lângă mine, în acea casă, m-ai tratat într-un mod aproape brutal!

Radmer o trase cu totul lângă el pentru a lăsa să treacă o femeie tânără care împingea un cărucior cu cumpărături.

— Draga mea! Doream să-ţi sucesc gâtul şi să te iau în braţe, în acelaşi timp. Să-ţi spun cât de minunată erai, că erai pe punctul să mă înnebuneşti.

Lavinia continuă, ca ameţită:

— Şi când am cumpărat rochiile acelea, când mă dusesem la coafor…

— N-aveam decât o dorinţă: să-ţi spun că erai cea mai frumoasă fată din lume. Dar m-am abţinut de teamă să nu te superi.

Se aplecă peste faţa sa pe care o prinse în mâini pentru a o săruta.

— N-aş fi crezut niciodată că pot iubi în asemenea măsură. Dacă nu rămâi cu mine, viaţa mea nu va mai avea niciun sens.

Se întrerupse pentru a-i zâmbi unei doamne grase în costum popular, care voia să treacă.

— În acea seară, când m-am întors acasă atât de târziu, am înţeles că mă iubeai şi tu.

— N-am spus o vorbă!

— Te înşeli. Ai spus foarte multe. Erai foarte furioasă, dragostea mea.

— Eram furioasă pentru că mi-a fost teamă pentru tine.

— Ştiu, îi răspunse înainte de a-i acoperi Laviniei faţa cu nenumărate sărutări mici, sub privirile interesate ale unui băieţel şi ale unor fetiţe, care-i observau cu gura căscată. Lavinia întâlni privirea fascinată a copiilor şi roşi până la urechi.

— Să nu crezi că nu-mi place să mă săruţi, Radmer, dragostea mea, dar am impresia că suntem într-un loc foarte public…

Radmer plimbă o privire absentă în jur.

— Cred că ai dreptate, dragostea mea. Să mergem să le întâlnim pe fete. Probabil tocmai se felicită şi se îmbolnăvesc îndopându-se cu îngheţată.

— Sărbătoresc o victorie, replică Lavinia zâmbind. Această escapadă ne-a permis să ne regăsim.

Începură să meargă încet, mână în mână, doar cu dragostea lor, indiferenţi de acum la mulţime.

— De ce crezi că m-am întors devreme acasă, Lavinia?

— Nu ştiu, spune-mi, Radmer.

— Pentru a-ţi spune că nu mai puteam. Lucrurile nu mai puteau continua aşa. Venisem să te rog să mă ierţi pentru rătăcirea mea ridicolă şi să accepţi să iei totul de la zero cu mine.

Lavinia privi cu pasiune chipul soţului său, înnebunită de fericire.

— Oh! da… te rog Radmer, să luăm totul de la început! îl imploră cu ardoare, cu ochii aţintiţi în ai săi.

— Nu te întoarce! îi şopti cu maliţiozitate Radmer la ureche, aruncând o privire piezişă spre salonul de ceai. Două fermecătoare puşlamale ne observă.

Făcură împreună un mic semn din mână spre Sibby şi Peta. În clipa când trecea de uşă, Radmer o mai reţinu o clipă pe Lavinia.

— Draga mea Lavinia, nu ştiu dacă îţi aminteşti, dar ţi-am spus într-o zi, că nu erai femeia care să-i ceară luna soţului său. Ţin să-ţi spun că nu este deloc nevoie să mi-o

ceri. Deoarece am intenţia să mă duc singur s-o desprind pentru a ţi-o da… Voi adăuga soarele şi stelele, pentru a fi cu bătaie la cântar…

Dacă îşi amintea!

Oare n-o făcuse această frază să sufere cumplit? Nu se gândise că o credea lipsită de orice sensibilitate, de orice dorinţă de fericire?

— Este foarte amabil din partea ta, Radmer, îi răspunse copleşită de fericire. Dar la drept vorbind, ce îmi pasă de lună, când am dragostea ta?

Sfârşit